

சங்க இலக்கியத்தில் காலக் கோட்பாடு

மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழக முனைவர் (பிஎச்.டி.) பட்டத்திற்காக

அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

க. முத்துவேல்

நெறியாளர்

டாக்டர் சு. வேங்கடராமன்,

பேராசிரியர் - துறைத் தலைவர், இக்கால இலக்கியத்துறை,

தமிழியற் புலம், மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்

மதுரை -21.

மார்ச் 2007

மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்

மதுரை-21.

டாக்டர் சு. வேங்கடராமன்,

பேராசிரியர் - துறைத் தலைவர்,

இக்கால இலக்கியத்துறை,

தமிழியற் புலம்,

மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்

மதுரை -21.

மேற்பார்வையாளர் சான்றிதழ்

“சங்க இலக்கியத்தில் காலக் கோட்பாடு” என்னும் தலைப்பில்

திரு.க.முத்துவேல், எம். ஏ., எம். டி. பில் (தமிழ்த்துறைத்தலைவர், மதுரைக்

கல்லூரி (தன்னாட்சி) மதுரை -11) அவர்கள் செய்துள்ள இவ் ஆய்வு

மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழக முனைவர் (Ph.D) பட்டத்திற்காக, அவர்

ஆய்வு செய்த காலத்தில் அவரால் தன்னியலாகச் செய்யப்பட்டது என்றும்,

இந்த ஆய்வின் மீது வேறு எந்தப் பட்டமும் ஆய்வாளருக்கு

அளிக்கப்படவில்லை என்றும் சான்று அளிக்கிறேன்.

இடம் : மதுரை

நாள் : 15.3.07

சு. வேங்கடராமன்
(சு. வேங்கடராமன்) 15/03

மேற்பார்வையாளர்

க. முத்துவேல், எம்.ஏ., எம்.பி. எம்.ஏ., டி.ஜி.டி.,
பி.ஜி.டி.எம்.சி,ஜெ.,
தமிழ்த்துறைத் தலைவர்,
மதுரைக் கல்லூரி (தன்னாட்சி)
மதுரை - 11.

நாள் 15-3-07

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

“சங்க இலக்கியத்தில் காலக் கோட்பாடு” என்னும் தலைப்பில்
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழக முனைவர் (Ph.D) பட்டத்திற்காகச்
செய்யப்பட்ட இவ்வாய்வு என் முயற்சியால் உருவானதேயாகும். இதற்கு
முன் வேறு எந்த ஆராய்ச்சிப் பட்டத்திற்கும் இவ்ஆய்வேடு
அளிக்கப்பெறவில்லை என உறுதி கூறுகிறேன்.

(க. முத்துவேல்)

உறுதிக் கையொப்பம்

சு. வேங்கடராமன்

15/03/07

(டாக்டர் சு. வேங்கடராமன்)

பேராசிரியர் - துறைத் தலைவர்,
இக்கால இலக்கியத்துறை,
தமிழியற்புலம்,
மதுரை காமராசர் பல்கலைக் கழகம்,
மதுரை - 21.

நன்றியுரை

மதுரை காமராசர் பல்கலைக் கழகத்தில் முனைவர் பட்ட ஆய்வினை மேற்கொள்ள எனக்கு வாய்ப்பளித்து அனுமதி வழங்கிய மதுரைக் கல்லூரி வாரியத்தலைவர் திரு.எஸ்.முத்துசாமி அவர்களுக்கும், வாரியச் செயலர் திரு.எம்.எஸ்.மீனாட்சி சுந்தரம் அவர்களுக்கும், மதுரைக் கல்லூரி முதல்வர் டாக்டர்.வீ.சிவகுமார், எம்.எசி., எம்.பில்., பிஎச்.டி., அவர்களுக்கும் மேனாள் முதல்வர் பேராசிரியர் கே.இராமன் எம்.எசி.,எம்.பில்., அவர்களுக்கும் மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஆய்வினைச் சிறந்த முறையில் முடிப்பதற்குப் பயிற்றுவித்தும் முறைப்படுத்தியும் என்னைச் செவ்வனே வழி நடத்திய எனது மேற்பார்வையாளர் மதுரை காமராசர் பல்கலைக் கழகத் தமிழியற்புலம், இக்கால இலக்கியத் துறைத் தலைவர் டாக்டர்.சு.வேங்கடராமன்,எம்.ஏ., பிஎச்.டி., அவர்களுக்கு நெஞ்சார்ந்த நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஆய்வுக் காலத்தில் பல்வேறு அறிவுரைகள் வழங்கி, எனக்கு ஆசி வழங்கிய மதுரைக்கல்லூரிப் பேராசிரியர்கள், மதுரை காமராசர் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்ப் பேராசிரியர்கள், மதுரை தியாகராசர் கல்லூரி தமிழ்ப்பேராசிரியர்கள் அனைவருக்கும் என் இதயங்கனிந்த நன்றி.

ஆய்விற்குத் தேவையான நூல்களைத் தந்துதவிய மதுரைக்கல்லூரி நூலகத்தாருக்கும் மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழக நூலகத்தாருக்கும் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

என் வளர்ச்சியில் என்றென்றும் துணை நிற்கும் பெற்றோருக்கும், குடும்பத்தாருக்கும் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

என் ஆய்விற்குத் துணை நின்ற அனைத்து நல்ல உள்ளங்களுக்கும் நன்றிகள் பல.

ஆய்வேட்டினை நல்லமுறையில் கணினி அச்சுச் செய்து உருவாக்கித் தந்த LASER POINT நிறுவனத்திற்கு மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

க. முத்துவேல்

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

தொல்	-	தொல்காப்பியம்
இளம்	-	இளம்பூரணம்
நச்	-	நச்சினார்ச்சினியம்
நா. எண்	-	நாற்பா எண்
பா. எண்	-	பாடல் எண்
பா. வரிகள்	-	பாடல் வரிகள்
நற்	-	நற்றிணை
குறுந்	-	குறுந்தொகை
ஐங்குறு	-	ஐங்குறுநூறு
பரி	-	பரிபாடல்
கலி	-	கலித்தொகை
அகம்	-	அகநானூறு
புறம்	-	புறநானூறு
பதிற்று	-	பதிற்றுப்பத்து
ப	-	பக்கம்
பக்	-	பக்கங்கள்
அகத்திணை	-	அகத்திணையியல்
புறத்திணை	-	புறத்திணையியல்

பொருளடக்கம்

இயல்

பக்கம்

முன்னுரை

1-5

இயல் - 1

காலம் விளக்கம்

6-26

இயல் - 2

சங்க இலக்கியத்தில் காலப் பகுப்பு

27-46

இயல் - 3

அகப் பாடல்களில் காலம்

47-104

இயல் - 4

புறப்பாடல்களில் காலம்

105-167

இயல் - 5

சங்க இலக்கியத்தில் காலப்புனை

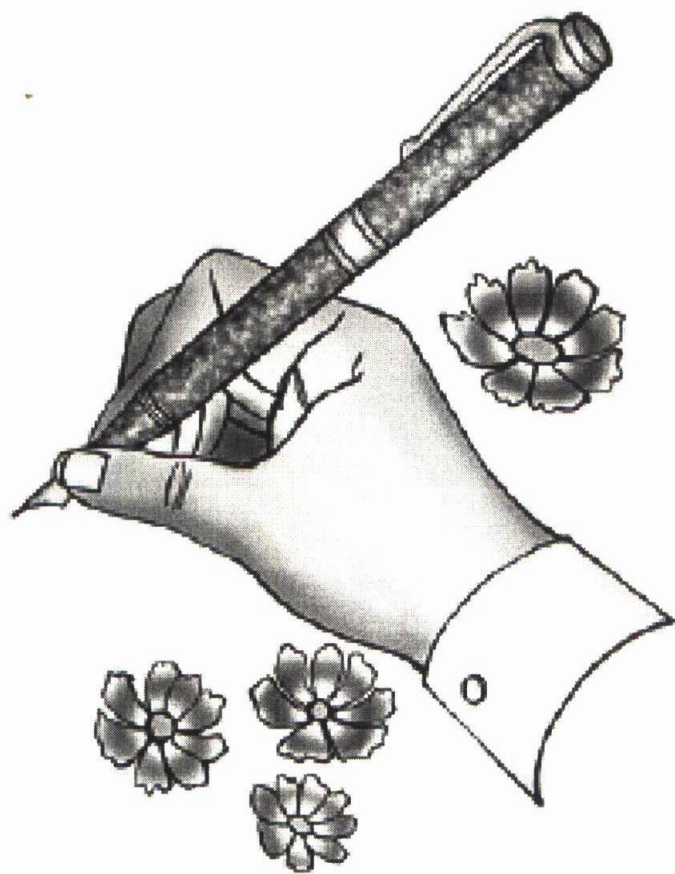
168-235

முடிவுரை

236-239

துணைநூற்பட்டியல்

240-248

முன்னுரை

முன்னுரை

ஆய்வுத்தலைப்பு

“சங்க இலக்கியத்தில் காலக் கோட்பாடு” என்பதாகும்.

ஆய்வு நோக்கம்

மக்கள் வாழ்வில் நாளுக்குநாள் வளர்ச்சியைப் பெற்றுவருகின்றனர். ஒரு காலத்தில் காலம் இன்னது என்று குறிப்பிட முடியாத நிலையில் மக்கள் வாழ்ந்து வந்தனர். ஆனால் இன்று இவ்வுலகில் உள்ள எல்லாவற்றையும் அடக்கியாளும் ஆற்றல் பெற்றவர்களாக விளங்குகின்றனர். இதற்குக் காரணம் திட்டமிட்ட வாழ்க்கை முறையாகும். திட்டமிட்ட வாழ்க்கை வாழ்வதற்கு எல்லா உயிர்களுக்கும் காலம் என்ற வளம் சமமாக அளிக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே காலத்துடன் உரிய முறையில் திட்டமிட்டு ஒருங்கிணைந்து செயல்பட்டால் பயன்களைப் பெற முடியும். இங்குச் செயல் என்பது காலத்தோடு தொடர்புடையதாகும்.

இதனையே தொல்காப்பியர்,

“வினையெனப்படுவது வேற்றுமை கொள்ளாது

நினையுங்காலைக் காலமொடு தோன்றும்”

என்கிறார்.

எனவே வினையும் காலமும், சங்ககால மக்கள் வாழ்வில் ஒன்றோடொன்று எவ்வாறு தொடர்புபடுத்தப்பட்டுள்ளது என்பதைக் கண்டறிவது ஆய்வின் நோக்கமாக அமைந்துள்ளது.

ஆய்வின் கருதுகோள்

சங்ககால மக்களின் வாழ்க்கை முறையில் காலத்தின் (TIME) பங்கு அதிகமாக இருந்திருக்கிறது. எல்லாச்செயல்களும் காலத்தோடு தொடர்புபடுத்தப்பட்டு நிகழ்த்தப்பட்டிருக்கின்றன.

ஆய்வு எல்லை

சங்கஇலக்கியம் என்பது பத்துப்பாட்டும் எட்டுத்தொகையுமாகும். ஆய்வின் விரிவஞ்சி எட்டுத்தொகை நூல்கள் மட்டும் இவ்ஆய்விற்கு எல்லையாக எடுத்துக்கொள்ளப் பெற்றுள்ளன.

ஆய்வு மூலங்கள்

சங்க இலக்கியமான எட்டுத்தொகை நூல்கள் ஆய்வு மூலங்களாக முதன்மைச்சான்றாதாரங்களாகக் கொள்ளப்பெற்றுள்ளன. சங்கஇலக்கியம் தொடர்பான பிற நூல்கள், ஆய்வுக்கட்டுரைகள், ஆய்வேடுகள் துணைமை ஆதாரங்களாகக் கொள்ளப்பெற்றுள்ளன.

ஆய்வு முன்னோடிகள்

சங்கஇலக்கியம் தொடர்பான நூல்கள் எழுதியவர்கள் ஆய்வுமுன்னோடிகளாகக் கொள்ளப்பெறுகின்றனர்.

‘தமிழ்க் காதல்’ - வ.சுப.மாணிக்கம், ‘சங்ககாலச்சமுதாயம்’ - கா.சுப்பிரமணியன், ‘தமிழ் இலக்கியத்தில் காலமும் கருத்தும்’ - ஆ.வேலுப்பிள்ளை, ‘தமிழர் நெறி’ - மொ.அ.துரை அரங்கசாமி, ‘தமிழக வரலாறு- மக்களும் பண்பாடும்’ - கே.கே. பிள்ளை, ‘1800 ஆண்டுகட்கு

முற்பட்ட தமிழகம்' - கனகசபைபிள்ளை, 'மண்ணும் மனித உறவுகளும் - கோ.கேசவன், 'கால மேலாண்மை' - ரா.சுப்பராயலு', ஆகியோர் ஆய்வு முன்னோடிகளாகத் திகழ்கின்றனர்.

ஆய்வு அணுகுமுறை

சங்கஇலக்கியம் தொடர்பான செய்திகளை விளக்கமாக எடுத்துக்கூறும்போது விளக்கமுறைத் திறனாய்வும், சமுதாயச்செய்திகளைக் கூறும்போது சமூகவியல் அணுகுமுறையும், ஆய்வு அணுகுமுறைகளாகக் கொள்ளப்பெற்றுள்ளன.

ஆய்வுப் பகுப்பு

முன்னுரை

1. காலம் - விளக்கம்
2. சங்க இலக்கியத்தில் காலப் பகுப்பு
3. அகப்பாடல்களில்காலம்
4. புறப்பாடல்களில் காலம்
5. சங்க இலக்கியத்தில் காலப்புனைவு

முடிவுரை

என முன்னுரை, முடிவுரை நீங்கலாக ஐந்து இயல்களாக ஆய்வு பகுக்கப்பெற்றுள்ளது.

முன்னுரையில் ஆய்வுத் தலைப்பு, ஆய்வு நோக்கம், ஆய்வின் கருதுகோள், ஆய்வு எல்லை, ஆய்வு முன்னோடிகள், ஆய்வு

அணுகுமுறை, ஆய்வுப்பகுப்பு, முடிவுரை என ஆய்வுத் தொடர்பான செய்திகள் தரப்பட்டுள்ளன.

காலம்-விளக்கம் என்னும் இயலில் மனித வாழ்க்கையில் காலத்தின் முக்கியத்துவம், பயன்பாடு, முறையாகப் பயன்படுத்துதல் மற்றும் காலம் தொடர்பான செய்திகள் விளக்கப்படுகின்றன .

சங்க இலக்கியத்தில் காலப் பகுப்பு என்னும் இயலில், சங்க காலத்தில் காலப் பிரிவுகள் மற்றும் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் நிலங்களில் வாழ்ந்த மக்கள் காலத்தினைப் பாகுபாடு செய்து வாழ்ந்த வாழ்க்கை முறை போன்றவை விளக்கப்படுகின்றன.

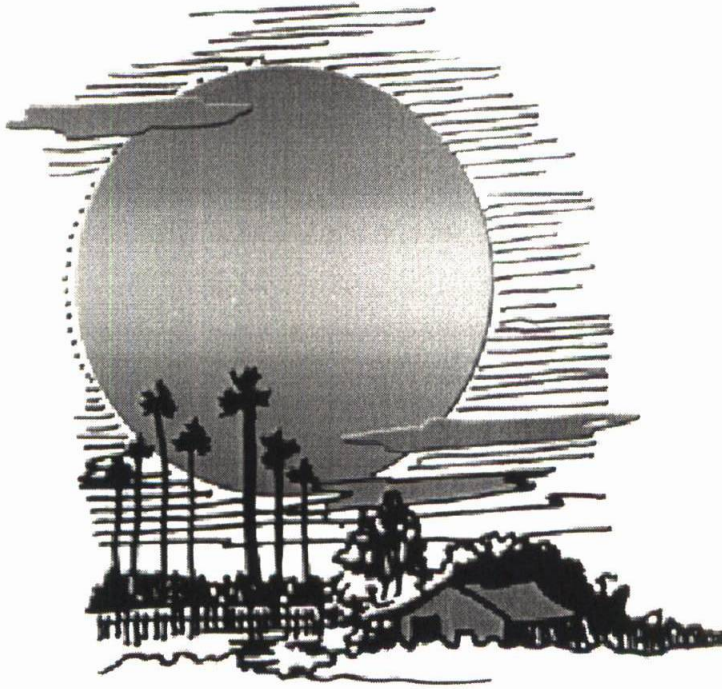
அகப்பாடல்களில் காலம் என்ற இயல் சங்க கால மக்கள் கொண்டிருந்த நம்பிக்கைகள், பண்டிகைகள், நல்ல நாள் பார்க்கும் பழக்கம், விருந்து போன்ற பண்புகளில் காலம் எவ்வாறு தொடர்பு கொண்டிருந்தது என்பதை விளக்குகிறது.

புறப்பாடல்களில் காலம் என்னும் இயல் புறத்தினை நூல்களான புறநானூறு, பதிற்றுப்பத்து போன்றவற்றில் காணலாகும் புறச்செய்திகளில் காலத்தின் பயன்பாடு, மற்றும் போர்க்குரிய காலங்களாகக் கூதிர்காலம், வேனில்காலம் பயன்படுவது, அரசர்கள் போர்க்குச்செல்லும் முன் நல்ல நேரம் கணித்துக் குடையையும், வாளையும் முன்னே போகவிடுவது போன்ற செய்திகளை விளக்குகின்றது.

சங்க இலக்கியத்தில் காலப்புனைவு என்னும் இயலில் காலம்
புனையப்படும் முறை, காலம் காட்டப் பயன்பட்ட சொற்கள்,
திணைவாரியாகக் காலப் புனைவு, குறிப்புப் பொருளில் கால வெளிப்பாடு,
இறைச்சியில் காலம் சுட்டப்படும் முறை ஆகியன விளக்கப்படுகின்றன.

முடிவுரை ஒவ்வொரு இயலிலும் கூறப்பட்டுள்ள
கருத்துகளைத்தொகுத்துத் தருவதாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

இயல் 1

காலம் வீளக்கம்

◆ முன்னுரை

◆ காலம் என்பதன் விளக்கம்

◆ காலம் பொதுப்பாடுபாடுகள்

◆ முடிவுரை

காலம் விளக்கம்

முன்னுரை

மக்கள் வாழ்வில் நாளுக்கு நாள் வளர்ச்சியைப் பெற்று வருகின்றனர். ஒரு காலத்தில் காலம் இன்னது என்று குறிப்பிட முடியாத நிலையில் மக்கள் வாழ்ந்து வந்தனர். ஆனால் இன்று இவ்வுலகில் உள்ள எல்லாவற்றையும் அடக்கியாளும் ஆற்றல் பெற்றவர்களாக விளங்குகின்றனர். இதற்குக் காரணம் திட்டமிட்ட வாழ்க்கை முறையாகும். திட்டமிட்ட வாழ்க்கை வாழ்வதற்கு எல்லாவுயிர்களுக்கும் காலம் என்ற வளம் சமமாக அளிக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே காலத்துடன் உரிய முறையில் திட்டமிட்டு ஒருங்கிணைந்து செயல்பட்டால் பயன்களைப் பெறமுடியும். காலத்தை முறையாகத் திட்டமிட்டுப் பயன்படுத்துவது முக்கியம். அதனைப் போன்றே முக்கியமானது காலமறிதலாகும். இதனை

ஞாலம் கருதினும் கைகூடும் ; காலம் கருதி இடத்தால் செயின்¹

என்கிறார். வள்ளுவர். அவரே இன்னும் ஒருபடி மேலே சென்று எய்தற்கரியது இயைந்தக்கால், அந்நிலையே செய்தற்கரிய செயல்'² என்கிறார்.

எனவே ஒரு வினைக்குரிய காலத்தை அறிதல் ; மாபெரும் செயல்களைச் செய்யத்தக்கத் தருணம் வந்தமைவதைக்கணித்தல் போன்றதாகும். இதற்கு நுட்ப உணர்வும் சில சமயங்களில் காத்திருப்பதும் தேவை. இவை பயனைத்தரும் காலச்செயல்களாகும்.

‘தூங்குக தூங்கிச் செயற்பால தூங்கற்க

தூங்காது செய்யும் வினை”³

கொக்கொக்க கூம்பும் பருவத்து மற்றதன்

குத்தொக்க சீர்த்த இடத்து”⁴

என்று சிறப்பாக விளக்கம் தருகிறார் வள்ளுவர்.

காலம் என்பதன் விளக்கம்

காலம் என்பது கடவுளாகப் போற்றப்படுகிறது. ‘காலம் உலகம்’ எனத் தொடங்கும் தொல்காப்பியச் சூத்திர உரையில் காலம் என்பதற்குக் ‘காலக்கடவுள்’ எனச் சேனாவரையர் விளக்கம் தருகிறார். நம் முன்னோர்கள் காலத்திற்குக் கடவுள் உருவம் கொடுத்துள்ளனர். காலன் என்ற பெயரில் காலக்கடவுள் குறிப்பிட்ட நேரத்திலும் நாளிலும் வந்து உயிரைக் கவர்ந்து செல்வதாகக் கூறி வந்துள்ளனர். புராணங்களில் காலக்கடவுள் நான்கு தலைகளுடன் தோன்றுவதாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. வெள்ளைமுகம் கிருதயுகமாகவும் சிவப்பு முகம் திரேதயுகமாகவும் மஞ்சள் முகம் துவாபரயுகமாகவும் கருப்பு முகம் கலியுகமாகவும் உருவகப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. காலம் அழிவுக்குரிய கடவுளாகும். மேலும் காலக்கடவுள் இம்மை மறுமைக்கு அப்பாற்பட்ட நிலைபேறுடைய கடவுளாக அதர்வண வேதத்தில் காட்டப்பட்டுள்ளது.

காலம் என்பது ஒரு நிகழ்வால் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. அல்லது இருநிகழ்வுகளின் இடைவெளியாக காட்டப்பட்டுள்ளது ஆகும். நிகழ்வுகள் என்பவை மாற்றங்களாகும். முன்னர் இருந்த நிலை மாற ஒரு புதிய நிலையை அடைவது மாற்றம் ஆகும். மாற்றம் என்பது மானிட தத்துவம் எனக்கண்ணதாசன் குறிப்பிடுகிறார். மாற்றம் இல்லாத நிலையில் காலத்தை உணர முடியாது. எனவே காலம் என்பது மாற்றங்களை வைத்து மட்டுமே உணர முடிவது ஆகும். மாற்றங்கள் நிகழாதபோது காலத்தை உணர முடியாது. மாற்றத்தின் காரணமாகவே கோடை முடிந்து மழைக்காலம், பனிக்காலம் தோன்றுகின்றன. மனிதவாழ்க்கையும் இத்தகைய சுழற்சிக்கு உட்பட்டது என்பதை அறநூல்கள் வலியுறுத்துகின்றன. இதனையே பேரா.சுந்தரம் பிள்ளை

‘காலம் என்பது கறங்குபோல் சுழன்று

மேலது கீழாய் கீழது மேலா

மாற்றிடும் தோற்றம்”⁵

என்று கூறுகிறார். இதனால் காலம் சுழற்சிக்குரியது என்பதை உணர முடிகிறது.

காலம் பொதுப்பாபாடுகள்

காலத்தில் என்ன நடந்தது? என்ன நடக்கப் போகிறது என்பதைக் கண்டறிந்தவர்கள் காலத்தை ஒரு தன்மையானதாகவோ அல்லது வெறுமையானதாகவோ உணரவில்லை. கடந்த காலம் எவ்வாறு நினைவு கூறப்பட்டது. நினைவுகள் எவ்வாறு உள்வாங்கப்பட்டன என்பதைக்

காலத்தை உணர்ந்தவர்களால் நினைவில் வைத்துக் கொள்ள முடிந்தது. காலத்தை நிலைத்து நிற்க வைத்து விட்டு, ஓர் முடிவுக்குக் கொண்டு வந்து தன்னளவில் தொடர்ந்து மாறிக்கொண்டு இருக்கும் ஒரு நிகழ்வுதான் மனிதனின் எண்ணமாக இருந்தது எனலாம்.

இலக்கண நூலாகிய தொல்காப்பியம் காலம் என்பதைப் பொதுவாக இறப்பு நிகழ்வு, எதிர்வு என மூன்றாகக் குறிப்பிடுகிறது.

‘காலந்தாமே மூன்றென மொழிப ⁶

“இறப்பின் நிகழ்வின் எதிர்வின் என்றா

அம்முக் காலமும் ⁷

இம்மூன்று சொற்களும் காலத் தன்மையைத் தெளிவாக வெளிப்படுத்துகின்றன.

காலம் என்பது ஒரு வளம், பிற வளங்களைக்காலத்துடன் உரிய முறையில் ஒருங்கிணைத்து வினையாற்றிப் பயன்பெறலாம். காலம் என்கிற வளத்தை நாம் சரியாகப் பயன்படுத்தாமல் விட்டால் மோசமான விளைவுகள் ஏற்படும். தொல்காப்பியச்சொல்லதிகாரம் வினைச்சொற்களைப் பற்றிக்கூறும் போது வினை என்பது காலத்தோடு தோன்றும் என்பதை

“வினையெனப்படுவது வேற்றுமை கொள்ளாது

நினையுங்காலைக் காலமொடு தோன்றும்” ⁸

எனக் குறிப்பிட்டுள்ளது. எனவே வினையும் காலமும் தொடர்புடையவையாகும். வினையில்லாமல் காலத்தை அறிய முடியாது.

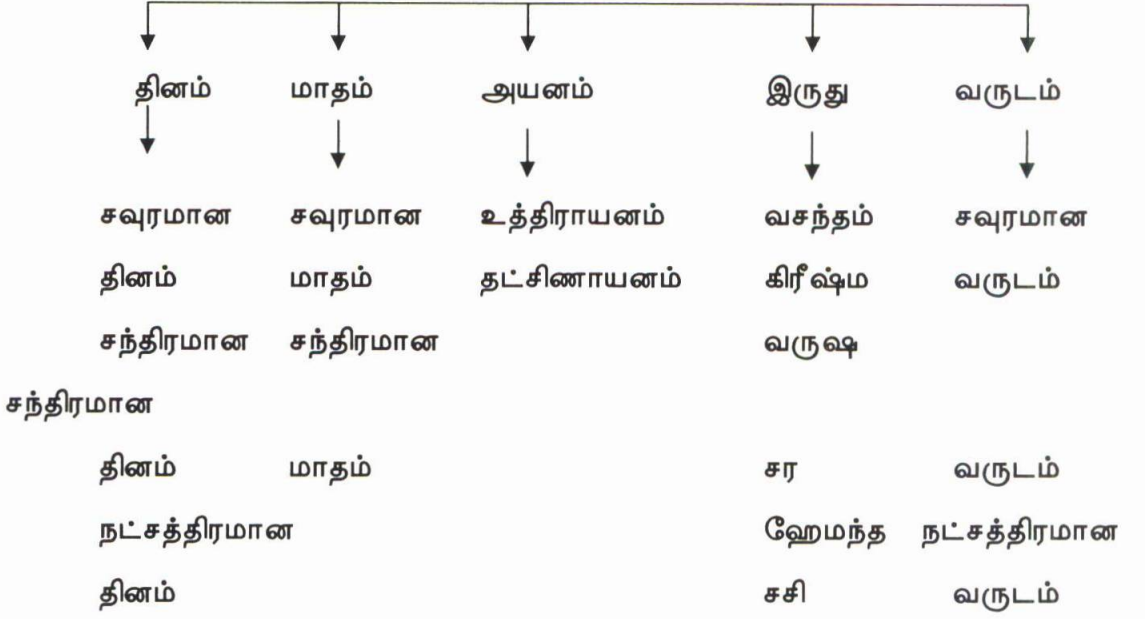
காலம் என்பது நிகழ்வுகளின் இடைவெளி. இதனைப்புரிந்து கொண்டால் காலத்தை வினைக்குப் பயன்படுத்திக் கொள்ள முடியும்.

காலக்கணக்கு தொடக்ககாலத்தில் வேளாண்மை, பண்டிகைகள், வழிபாடு, வாணிகம் முதலிய பல்வேறு சமூகநோக்கங்களுக்காகவும் சோதிடம், வானியல் போன்ற நோக்கங்களுக்காகவும் பின்பற்றப்பட்டது. ஆனால் இன்று காலக்கணக்கு நம் வாழ்க்கைக்குப் பயன்பட்டு அன்றாட வாழ்வோடு இணைக்கப்பட்டுவிட்டது எனலாம்.

நமது புவிக்கோள் சுழல்வதும் விண்கோள்கள் இயங்குவதும் கதிரவன் உதிப்பதும் மறைவதும் உலகின் ஒளியின் வீச்சு படர்வதும் இருள் சூழ்வதும் கால வரிசைப்படிதான் நடக்கின்றன.

காலத்தைக் கணக்கிடுவது மனித சமூக நடவடிக்கைகளுக்கு இன்றியமையாததாகி விட்டது. தொடக்க நிலையில் மனிதன் கதிரவனின் வரவையும் மறைதலையும் வைத்தும் பிற கோள்களின் தோற்றம் இயக்கம் ஆகியவற்றை வைத்தும் பகல் இரவுப்பொழுதுகளைக்கணிக்க முயன்றான். இந்நிலையில் நமது முன்னோர்கள் காலத்தை விநாடி, மணி, தினம், மாதம், வருடம் என அவ்வவற்றிற்குரிய நிர்ணய விதிகளை எழுதிவைத்தனர்.

காலம்

தினம்

1. சவுரமான தினம்

சவுரமான தினம் என்பது அறுபது நாழிகை கொண்ட ஒரு தினமாகும். இதனைக்கணக்கிடுதலில் மூன்று வகை உண்டு.

அ) இந்துக்களால் சூரிய உதயம் முதல் மறுநாள் சூரிய உதயம் வரை ஒரு தினம்.

ஆ) முகமதியர்களால் சூரிய அஸ்தமனம் முதல் மறுநாள் சூரிய அஸ்தமனம் வரை ஒரு தினம்.

இ) ஐரோப்பியர்கள் ஒரு இரவு முதல் மறுநாள் இரவு வரை ஒரு தினம் எனக் கொள்கிறார்கள்.

2) சந்திரமான தினம்

சந்திரன் சூரியனில் நின்று பன்னிரெண்டு பாகைகள் பிரிவதற்கு வேண்டிய காலமாகும். இதுவே திதியாகும். இது சவுரமான தினத்தைக்காட்டிலும் கூடியும் குறைந்தும் வரும்.

3) நட்சத்திரமான தினம்

ஒரு நட்சத்திரம் உதய காலம் முதல் மறுபடியும் உதயமாகச் செல்லுகிற காலமாகும். இது சவுரமான தினத்தைக்காட்டிலும் சற்றே குறைந்ததாகும்.

மாதம்

சவுரமான மாதம்

சவுரமான மாதம் என்பது சூரியன் ஒரு ராசியில் நுழைந்தது முதல் அந்த ராசியை விட்டு அடுத்த ராசிக்குப் நுழையும் வரையுள்ள காலமாகும். இது சூரிய கதியை அனுசரித்து வேறுபடும். இதில் மாதம் ஒன்றுக்கு 29 தேதிக்குக் குறையாமலும் 32 தேதிக்கு மிகாமலும் வரும்.

சந்திரமான மாதம்

சந்திரமான மாதம் என்பது சூரியனும் சந்திரனும் ஒன்றாய்ப் பொருந்தி, பிரிந்தது முதல் (அமாவாசை கழிந்த பிரதமை முதல்) மறுபடியும் முன்போல பொருந்தும் வரை (அதாவது ஒன்று கூடும் வரை) (அமாவாசை முடிய) உள்ள காலத்திற்குப் பெயராகும். இது எப்போதும் முப்பது சந்திரமான தினங்களாகும்.

அயனம்

அயனம் இரண்டு வகைப்படும்.

1. உத்திராயனம்

2. தட்சிணாயனம்

சூரியன் பூமத்தியரேகைக்கு உத்திர பாரிசத்திலிருக்கும்போது அதாவது தை மாதம் முதல் ஆனி மாதம் வரை உத்திராயனம்

சூரியன் பூமத்தியரேகைக்கு தட்சிண பாரிசத்தில்வரும்போது அதாவது ஆடி மாதம் முதல் மார்கழி வரை தட்சிணாயனம்

சூரிய உதயம் அல்லது அஸ்தமன காலங்களில் அடிவானத்தினுள் ஏதாவதொரு தூரமான அடையாளத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு வருவது அல்லது ஒரு வட்டத்தின் மத்தியில் ஒரு குச்சியை நிறுத்தி அந்த நிழலின் நுனி உள்வாங்குவது அல்லது வெளியில் போவதைப்பார்ப்பது மூலம் அயன காலம் ஆரம்பமாவது தெரியும்.

இருது

சூரியன் பூமியின் கீழ்த்திசையில் தென்பாகத்தில் சிலகாலமும் வடபாகத்தில் சில காலமும் மத்தியரேகைக்கு நேராகச் சிலகாலமும் இருப்பதால் சூரிய கிரகணம் ஏற்படுகிறது. பூமியின் மேல் ஒரே அளவாக விழாமல் மாறுபட்டு விழுவதால் கிரகணத்தின் தன்மையை அனுசரித்து காலநிலைகள் மாறுபடுகின்றன. அப்படி மாறுபடும் தன்மைகளை ஆறு வகுப்புகளாகப்பிரித்து இருது என்று பெயரிட்டு இருக்கின்றனர்.

	மாதம்	காலம்	இருது
1.	சித்திரை, வைகாசி	இளவேனில்	வசந்த இருது
2.	ஆனி, ஆடி	முதுவேனில்	கிரீஷ்மரிது
3.	ஆவணி, புரட்டாசி	கார்க்காலம்	வருஷரிது
4.	ஐப்பசி, கார்த்திகை	கூதிர்காலம்	சரரிது
5.	மார்கழி, தை	முன்பனி	ஹேமந்தரிது
6.	மாசி, பங்குனி	பின்பனி	சசிரிது

இந்த ஆறு பருவங்களையும் முக்கியமாக மழை, பனி, வெயில் என மூன்று பெரும் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கின்றனர். மழைக்காலத்தின் முற்பகுதி கார் எனவும் பிற்பகுதி கூதிர் எனவும் கொள்ளப்படும். முன்பனி, பின்பனி, இளவேனில், முதுவேனில் என்பன அவ்வப்பருவத்தின் முன்பகுதி, பிற்பகுதி நோக்கிக் கொள்ளப்பட்ட தனிப் பெயர்களாகும்.

“காரே, கூதிர், முன்பனி, பின்பனி,

சீர் இளவேனில், முதுவேனில் என்றாங்கு

இரு மூன்று வகைய பருவம்

அவைதாம்

ஆவணி முதலா இரண்டு இரண்டு ஆக

மேவின திங்கள் எண்ணினர் கொளலே” ⁹

என்பது திவாகரமாகும்.

வருடம்

சவுரமான வருடம்

12 சவுரமான மாதம் கொண்டது ஒரு சவுரமான வருடமாகும். இது கணக்கின்படி 365 தினம், 15 நாழிகை, 31 விநாடி, 15 தர்ப்பரை கொண்டதாகும்.

சந்திரமான வருடம்

சவுரமான வருடத்தைக்காட்டிலும் கொஞ்சம் குறைந்தது. சாதாரணமாக 12 மாதங்கள் கொண்டது.

நட்சத்திரமான வருடம்

சவுரமான வருடத்தைக்காட்டிலும் கொஞ்சம் அதிகமானது. இதன் வருடம், 366 நாள், 15 நாழிகை, 31 விநாடி, 15 தர்ப்பரை அதாவது ஒரு நாள் கூடுதலாகும்.

காலத்தைப்பற்றிய பிரிவுகள்

காலத்தைப்பற்றிய பிரிவுகள் 'கால வாய்ப்பாடு' எனப்படும்.

அவையாவன:-

60 தர்ப்பரை	1 விநாடி
60 விநாடி	1 நாழிகை
60 நாழிகை	1 நாள்
15 நாள்	1 பட்சம்
2 பட்சம்	1 மாதம்
6 மாதம்	1 அயனம்
2 அயனம்	1 வருடம்
12 வருடம்	1 வியாழவட்டம்
60 வருடம்	1 பரிசார்த்தி

என்பதாகும்.

காலம் என்பதைப் பொதுவாகக்கடந்த காலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலம் எனப்பிரிக்கலாம். இக்காலத்தைப் பற்றிய மதிப்பீடு மிகச்சிறிய காலக்கூறாகிய நொடிப்பொழுது முதல் மிகப்பெரிய ஊழிக்காலம் வரையில் சென்றிருக்கிறது. காலஅளவில் மிகச்சிறிய பொழுது கண் இமைக்கும் காலமும் கை நொடிக்கும்காலமும் ஆகும்.

“கண்இமை நொடி என அவ்வேமாத்திரை

நுண்ணிதின் உணர்ந்தோர் கண்ட ஆறே” ¹⁰

என்பது தொல்காப்பியம்.

மாத்திரை என்பதனை அளவு என்னும் பொருளில்

“கேட்டல் மாத்திரை அல்லது, யாவதும்

காண்டல் செல்லாது யாண்டு பல கழிய” ¹¹

எனப் புறநானூறு குறிப்பிடுகிறது.

முகூர்த்தம்

முகூர்த்தம் என்பது குறித்த ஒரு பொழுதாகும். இது $3\frac{3}{4}$ நாழிகை அல்லது $1\frac{1}{2}$ மணி அளவு கொண்டதாகும். முகூர்த்தம் என்பது முழுத்தம் என்றும் குறிப்பிடப்படுகிறது.

“இரு நிலமருங்கின் மன்னர் எல்லாம், நின்

திருமலர்த்தாமரைச் சேவடி பணியும்

முழுத்தம் ஈங்கு இது” ¹²

மேலும் முழுத்தம் என்பது ஓரை என்றும் வழங்கப்படுகிறது.

“ஊழினன்றியும் உறுவினை ஓரையின் முடிப்பான்

வேழவேந்தற்கு விழுப்பெருங்காணி எடுத்து உரைப்பான்” ¹³

இவ்விடத்து ஓரை என்பது குறிப்பிட்ட ஒரு காலப்பொழுதினைச் சுட்டுகிறது. ஓரையின் அளவு 1மணி நேரமே.

யாமம்

யாமம் என்பது ஓர் இரவின் காற்கூறாக மதுரைக்காஞ்சி குறிப்பிடுகிறது. மதுரை மாநகரில் இரவின் ஒவ்வொரு யாமத்திலும் நிகழ்ந்த செயல்களை மதுரைக்காஞ்சி குறிப்பிடுகிறது. முதல் யாமம் “முந்தை யாமம்” என வழங்கப்படுகிறது. மக்கள் தம் தொழில் முடித்துப் படுக்கைக்கு முதல் யாமத்திற்குப் பின் சென்றதாகக் குறிப்பிடுகிறது. இந்த யாமம் ‘பானாள் கொண்ட கங்குல் இடையில்’ முடிகிறது. பானாள் என்பது நடு இரவைக் குறிக்கும்.

இரவின் நடுப்பகுதியை அரைநாள் என்றும் நடுநாள் என்றும் குறிப்பிடுவர். நண்பகல் பொழுதை

“ஒரு திறம் சாரா அரைநாள் அமையத்து”¹⁴

என நெடுநல்வாடை குறிப்பிடுகிறது.

எனவே பகலின் நடுப்பகுதியும் அரைநாள் என வழங்கப்படுவதை அறியலாம்.

மூன்றாம் யாமத்து நிகழ்ச்சிகளில் ஊர்க்காப்பாளர் தூங்காமல் காவல் புரிகின்றார். மூன்றாம் யாமமும் பகுத்து அறியப்படுகிறது. மூன்றாம் யாமம்

“கடவுள் வழங்கும் கையறு கங்குல்”¹⁵

எனப்படுகிறது. இடையாமத்து உலவும் ஊர்க்காப்பாளரை, “யாமங் கொள்பவர்”¹⁶ எனப் புறநானூறு கூறுகிறது.

மூன்றாம் யாமம் கழிந்ததும் மதுரை மாநகரம் துயிலுணரத் தொடங்கிவிடுகிறது. “ஓதல் அந்தணர் வேதம் பாடும்”¹⁷

என ஒலி எழுகிறது. யாழோர் முதலிய இசைகாரர் இசை எழுப்புகின்றனர்.

நாழிகை சொல்லுவார் நாழிகையின் அளவைச் சொல்லுகின்றனர்.

“வேதாளிகரோடு நாழிகை இசைப்ப”¹⁸

என்கிறார் மாங்குடி மருதனார்.

இங்கே நாழிகை என்பது நாழிகைப் பொழுது சென்றது அறிந்து கூறும் கடிகையாரைக் குறிப்பதாகும். இதன் மூலம் ஒவ்வொரு நாழிகையும் சென்றதும், அந்நாழிகை கழிந்த பொழுதை யாவரும் உணர வெளிப்படுத்தினர் என்பதை உணரமுடிகிறது.

வைகறை

வைகறை என்பது கடையாமத்தின் இறுதிப் பொழுதாகும். மக்கள் வைகறையில் துயில் எழுவதற்கு வசதியாக, வைகறை நெருங்கி விட்டதைக் கோழிகள் கூவி அறிவிக்கின்றன.

“பொறிமயிர் வாரணம் வைகறை இயம்ப” ¹⁹ என்பது மதுரைக் காஞ்சி.இவ்வைகறைப் பொழுதை இரவுநீங்கிச் செல்லும் காலம் என்றும் மதுரைக் காஞ்சி குறிப்பிடுகிறது.

“இரவுத்தலைப்பெயரும் ஏம வைகறை” ²⁰

இதன் பின்னர் காலைப்பொழுது தோன்றுகிறது.

காலை முதல் மாலை வரை உள்ள காலம் பகல் எனப்படும்.

“அகல் இரு விசம்பினானும்

பகல் விளங்குதியால் பல்கதிர் விரித்தே” ²¹

எனச் சூரியன் பகலில் விளங்குதலைப் புறநானூறு சுட்டுகிறது.

இரவின் இருளை நீக்கி ஒளி செய்கிறான் சந்திரன்.

“பகற் செய்யும் செஞ்ஞாயிறும்

இரவுச் செய்யும் வெண் திங்களும்” ²²

எனவரும் மதுரைக் காஞ்சி வரிகள் சூரிய சந்திரரைப் பகல், இரவு ஆகக் குறிப்பிடுகின்றது.

இன்ப துன்பம் போலப் பகலும் இரவும் மாறிமாறி வருகின்றன என்பதை அகநானூறு பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறது.

“இன்பமும் இடும்பையும் புணர்வும் பிரிவும்

நண்பகல் அமையமும் இரவும் போல

வேறு வேறு இயல ஆகி, மாறு எதிர்த்து

உள என உணர்ந்தனை ஆயின்” ²³

பகல் என்ற சொல் எல்லி என்றும், இரவு என்ற சொல் அல் என்றும் பல்வேறு இலக்கியங்களில் குறிப்பிடப்படுகின்றன. அந்தி என்பது இரு பொழுதுகள் சந்திக்கும் காலத்தைக் குறிப்பதாகும்.

“காலை அந்தியும் மாலை அந்தியும்” ²⁴

காலை அந்தி, மாலை அந்தி என்பது இரவும் பகலும், பகலும் இரவும் சந்திக்கும் பொழுதுகளாகும். பகலும் இரவும் சேர்ந்த காலப்பகுதி நாள் எனப்பெயர்பெறுகிறது.

“நாளென ஒன்று போல் காட்டி உயிர்ஈருகும்

வாளது உணர் வார்ப் பெறின்” ²⁵

“ஒருநாள் எழுநாள்போல செல்லும் சேட் சென்றார்

வருநாள் வைத்து ஏங்கு பவர்க்கு” ²⁶

என வரும் குறள் பகுதிகள் பகல் இரவு சேர்ந்த காலப்பகுதியை
நாள் எனக் குறிப்பிடுகின்றன.

நாள் வைகல் என்று அழைக்கப்படுகிறது. வைகல் என்பது தங்குதல்
என்றும் கழிதல் என்றும் பொருள் தரும். ஒளியும் இருளும் தங்குதலும்,
ஒளியும் இருளும் அகலுதலும் எனப் பொருள் கொள்ளப்படுகிறது. மேலும்
நாள் என்னும் பொழுது திங்களின் கூறாகவும் கொள்ளப்படுகிறது.

ஒளவையார் அதியமான் நெடுமானஞ்சியைப் பாராட்டும்போது
“ஒருநாளில் எட்டுத் தேரைச் செய்யும் தச்சன் ஒருமாதம் கொண்டு செய்த
தேர்ச்சக்கரத்தைப் போன்ற வலிமை உடையவன்” எனப் பாராட்டுகின்றார்.

“எம்முளும் உளன் ஒரு பொருநன், வைகல்

எண்தேர் செய்யும் தச்சன்

திங்கள் வலித்த கால் அன்னோனே” ²⁷

இங்கே வைகல் என்பது நாளையும், திங்கள் என்பது மாதத்தையும்
குறிக்கும்.

நாள் என்னும் கால அளவு பகல் தொடர்ச்சி இரவு முடிய உள்ள
பொழுது என்பதை,

“ஒருநாள் செல்லலம்; இருநாள் செல்லலம்

பலநாள் பயின்று, பலரொடு செல்லினும்

தலைநாள் போன்ற விருப்பினன் மாதோ” ²⁸

எனப் புறநானூறும்

“ஒருநாள் வாரலன் இருநாள் வாரலன்

பலநாள்வந்து பணிமொழிபயிற்றி” ²⁹

எனக் குறுந்தொகையும் குறிப்பிடுகின்றன.

நாட் கணக்குத் தெரிவதற்குச் சுவரில் ஒவ்வொரு நாளும்
ஒவ்வொருகோடாக இட்டு அவற்றை எண்ணி வந்தனர் என்றும்
தெரியவருகிறது. சுவரில் நாட்கணக்கு எழுதப்படுதலால்

நாள் சுவரில் இழை நெடுஞ்சுவர்” ³⁰

எனச் சுவற்றை அகநானூறு குறிப்பிடுகின்றது,

தலைவனைப் பிரிந்த மகளிர், சுவரில் தாம் இழைத்த கோடுகளை
எண்ணி, அவன் சென்ற கால இடையீட்டை நினைத்து, வருந்தி நிற்கும்
நிலையைப் பின்வரும் சங்கப் பாடல்கள் குறிப்பிட்டுள்ளன.

“வீங்கு இழை நெகிழ, விம்மி ஈங்கே

எறிகண் பேதுறல்; ‘ஆய்கோடு இட்டுச்

சுவர்வாய் பற்றும் நின் படர்சேண்நீங்க

வருவேம்’ என்ற பருவம் உதுக்காண்” ³¹

சேண் உறை புலம்பின் நாள்முறை இழைத்த

திண் சுவர் நோக்கி, நினைந்து, கண்பனி,

நெகில் நூல் முத்தின், முகில் முலைத்தெறிப்ப ³²

இவற்றின் மூலம் சுவரில் நாட்கணக்குப் பார்த்துவந்த வழக்கம் இருந்தமை புலனாகிறது.

முடிவுரை

உலகில் உள்ள எல்லாவற்றையும் அடக்கி ஆள, திட்டமிட்டுவாழ் மனிதர்களுக்குக் காலம் என்னும் வளம் சமமாக அளிக்கப்பட்டுள்ளது. திட்டமிட்ட வாழ்க்கை வாழ்வதற்குக் காலத்தை அறிந்து செயல்படவேண்டும். நிகழ்வுகள் என்பது மாற்றங்களாகும். மாற்றம் இல்லாத நிலையில் காலத்தை உணரமுடியாது. காலக்கணக்கு தொடக்க காலத்தில் சமூகம் சார்ந்த நோக்கங்களுக்காகப் பயன்பட்டது. இன்று அன்றாட வாழ்வோடு இணைந்துள்ளது. நமது முன்னோர்கள் காலத்தை விநாடி, மணி, தினம், மாதம், வருடம் எனப்பகுத்து அதற்கான விதிகளை எழுதிவைத்தது புலப்படுகிறது. காலத்தைப் பற்றிய மதிப்பீடு மிகச்சிறிய காலக் கூறாகிய நொடிப்பொழுது முதல் மிகப் பெரிய ஊழிக்காலம் வரை சென்றிருக்கிறது. மேலும் காலம் என்பது மாத்திரை, நொடி, துடி, கலை, கடிகை, நாழிகை, மூகூர்த்தம், யாமம், வைகறை, நாள் எனப்பிரித்துப் பகுத்துக்கூறப்படுகிறது. ஒவ்வொரு அளவும் நிகழ்வுகளின் தன்மைக்கு ஏற்ப வழங்கப்பட்டு அழைக்கப்படுகிறது. நாள் என்னும் கால அளவு பகல்

தொடங்கி இரவு முடிய உள்ள பொழுது எனச் சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

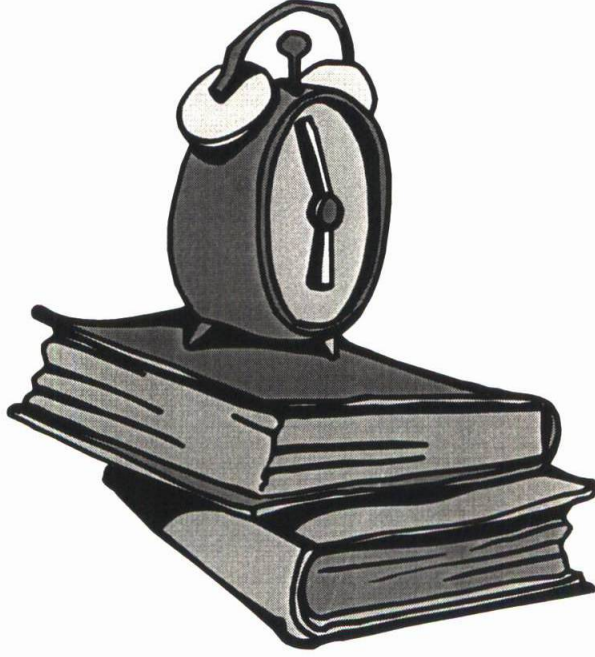
நாள் கணக்குத் தெரிவதற்குச் சுவரில் ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு கோடு இட்டு அவற்றை எண்ணி வந்ததைக் கொண்டு அக்காலத்தில் அப்பழக்கம் இருந்ததை அறிய முடிகிறது.

குறிப்புகள்

1. திருக்குறள் - காலமறிதல் பா. எண். 484
2. திருக்குறள் - காலமறிதல் பா. எண். 489
3. திருக்குறள் வினைசெயல்வகை பா.எண். 672
4. திருக்குறள் காலமறிதல் பா.எண். 490
5. சுந்தரம்பிள்ளை - மனோன்மணியம் - 1,1 94-96
6. தொல், சொல் - வினை. நூ.எண்: 2
7. தொல், சொல் - வினை. நூ.எண்: 3
8. தொல்-சொல் வினையியல் நூ.எண்.195.
9. திவாகரம் தெய்வப் பெயர்த்தொகுதி
10. தொல். நூன் மரபு - நூ.எண்:7
11. புறநானூறு : 216 பா. வரி 1-2
12. சிலப்பதிகாரம், கால்கோள்காதை ; 28 -30
13. சீவகசிந்தாமணி : 12.9
14. நெடுநல்வாடை : பா. வரி 74
15. மதுரைக்காஞ்சி : பா. வரி 651
16. புறநானூறு : பா.எண் 37. வரி 9
17. மதுரைக்காஞ்சி ; பா. வரி : 655
18. மேலது : பா. வரி 678
19. மேலது : பா. வரி 673
20. மேலது : பா. வரி 685
21. புறநானூறு 8 பா. வரி.9-10

22. மதுரைக்காஞ்சி : பா. வரி 7-8
23. அகநானூறு பா. 327 வரி. 1-4
24. புறநானூறு பா. 34 வரி 8
25. திருக்குறள் - நிலையாமை - பா.எண்.334
26. மேலது அவர்வயின் விதும்பல் பா.எண்; 1269
27. புறநானூறு பா.எண். 87 :
28. மேலது பா.எண். 101
29. குறுந்தொகை பா.எண். 176
30. அகநானூறு பா.எண். 61 - 4
31. குறுந்தொகை பா.எண். 358
32. அகநானூறு பா.எண். 289

இயல் 2

சங்க இலக்கியத்தில்
காலப் பகுப்பு

- ◆ முன்னுரை
- ◆ சங்க இலக்கியத்தில் எட்டுத் தொகை
நூல்களின் அமைப்பு
- ◆ காலப் பகுப்பு
- ◆ சங்க இலக்கியங்களின் மூலம்
அறியலாகும் காலத்தின் சிறப்புகள்
- ◆ முடிவுரை

சங்க இலக்கியத்தில் காலப்பகுப்பு

முன்னுரை

முன்னைப் பழமைக்கும் பின்னைப் புதுமைக்கும் பாலமாக இருக்கும் தமிழ் இலக்கியங்களில் சங்க இலக்கியங்கள் முதன்மையானவையாகும். சங்க இலக்கியம் என்பது பாட்டும் தொகையுமாகும். பாட்டு என்பது பத்துப்பாட்டு; தொகை என்பது எட்டுத் தொகையாகும்.

எட்டுத்தொகை நூல்களைப் பற்றி அதன் பெயர்களை வெண்பா ஒன்று தொகுத்துக் கூறுகிறது.

"நற்றிணை நல்ல குறுந்தொகை ஐங்குறுநூறு

ஒத்த பதிற்றுப்பத்து ஓங்கு பரிபாடல்

கற்றறிந்தோர் ஏத்தும் கலியோடு அகம்புறம் என்று

இத்திறத்த எட்டுத் தொகை" என்பதாகும்.

சங்க இலக்கியத்தில் எட்டுத்தொகை நூல்களின் அமைப்பு:

எட்டுத்தொகை நூல்களுள் அகப்பொருள் நூல்கள் ஐந்து; புறப்பொருள் நூல்கள் இரண்டு; அகமும் புறமும் கலந்த நூல் ஒன்று.

அகப்பொருள் நூல்கள்

நற்றிணை

குறுந்தொகை

ஐங்குறுநூறு

கலித்தொகை

அகநானூறு

புறப்பொருள் நூல்கள்

புறநானூறு

பதிற்றுப்பத்து

அகமும் புறமும் கலந்த நூல்

பரிபாடல்

உள்ளம் ஒத்த தலைவனும் தலைவியும் ஒன்று கூடித் தாம் அனுபவித்த இன்பம் இத்தகையது எனப் பிறருக்குப் புலப்படுத்த முடியாததாக விளங்குவது அகம் ஆகும். இத்தகையது என்று பிறருக்குப் புலப்படுத்துதல், இயல்பு வாய்ந்த பிற உணர்ச்சிகளையும் ஒழுக்கங்களையும் கூறுவது புறமாகும்.

பண்பாடு, கலாச்சாரம், நாகரிகம் போன்றவை வாழ்க்கையின் அடிப்படைகளாகக் கருதப்படுகின்றன. இக்கூறுகள் சங்க இலக்கியம் முழுவதிலும் விரவியிருக்கின்றன. சமுதாயத்தில் உள்ள மக்கள் தமது வாழ்க்கையை நடத்தும் முறையே மேற்சொன்னவையாகும்.

ஒவ்வொரு சமுதாயமும் தனக்கென பண்பாட்டைக் கொண்டு இருக்கிறது. எனவே நாள்தோறும் வாழ்க்கை முறை என்பது வாழும் இடம், காலம், சூழல் இவற்றோடு தொடர்புடையதாக இருக்கிறது. மக்கள் வாழ்க்கைக்கு இடம் அடிப்படையாக அமைகிறது. இடத்தை முதன்மைப் படுத்தி, தொல்காப்பியர் நிலத்தினை

"நடுவண் ஐந்திணை நடுவனது ஒழியப்

படுதிரை வையம் பாத்திய பண்பே"¹

எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

மேலும் நிலத்தை

“மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்

சேயோன் மேய மை வரை உலகமும்

வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்

வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும்

முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தலெனச்

சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே”²

எனப் பாகுப்படுத்துகிறார்.

இவற்றுள் பாலை தவிர மற்ற நிலங்கள் முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் என்பவையாகும். பாலை நிலம் என்பது மழை இல்லாமல் வறண்டு கிடக்கும் நிலப்பகுதியாகும்.

“முல்லையும் குறிஞ்சியும் முறைமையில் திரிந்து

நல்லியல்பு இழந்து அழிந்து நடுங்கு துயர் உறுத்துப்

பாலை என்பதோர் படிவம் கொள்ளும்”³

எனப் பாலை நிலத்தைக் குறிப்பிடுகிறார் இளங்கோவடிகள்

ஐந்திணைகளுக்குரிய ஒழுக்கங்கள் சமுதாயத்தின் நெறிமுறைகளை, செயற்பாடுகளை நடத்திச் செல்வதற்குப் பயன்படுகின்றன. சமுதாய முன்னேற்றத்திற்கு ஒழுக்கங்கள் மிகவும் இன்றியமையாததாகவும் அமைகின்றன.

அகத்திணைச் செறிவு கருதி பொருள் என்பது பல்வேறு வகையாகக் கூறப்படுகிறது. அவற்றை முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் என மூவகையாகப் பகுத்துக் கொண்டனர்.

முதற்பொருள் என்பது நிலமும் பொழுதும் ஆகிய தன்மையாகும். இதனைத் தொல்காப்பியர்

"முதல் எனப்படுவது நிலம் பொழுது இரண்டின்

இயல்பு என மொழிப இயல்பு உணர்ந்தோரே"⁴

எனக் கூறுகிறார்.

மனிதனின் வாழ்வியலுக்கு ஆதாரமாக நிலமும் பொழுதும் விளங்குகின்றன. எல்லா உயிரினங்களுக்கும் நிலைத்ததாகவும், முன் தோன்றிய மூத்த பொருளாகவும் நிலம் விளங்குகின்றது. மேலும் உயிரைத் தருவது, காப்பது, தன்னுள் கரைத்துக் கொள்வது நிலம் ஆகும். எல்லா உயிர்களும் காலத்திற்கு உள்ளடங்கி வாழ்கின்றன. தோற்றமும் முடிவும் கூற முடியாதபடி கடவுளைப் போல் நிற்பது காலமாகும் எனவே இக்கருத்தின்படி நிலமும் காலமும் முதற்பொருளாகும்.

கருப்பொருள் என்பது முதற்பொருள் வழியாகக் கருக்கொண்ட பொருள் ஆகும். உரிப்பொருள் என்பது உயரிய மனிதப் பிறப்பின் உரிமையாக அமைந்த ஒழுக்கமாகும்.

ஐந்திணை ஒழுக்கங்களும் புணர்தல், இருத்தல், ஊடல், இரங்கல், பிரிதல் எனப்பட்டன. இவற்றின் தன்மைகள் மிகச் சிறப்பு வாய்ந்தவையாகும்.

காலப்பகுப்பு

அகத்திணையில் முதற்பொருளான நிலத்தைப் பாகுப்படுத்தியது போலவே பொழுதினை நாளொன்றுக்கு அறுவகைப் பொழுதுகளாகவும், ஆண்டினை அறுவகைப் பருவமாகவும் பாகுபடுத்திப் பிரித்துக் காட்டுகிறார். அவை, வைகறை, காலை, நண்பகல், ஏற்பாடு, மாலை, யாமம் என்பனவாகும். காலத்தால் திணையை உணர்த்துவதற்கு அறுவகைப் பருவத்தையும் கூறுகின்றார். ஒவ்வொரு உணர்ச்சிகளையும் சித்திரிக்க ஏற்ற காலங்கள் பெரும் பொழுதாகவும் (பருவங்கள்) சிறு பொழுதாகவும் பகுக்கப்பட்டுள்ளன.

பருவம்	காலம் (மாதம்)
இளவேனில்	சித்திரை, வைகாசி
முதுவேனில்	ஆனி, ஆடி
கார்காலம்	ஆவணி, புரட்டாசி
கூதிர்காலம்	ஐப்பசி, கார்த்திகை
முன்பனிக்காலம்	மார்கழி, தை
பின்பனிக்காலம்	மாசி, பங்குனி

எனப்பிரிக்கப்படுகிறது.

தொடர்ந்து ஒவ்வொரு திணைக்கும் உரிய காலமும் பொழுதும் பிரித்துக்காட்டப்படுகிறது.

அவை. காலை, நண்பகல், ஏற்பாடு, மாலை, யாமம், வைகறை என்பனவாகும்.

முல்லைத்திணை

கார்காலமும் மாலைப்பொழுதும் முல்லைத் திணைக்குரிய பருவமும் காலமுமாகும்.

"காரும் மாலையும் முல்லை"⁵

கார் என்பது மழை பெய்வதற்குரிய காலமாகும். அஃது ஆவணித்திங்களும் புரட்டாசித் திங்களும் ஆகும். மாலைக்காலம் என்பது இரவுப்பொழுதின் முற்கூறாகும்.

முல்லைக்குக் காரும் மாலையும் உரியதாவதற்குக் காரணம் பிரிந்து மீண்டு வந்த தலைவனின் திறமெல்லாம் பிரிந்திருந்த தலைவி கூறுவது முல்லைப் பொருளாகும். பிரிந்து போகின்றவன் திறமெல்லாம் பாலையாக வருதலின் முல்லைப்பொருளாகிய மீட்சிக்குத் தலைவி இருத்தற்கும் ஏதுவாக இருப்பது கார் காலமாகும். வினைவயிற் பிரிந்து மீண்டு வருவோன் தேரை விரைந்து செலுத்தி பாசறையினின்று மாலைக்காலத்தில் வருவது ஆவணியும் புரட்டாசியும் ஆகும். அவை வெப்பமும் தட்பமும் மிகாது சாதாரணமாக இருந்து ஏவல் செய்து வரும் இளையோர்க்கு நீரும் நிழலும் அளிக்கும் காலமாகும். நீரும் நிழலும் கிடைத்தலால் மாவும் புள்ளும் துணையொடு இன்புற்று விளையாடுவன கண்டு தலைவற்கும் தலைவிக்கும் காமக்குறிப்பு மிகும். இதற்கு மாலைப் பொழுது உரியதாகும். இதனை அகநானூற்றுப் பாடல் ஒன்று தெளிவாகக் கூறுகிறது.

“ விருந்தின் மன்னரருங்கலந் தெறுப்ப

வேந்தனும் வெம்பகை தணிந்தனன் நீம்பெயற்

காரு மார்கலி தலையின்று தேரும்

ஓவத்தன்ன கோபச் செந்நிலம்

வள்வாய் ஆழி உள்ளுறு புருளக்

.....

நீர்குடி சுவையற் நீவிய மிழற்றி

முகிழ் நிலாத் திகழ்தரு மூவாத் திங்கள்

பொன்னுடைத் தாலி என் மகன் ஒற்றி

வருகுவையாயின் தருகுவென் பாலென

விலங்கமர்க் கண்ணள் விரல் விளிபயிற்றித்

திதலை யல்கு லெங் காதலி

புதல்வற் பொய்க்கும் பூங்கொடி நிலையே”⁶

இது முல்லை நிலத்தின் கண் காரும் மாலையும் வந்தது ஆகும்.

குறிஞ்சித்திணை

கூதிர்காலமும் யாமமும் குறிஞ்சித் திணைக்குரிய பருவமும் காலமும் ஆகும்.

“குறிஞ்சி கூதிர் யாமம் என்மனார் புலவர்”⁷

கூதிர் என்பதற்குரிய பருவம் ஐப்பசித் திங்களும் கார்த்திகைத் திங்களும் ஆகும். யாமம் என்பது இரவுப் பொழுதின் நடுக்கூறாகும்.

குறிஞ்சியாவது இயற்கைப் புணர்ச்சியாகும். இயற்கைப் புணர்ச்சி நிகழ்ந்த பின் களவினை நீட்டிக்கக் கருதும் தலைவனுக்குக் களவின் சிறப்பைக் கூறும்போது தலைவியைச் சிறப்பானவளாக ஆக்குவது ஐப்பசியும் கார்த்திகையுமாகிய கூதிர் காலமும் இடை யாமமும் ஆகும். இருள் விளங்கும் இந்நேரத்தில் மாவும் புள்ளும்

இன்புற்று இருப்பதைப் பார்த்து தலைவனுக்குக் காமக்குறிப்பு பெருகி காவல் மிகுதி நோக்காது வருகிறான். அப்போது தலைவனைக் குறிக்கண் எதிர்ப்பட்டுப் புணருங்கால் இன்பம் பெருகுவதால் கூதிர் காலம் சிறந்ததாக இருக்கிறது. இதனை அகநானூற்றுப் பாடல் விளக்குகிறது.

“மன்றுபாடவிந்து மனை மடிந்தன்றே

கொன்றோ ரன்ன கொடுமை யோடின்றே

யாமங் கொள வரிற் கனை இக்காமங்

கடலினு முரை இக்கரை பொழியும்மே

யெவன் கொல் வாழி தோழி மயங்கி

இன்னமாகவும் நன்னர் நெஞ்சம்

என்னொடும் நின்னொடுஞ்சூழாது கைம்மிக்

கிறும்பு பட்டிருனிய இட்டருஞ் சிலம்பிற்

குறுஞ்சனைக் குவளை வண்டு படச்சூடிக்

கானக நாடன் வருஉம் யானைக்

கயிற்று புறத்தன்ன கன்மிசைச்சிறுநெறி

மாரி வானந் தலைஇ நீர்வார்பு

இட்டருங் கண்ண படுகுழி யியவின்

இருளிடை மிதிப்புழி நோக்கியவர்

தளரடி தாங்கிய சென்ற தின்றே”⁸

இரவுக் குறிக்கண் சிறைப்புறமாகத் தோழிக்கு உரைத்த இப்பாடல், குறிஞ்சிக்குக் கூதிரும் யாமமும் வந்தது எனக்கொள்ளலாம்.

மேலும் குறிஞ்சித் திணைக்கு முன்பனிக்காலமும் உரிய பருவமாகும்.
முன்பனிக்காலம் என்பது மார்கழித்திங்களும் தைத்திங்களும் ஆகும்.

“பனியெதிர் பருவமும் உரித்தென மொழிய”⁹

இங்கு எதிர் என்பது முன்வருவது ஆகும். எனவே முன்பனியாயிற்று.
ஞாயிறு பட்ட அந்தி நேரத்தில் வருவதால் கூதிர் பெற்ற யாமமும் முன்பனி பெற்று
வரும்.

'முன்பனி யாமமும் குறிஞ்சிக்கண் வந்ததைப் பின்வரும் பாடல்
விளக்குகிறது.

“பனியடே நின்ற பானாட் கங்குல்

தமியோர் மதுகை தூக்காய் தண்ணெண

முனிய அலைத்தி முரணில் காலை”¹⁰

மருதத்திணை

மருதத்திணைக்குரிய காலம் வைகறையும் விடியலுமாகும். பருவம்
குறிப்பிடப்படாமையால் மருதத்திணைக்கு அறுவகைப்பருவமும் பொருந்தி வரும்
எனலாம். வைகறை என்பது இரவுப்பொழுதின் பிற்கூறாகும். விடியல் என்பது
பகற்பொழுதின் முற்கூறாகும்.

“வைகறை விடியல் மருதம்”¹¹

பண்டைத் தமிழர்கள் இவ்வைகறைப் பொழுதில் துயில் எழுவதைப் போற்றி
வந்தனர். தமிழர்தம் அன்றாட வாழ்வின் தொடக்கமே தூய்மை, அழகியல் உணர்வு
கொண்டதாக அமைகிறது எனலாம்.

வைகறையும் விடியலும் மருதத்திணைக்கு உரியதாகும். மாலை யாமமும் இடையாமமும் கழியும்போது ஏற்படும் கங்குல் வைகறை எனப்படும். மேலும் நாள் வெயிற் காலையை விடியல் என்பர்.

“விடியல் வெங்கதிர் காயும் வேயம லகலறை”¹²

“விடியல் வைகறை யிடுஉ முர”¹³

வைகறைப் பொழுதில் பரத்தையிற் பிரிந்த தலைவன் ஆடலும் பாடலும் கண்டும் கேட்டும் பொழுது அழித்துப் பிறர்க்குப் புலனாகாமல் மீளும் காலமாகும். தலைவிக்குக் கங்குல் யாமம் அழியாது நெஞ்சழிந்து ஆற்றாமை மிகுதலால் ஊடல் உணர்த்துவதற்கு எளியகாலமுமாகும். மேலும் இவ்விடியற்காலை தலைவிக்குச் சிறுகாலம் ஆதலின் இதனால் பயன்மிகக் குறைவு என வாயிலடைத்து ஊடலை நீட்டிக்கச் செய்வாள். அப்போது வைகறை வழித்தோன்றிய விடியற்காலையில் தலைவனின் மெய்ப்பாடு வேறு விதமாகத் தோன்றியதால் தலைவி வாயில் புகுத்திப் பயன்பெறுவதற்கு ஏற்ற காலம் விடியல் ஆகும். இதனை, வீங்குநீர் என்னும் மருதக் கலியுள்

“அணை மென்றோள் யாம் வாட அமர்துணைப் புணர்ந்துநீ

மணை மனையா யெனவவந்த மல்லலின் மாண்பன்றோ

பொதுக்கொண்ட கௌவையிற் பூவணிப் பொலிந்தநின்

வதுவையங் கமழ் நாற்றம் வைகறைப் பெற்றகை”¹⁴

என்றும் மருதத்திற்கு வைகறை வந்ததையும்

“விரிகதிர் மண்டிலம்” என்னும் மருதக்கலியுள்

“தணந்தனை யெனக் கேட்டு தவறோராதெமக்கு நின்

குணங்களைப் பாராட்டுந் தோழன் வந்தீயான்கொல்

கணங்குழை நல்லவர் கதுப்பறலணைத்துஞ்சி

யணங்கு போற்கமழு நின்னவர் மார்பு காணிய”¹⁵

என மருதத்திற்குக் காலை வந்ததையும் உணரலாம்.

“காலை எழுந்து கடுந்தேர் பண்ணி” ¹⁶

என்பது குறுந்தொகையாகும்

நெய்தல் திணை

நெய்தல் திணைக்குரிய காலம் ஏற்பாடு பொழுதாகும். ஏற்பாடு என்பது பகற்பொழுதின் பிற்கூறாகும்.

“ஏற்பாடு

நெய்தல் ஆதல் மெய்பெறத்தோன்றும்”¹⁷

பகற்குறிக்கண் இடத்துய்த்துத் தலைவனை எதிர்ப்பட்டு உரைத்த பாடல் மூலம் நெய்தலுக்கு ஏற்பாடு வந்ததை உணரலாம்.

“ஆடுவேள் மார்பின் ஆரம் போலச்

செவ்வாய் வானந் தீண்டி மீன் அருந்தும்

பைங்காற் கொக்கின நிரை பறையுகப்ப

எல்லை பைப்பயக் கழிப்பிக் குடவயின்

கல் சேர்ந்தன்றே பல் கதிர் ஞாயிறு

மதரெழில் மழைக்கண் கலுழ இவளே

பெருநாண் அணிந்த சிறு மென் சாயல்

மாணலஞ் சிதைய ஏங்கி யானாது

அழல் தொடங்கினளே பெரும அதனால்

கழிக்கறா எறிந்த புட்டாள் சுத்தரி

நெடுநீர் இருங்கழிப் பரிமெலிந்தசைஇ

வல்வில் இளையரோ டெல்லிச் செல்லாது

சேர்ந்தனை செலினே சிதைகுவுதுண்டோ

பெண்ணை ஓங்கிய வெண்மணற் படப்பை

அன்றில் அகவும் ஆங்கண்

சிறுகுரல் நெய்தலெம் பெருங்கழி நாடே”¹⁸

என நெய்தற்கு எற்பாடு வந்தது.

பாலைத்திணை

பாலைத்திணைக்குரிய காலம்

“ நடுவு நிலைத் திணையே நண்பகல் வேனிலொடு

முடிவுநிலை மருங்கின் முன்னிய நெறித்தே”¹⁹

எனக் குறிப்பிடுகிறார். தொல்காப்பியர்

இளவேனில், முதுவேனில் என்னும் இருவகைப் பருவத்தின் கண்ணும் வரும்
நண்பகல் பொழுது பாலைத்திணைக்குரிய காலமாகும்.

இளவேனிலாவது சித்திரைத் திங்களும் வைகாசித் திங்களும்.
முதுவேனிலாவது ஆனித் திங்களும் ஆடித்திங்களும் ஆகும். நண்பகலாவது
பகற்பொழுதின் நடுக்கூறாகும். தொல்காப்பியர் ஐந்திணை ஒழுக்கங்களைக்
குறிப்பிடும் பொழுது ஐந்திணைகளுக்குரிய செயற்பாடுகளையும் குறிப்பிடுகின்றார்.

தலைவன் பொருள் தேடப்பிரிந்து செல்லும் பருவத்திற்கு வேனிற்காலத்தையும் அவன் பொருளீட்டி மீண்டு வரும் வருகைக்குக் கார் காலத்தையும் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஐந்திணைகளுள் பொருளீட்டச் செல்வதற்கு வேனிற்காலமும் பாலைத்திணையும் பொருத்தமாக இருப்பதால் பாலைத்திணை நடுவணதாக வைக்கப்பட்டது எனலாம்.

நண்பகல் கடுமையாக இருப்பதால் சோலை முழுவதும் நீரும் நிழலும் இன்றி, பறவைகளும், விலங்குகளும் புலம்புற்று இன்பமின்றித் துன்பம் பெருகுவதொரு காலம் ஆதலின் இன்பத்திற்கு இடையூறாகிய பிரிவிற்கு நண்பகலும் வேனிலும் சிறப்புடையதாக ஆயிற்று.

இளவேனிற் காலத்துப் பொழில் விளையாடியும் புதுப்பூக் கொய்தும், அருவியாடியும் முன்னர் விளையாட்டு நிகழ்ந்தமை பற்றிப் பிரிந்த கிழத்தி மெலிந்துரைத்தலாலும் உடன் போக்கின் கண் அக்காலம் இன்பம் தருவதாலும் இளவேனிலோடு நண்பகல் சிறந்ததெனப்பட்டது.

“களளியங் காட்ட புள்ளியம் பொறிக்கலை

வறனுறல் அங்கோடுதிர, வலங்கடந்து

புலவுப்புவி துறந்த கலவுக்கழி கடுமுடை

இரவுக்குறும் பலற நூறி நிரைபகுத்

திருங்கல் முடுக்கர்த்திற்றி கொண்டும்

தொலைவில் ஆடவர் போல்ப் பலவுடன்

கண்பனி நிறுத்த லெளிதோ குரவுமலர்ந்

தற்சிர நீங்கிய வரும்பத வேனி

லறலவிர் வார் மணல கல் யாற்றடைகரைத்

துறையணி மருதோ டிகல் கொள வோங்கிக்

கலுழ் தளிர் அணிந்த இருஞ்சினைமா அத்

திணர்ததை புதுப்பூ நிரைத்த பொங்கர்ப்

புகைபுர அம்மஞ்சுர

நுகர்குயில் அகவுங் குரல் கேட்போர்க்கே”²⁰

இப்பாடலுள் இருவகை வேனிலும் நண்பகலோடு வந்ததை அறியலாம்.

மேலும் பாலைத் திணைக்கு பின்பனிக்காலமும் உரியது என்பதை

“பின்பனி தானும் உரித்தென மொழிப”²¹

எனத் தொல்காப்பியர் கூறுகிறார்.

பாலைத்திணைக்கு வேனிற்காலமின்றி பின்பனிக்காலமும் உரியதாகும்.

வேனிலாகிய சித்திரை முதலிய நான்கிற்கு முன் பின்பனியாகிய மாசியும்

பங்குனியும் தொடர்ந்ததாகும். பின்பனிக்கு நண்பகல் துன்பஞ்செய்யாது எனலாம்.

தனித்திருப்போருக்குப் பின்பனி சரிவராது. எல்லோர்க்கும் துன்பத்தைத் தரும்

இதனை

“ அம்ம வாழி தோழி காதலர்

நூலறு முத்திற் றண் சிதருறைப்பத்

தாளித் தண்பவர் நாளாமேயும்

பனிபடு நாளே பிரிந்தனர்

பிரியு நாளும் பலவா கவ்வே”²²

எனத் தலைவி தோழிக்கு உரைத்ததன் மூலம் அறியலாம்.

சங்க இலக்கியங்களின் மூலம் அறியலாகும் காலத்தின் சிறப்புகள்

பாண்டிய நாட்டு மதுரையில் கூடிய புலவர்கள் கூட்டம் சங்க அமைப்பாகும். மதுரை நகரில் பழமையான இயல் இசை இலக்கணப் பகுதிகளை ஆராய்ந்து வளர்க்கும் அமைப்புகள் இருந்தன. இது போன்ற சங்கங்கள் எல்லாம் மதுரையில் வேனிற் காலத்தில் பொது மக்கள் முன்னிலையில் நடைபெற்றன என்பதைத் தெரிவிக்கும் சங்கப் பாடல் மூலம் அறியலாம்.

"நிலனாவில் திரிதருஉம் நீண் மாடக் கூடலார்

புலனாவில் பிறந்த சொல் புதிதுண்ணும் பொழுதன்றோ

பலநாடு நெஞ்சினேம் பரிந்து நாம் விடுத்தக்கால்

சுடரிழாய் நமக்கவர் வருதுமென்றுரைத்தன" ²⁵

புலனாவில் பிறந்த சொல் புதிது என்ற தொடரின் மூலம் புதிய புதிய இலக்கியங்கள் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் வரவேற்கப்பட்டன. கூடல் நகரத்தில் உள்ள மக்கள் புலவரது பாடல்களைக் கேட்டு மகிழும் காலத்தில் திரும்பி வருவதாகத் தலைவன் சொல்லிச் சென்றான். இதிலிருந்து சங்கத்தில் புலவர்கள் பாடல் பாடும் நிகழ்ச்சி அமைந்திருந்தது. தலைவன் பொருள் தேடச்சென்று மீண்டு வரும் காலமாகப் பொதுவாகக் கருதப்படும் வேனிற்காலத்தின் இறுதியில் இக்கூட்டம் நடைபெற்றது என்பதையும் அறிய முடிகிறது. ஆவணித்திங்கள் திருவிழா நடைபெறுவதற்கும் சங்க காலத்தில் வேனிற்கால இறுதியில் புலவர்கள் கூடுவதற்கும் காலத்தால் தொடர்பு காணப்படுவதை இவ்விடத்தில் அறியலாம்.

முடிசூட்டு விழா

அரசன் ஆட்சிபொறுப்பேற்கும் செயல் அரியணை ஏறுதல் எனப்படும். அரியணை ஏறுதல் ஒரு முக்கியமான நிகழ்ச்சியாகும். அரசன் அரியணை ஏற்பது முதல் தொடங்கி அரசன் ஆட்சிப்பொறுப்பில் இருக்கும் வரை உள்ள ஆண்டுகள் மட்டும் அரசனது ஆண்டுகள் என்று குறிப்பிடப்படும். அரியணை ஏறும் நாளில் முடிசூட்டு விழா நடைபெற்றது.

பொழுதுபோக்கு

அரசர்கள் நாள்தோறும் கலைநிகழ்ச்சிகளில் ஈடுபட்டனர். பகல் காலத்தை மூன்று கூறுகளாக்கி அதன்பிற்பொழுதில் ஈடுபட்டனர். அரசர்கள் மாறுவேடம் புனைந்து, பிறர் அறியா வண்ணம் இரவுக் காலங்களில் வேவு பார்ப்பது வழக்கம். இம்முறை குடிமக்களைக் காக்கும் நோக்கத்துடன் நடைபெற்றது எனலாம்.

இறைவனைப் பள்ளியெழுப்பும் பாடல்களுக்கு வழிகாட்டியாய் புறநானூற்றில் பல பாடல்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. அம்பர்கிழான் அருவந்தையைப் பாடும் கல்லாடனார். வெள்ளி தோன்றப் புள்ளுக்குரல் இயம்ப புலரி விடியல் பகுடு பல வாழ்த்தி யான் அவன் பெருமனை முற்றத்துக்குச் சென்றிலேன் என்று தம் பாடலைத் தொடங்குவார். கிணைப்பொருநன் வேந்தர் முன்றிலில் விடியற்காலையில் சென்று நின்று தன்னுடைய கிணைப்பறையைக் கொட்டி அவ்வேந்தர்களின் வஞ்சி முதலாகவுள்ள துறைகளைப் பாடும்போது தொடக்கத்தில் வேந்தர்க்குத் துயிலெடைப் பாட்டைப்பாடும் வழக்கமிருந்ததை அறியலாம். குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய சோழன் கிள்ளி வளவனைத் துயிலெடைப் பாடிய திறத்தை எருக்காட்டூர்த் தாயங் கண்ணனார் பின்வருமாறு பாடுகிறார்.

வெள்ளியும் இரு விசம்பு ஏர் தரும் ; புள்ளும்
 உயர்சினைக் குடம்பைக் குரல் தோற்றினவே;
 பொய்கையும் போது கண் விழித்தன; பையச்
 சுடரும் சுருங்கின்று, ஒளியே; பாடு எழுந்து
 இரங்குரல் முரசொடு வலம்புரி ஆர்ப்ப,
 இரவுப்புறங்கண்ட காலைத் தோன்றி
 எஃகு இருள் அகற்றும் எமப்பாசறை,
 வைகறை அரவம் கேளியர் ! பலகோள்
 செய்தார் மார்ப! எழுமதி துயில் என
 தெண்கண் மாச்சினை தெளிர்ப்ப ஒற்றி
 நெடுங்கடைத் தோன்றியேனே 26
 என்பதாகும்!

முடிவுரை

தமிழின மக்களின் வாழ்வியலைக் காத்திடும் முதன்மை
 இலக்கியங்கள் சங்க இலக்கியங்கள். இவ்விலக்கியங்கள் ஐவகை
 நிலங்களைப் பிரித்துக் காட்டுவதோடு, அந்நிலங்களோடு அதன்கண்
 இயங்கும் பொழுதையும் காலத்தையும் காட்டுகின்றன. ஓர் ஆண்டினை
 ஆறு பொழுதாகப் பிரித்துப் பெரும் பொழுது என்றும், ஒரு நாள்
 பொழுதினை ஆறாகப் பிரித்துச் சிறுபொழுது என்றும் குறிப்பிடுகின்றன.
 ஐவகை நிலங்களுக்கு உரிய இப்பெரும் பொழுது, சிறு பொழுதுகள்
 அந்தந்த நிலத்திற்கேற்ப தலைவன், தலைவியர் மாட்டு நிகழும்
 காமக்குறிப்பைச் சிறப்பிப்பதற்கு எழுந்தது எனக் கருதுவதற்கு

இடமேற்படுகிறது. அதாவது முல்லையாகிய நிலனும், வேனிற்காலத்து வெப்பம் உழந்து மாறும் புயல்கள் முழங்கக் கவின்பெறும். இத்துடன் மாலைப்பொழுது முல்லை மலரும் காலம் ஆதலானும் இந்நிலத்து கருப்பொருளாகிய ஆநிரை வருதலும் காணும்போது தனித்திருப்போருக்கு வருத்தத்தை ஏற்படுத்தும். எனவே அங்கு அப்பொழுதுகள் சிறந்ததாயிற்று. அதுபோலக் குறிஞ்சி நிலத்துக்குரிய களவுப்புணர்ச்சி அதற்கு கூதிர்காலமும், நடுநாள், யாமமும் யாரும் இயங்கமுடியாத பொழுதுகள் ஆதலின் காதலர்கள் தனிமைப்படுதல் எளிது. அதனால் அப்பொழுதுகள் அங்கு சரியாகப் பொருந்துகின்றன. இவ்வாறே பிற நிலங்களுக்கும் காலப்பாகுபாடு மக்களின் உரிப்பொருள்களுக்கு ஏற்ப அமைந்துள்ளது.

குறிப்புகள்

1. தொல்.இளம். அகத்திணை. நூ. எண் : 2
2. தொல்.இளம். அகத்திணை. நூ. எண் : 5
3. சிலப்பதிகாரம் 11 காடுகாண்காதை வரி 64 - 66.
4. தொல்.இளம். அகத்திணை நூ. எண் : 4
5. தொல்.இளம் அகத்திணை. நூ. எண் : 6
6. அகம் பா. எண், 54
7. தொல்.இளம். அகத்திணை. நூ. எண் : 7
8. அகம். பா.எண் : 128
9. தொல்.இளம். அகத்திணை. நூ. எண் : 8
10. அகம் பா.எண் : 125
11. தொல். இளம். அகத்திணை நூ எண் : 9
12. கலித்தொகை பா.எண் 45
13. அகம். பா.எண் : 196
14. கலித்தொகை பா.எண் : 66
15. கலித்தொகை பா.எண் : 71
16. குறுந்தொகை பா.எண் : 45
17. தொல்.இளம். அகத்திணை. நூ. எண் : 10
18. அகம் பா.எண் : 120
19. தொல்.இளம். அகத்திணை. நூ. எண் : 11
20. அகம் பா.எண் : 97
21. தொல்.இளம். அகத்திணை. நூ. எண் : 12

22. குறுந்தொகை பா.எண் : 107

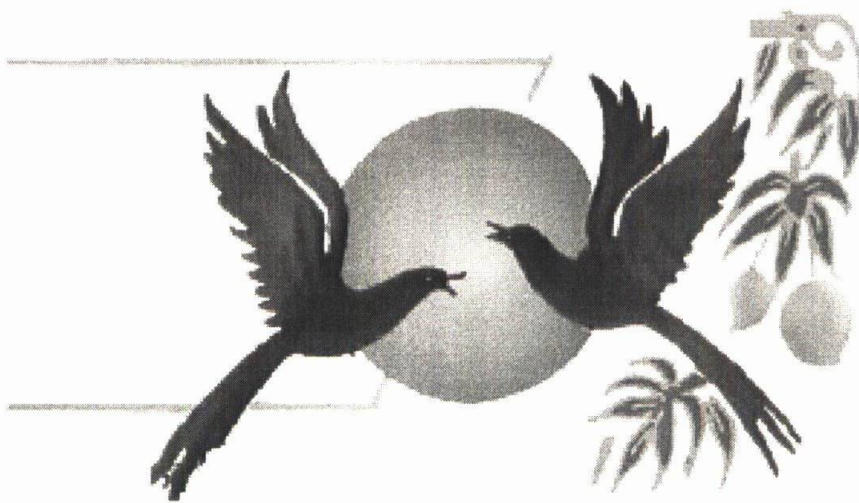
23. புறம் . பா.எண் : 72

24. பட்டினப்பாலை பா. வரி : 169 – 171

25. கலித்தொகை பா.எண் : 35

26. புறம் பா.எண் : 397

இயல் 3

அகப் பாடல்களில்
காஸம்

- ◆ முன்னுரை
- ◆ மக்கள் வாழ்வியலில் காலத்தின் பங்கு
- ◆ சங்ககால மக்களின் நம்பிக்கைகள்
- ◆ சங்ககால மக்களின் வானுலக நம்பிக்கை
- ◆ விழாக்களில் காலத்தின் பங்கு
- ◆ திருமணத்திற்கு நல்ல நாள் பார்த்தல்
- ◆ விருந்தோம்பல்
- ◆ முடிவுரை

அகப்பாடல்களில் காலம்

முன்னுரை

சங்க அக இலக்கியங்கள் பண்டைத் தமிழரின் வாழ்வியல் நெறிகளையும் சிந்தனைப் போக்கையும் அறிமுகப்படுத்தும் உளவியல் இலக்கியங்கள் ஆகும். இவை ஏதேனும் ஒரு மனநிலையையோ அல்லது சூழலையோ பாடுபொருளாய்க் கொண்டவை. இவ்விலக்கியங்கள் மூலம் காலையில் துயில் எழுதல் தொடங்கி இரவில் துயில் கொள்ளுதல் வரையிலான அக்கால மக்களின் வாழ்வியல் முறைகளின் அனைத்து நிகழ்வுகளும் காலத்தை அடிப்படையாகக்கொண்டே நடைபெற்றன என்பதை அறியமுடிகிறது.

மக்கள் வாழ்வியலில் காலத்தின் பங்கு

சங்கத்தமிழர்கள் இயற்கையோடு இயைந்த எளிமையான வாழ்க்கை முறையை மேற்கொண்டிருந்தனர். அன்பையும் அறத்தையும் ஆரத்தழுவிய நெஞ்சினை உடையவர்களாய் விளங்கினர். அறந்தோய்ந்த நெஞ்சினரான அத்தமிழ்ப்பெருங்குடி மக்கள் பண்பட்ட வாழ்வியல் நெறிகளைக் கடைப்பிடித்து வாழ்ந்தனர்.

ஆணும் பெண்ணுமாகச் சேர்ந்து ஒன்றிய உள்ளத்துடன், ஒருமைப்பட்ட வாழ்வை மேற்கொண்ட அக்கால மக்கள் நன்றும் தீதும் கலந்துள்ள வாழ்வில் அல்லவை நீக்கி நல்லவை பெற்று வாழ்வதைப்

பெரிதும் விரும்பினர். தாங்கள் மேற்கொண்ட எச்செயலாக இருந்தாலும், அச்செயலில் வெற்றி ஏற்பட்டு நன்மைகள்பெறக் காலத்தின்மீது நம்பிக்கை கொண்டவர்களாய்த் திகழ்ந்தனர். அம்மக்கள் வாழ்வில் காலமானது முக்கிய பங்கு வகித்தது.

காலம் என்பது மாத்திரை, நாழிகை, மாலை, யாமம், வைகறை, விடியல், நண்பகல், ஏற்பாடு, நாள், பக்கம், திங்கள், கார், கூதிர், முன்பனி, பின்பனி, இளவேனில், முதுவேனில், இருது, அயனம், ஆண்டு, ஊழி எனப்பட வகைகளாகப் பிரிக்கப்படுகிறது. எனவே இத்தகைய காலத்தின் அடிப்படையில் செயல்களைச் செய்தால் அச்செயல்களில் நன்மை கிடைக்கும்; இல்லை என்றால் நினைத்த காரியம் கைகூடாது என்றும் அக்காலமக்கள் கருதினர்.

ஓர் ஆண்டின் பருவகாலங்கள் தோன்றுவதற்குக் காரணமானவை கோள்களே என அக்காலத் தமிழர்கள் கருதினர். வெயில், மழை, பனி என முப்பருவங்களை முதன்மையாகக் கொண்டனர். இவற்றையே இளவேனில், முதுவேனில், கார், கூதிர், முன்பனி, பின்பனி என அறுவகைப் பருவமாகக் கொண்டனர். இதுபோன்றே ஒரு நாளின் காலக்கூற்றினைக் காலை, நண்பகல், ஏற்பாடு, மாலை, யாமம், வைகறை என ஆறுபகுதிகளாகப் பாகுபடுத்தி உள்ளனர்.

“முன்பகல் தலைக்கூடி நண்பகல் அவள்நீத்து

பின்பகல் பிறர்த்தேரும் நெஞ்சமும் ஏழுற்றாய்” ¹

“காலையும், பகலும் கையுறு மாலையும்

ஊர்துஞ்சு யாமமும் விடியலும் என்றுஇப்

பொழுது இடைதெரியின் பொய்யே காமம்” ²

இங்ஙனமாக ஒருநாளின் காலக்கூறுகளைச் சுட்டி அறிந்தவர்களாக விளங்கினர்.

பொழுது, நாள், திங்கள், பருவம், ஆண்டு என்பவை ஒன்றுக்கொன்று கால அளவின் பெருக்கத்தைக் குறிப்பதாகக் கருதினர். ஆண்டிற்கு அப்பாற்பட்ட பெருங்கால அளவினை ஊழி, வெள்ளம் எனும் சொற்களால் குறித்தனர்.

“கேட்டல் மாத்திரை அல்லது யாவதும்

காண்டல் இல்லாது யாண்டுபல கழிய” ³

“வாழும் நாளோடு யாண்டுபல உண்மையின்

தீர்தல் செல்லாது என்உயிர்” ⁴

நின்நாள் திங்கள் அனைஆக திங்கள்

யாண்டு ஓரனைய ஆக; யாண்டே

ஊழி அனைய ஆக; ஊழி

வெள்ள வரம்பின் ஆக, என உள்ளி

காண்கு வந்திசின் யானே” ⁵

என்னும் பாடல்கள் அக்காலத் தமிழர்களின் காலப்பாகுபாட்டினை அறிவிக்கின்றன.

வெள்ளம் என்பது போன்றே நெய்தல், குவளை, ஆம்பல், சங்கம், கமலம் என்பனவும் காலத்தின் பேரளவைக் குறிக்கும் பெயர்களாக அக்காலத்தமிழர்கள் கொண்டிருந்தனர்.

“நாள் இடைச்சேப்பின் ஊழியின் நெடிதே” ⁶

‘அடை அடுப்பு அறியா அருவி ஆம்பல்

ஆயிர வெள்ள ஊழி

வாழி, ஆத, வாழிய பலவே” ⁷

இவ்வாறு காலத்தின் பேரளவைக் குறித்தனர்.

“நெய்தலும் குவளையும் ஆம்பலும் சங்கமும்

மைஇல் கமலமும் வெள்ளமும் நுதலிய

செய்குறி ஈட்டம் கழிப்பிய வழிமுறை” ⁸

இப்பாடலுக்கு உரைகூறும் பரிமேலழகர், ‘நெய்தலும், குவளையும், ஆம்பலும், சங்கமும், கமலமும் வெள்ளமும் எனக்குறித்திட்ட பெயர்களது அளவிறறாகிய காலவீட்டம் கழிந்த பின்’ என்று விளக்கம் தருகிறார்.

சங்ககால மக்கள் எந்த ஒரு நல்ல காரியமாக இருந்தாலும், அக்காரியத்தைச் செய்யத் தொடங்குவதற்கு முன்பாக நல்லநாள் பார்த்துச் செய்தால் அக்காரியம் வெற்றி பெறும் என்ற நம்பிக்கை உடையவர்களாய்

விளங்கினர். எனவே நல்லநாள் பார்த்து நல்ல செயல் முடிவு செய்யப்பட்டது என்பதை அக, புற இலக்கியங்கள் சுட்டுகின்றன.

திருமணம், பண்டிகை போன்ற மங்கல நிகழ்வுகள் அனைத்தும் நாள் குறித்து, நல்லநேரத்தில் முடிவு செய்யப்பட்டன.

சகுனம் பார்ப்பது, விரிச்சி கேட்பது, நிமித்தம் பார்ப்பது இவற்றில் பலவகையான நம்பிக்கைகள் இடம்பெற்றிருந்தன. காலத்தின் மீதும் நல்லநேரத்தின் மீதும் அக்கால மக்கள் கொண்ட நம்பிக்கைகள் அவர்கள் வாழ்வில் வேரூன்றி நின்றன.

சங்ககால மக்களின் நம்பிக்கைகள்

மனித வாழ்வை அடித்தளமிட்டு ஒழுங்குபடுத்தும் பல்வேறு கூறுகளுள் நம்பிக்கை முதன்மையான இடத்தைப் பெறுகின்றது. நம்பிக்கைகள் மக்களால் உருவாக்கப்பட்டு சமுதாயத்தால் பாதுக்காக்கப்படுவதால் அச்சமூகத்தின் பண்பாட்டுச் சிறப்பினையும் மரபுகளையும் வெளிப்படுத்தும் அடிப்படைச் சான்றுகளாகவும் உள்ளன. மனித சமுதாயத்தில் நம்பிக்கைகள் நாளுக்கு நாள் தோன்றி வளர்ந்து கொண்டே இருப்பதால் அதனுடைய வகைமைப்பாடும் விரிந்து கொண்டே இருக்கின்றது. நம்பிக்கைகள் மக்களை இயக்குகின்றன எனலாம்.

நம்புதல் எனும் வினையடிப்படையில் பிறந்தது நம்பிக்கை எனும் சொல்லாகும். காலங்கடந்து நின்று யாவரையும் தன் வயப்படுத்தி மானிட வாழ்விற்கு ஓர் ஊன்றுகோல் போல் அமைந்து, அவ்வாழ்விற்கு

வேண்டியனவற்றிற்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் தரும் தன்மை உடையது நம்பிக்கையாகும். மனித வாழ்வில் ஏற்படும் பல்வகையான இன்னல்களிலிருந்து விடுபட்டு மனம் அமைதியுற நம்பிக்கைகள் உதவுகின்றன. எனவே இத்தகைய நம்பிக்கைகளை ஆதிகாலம் தொடரே மக்கள் கடைப்பிடித்து அவர்தம் பழக்க வழக்கங்களில் முறையே கொண்டொழுகினர். இவை மரபு வழியாக இன்று வரையிலும் நிலவி வருகின்றன. “பெரும்பான்மையான நம்பிக்கைகள் அச்சத்தின் விளைவே ஆகும்.”⁹ என்பார் சு.சண்முகசுந்தரம்.

“அச்சத்தின் காரணமாக மனிதன் இயற்கையின் தோற்றத்தையும், செயற்பாடுகளையும் தனது வாழ்வியல் நடப்புகளோடு இணைத்து நோக்கிய நிலையில் நம்பிக்கைகள் தோற்றம் பெற்றன”¹⁰

மக்களின் உள்உணர்ச்சிகளின் வெளிப்பாடாக அமைவது நம்பிக்கை ஆகும். மனித வாழ்வில் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரையுள்ள நம்பிக்கைகள் மிகப்பல. மனித சமுதாயம் உள்ள வரை நம்பிக்கைகள் வாழ்ந்து கொண்டு இருப்பவை. அவை இறவாத் தன்மை உடையவை.

சமுதாயம் தோன்றியபோதே நம்பிக்கையும் தோற்றம் பெற்றது. ஒரு காரியத்தைத் துவங்கும்போது உண்டாகும் நல்ல சகுனம் அக்காரியத்தைச் சுலபமாக்கும் என்று நம்புகின்றனர். சமுதாய வாழ்வின் பற்றுக்கோடு நம்பிக்கை ஆகும். வாழ்க்கையின் நிலைக்களனாக நம்பிக்கை செயல்படுகிறது எனலாம். இது ஒரு செயலின் காரணமாகச்,

சூழ்நிலைக்குரிய பின்விளைவுகளைக் கொண்டதாக, மரபு வழியாகச் சந்ததி, பின் சந்ததியினரால் கடைப்பிடித்து ஒழுகப்படும் ஒரு வழக்கமாக உள்ளது.

சங்ககால மக்கள் பறவைகளின் ஒலிகளைக் கொண்டு நன்மை, தீமைகளை நம்பினர். இதனைத் தொல்காப்பியர்

“நாளும் புள்ளும் பிறவற்றின் நிமித்தமும்” ¹¹

என மொழிவார்.

சங்ககால மக்களின் வானுலக நம்பிக்கை

சங்ககால மக்கள் சமயத்தைத் தனிப்பட்ட அல்லது தன் நாட்டின் வெற்றிக்குத் துணையாகி நின்று திடநம்பிக்கை அளிக்கும் ஒரு புகலிடமாகக் கருதினர். போரினின்று சமயத்தைப் பிரித்தெடுக்காமல், போர்வெறியை அடிமனத்தில் பீறிட்டெழுச் செய்யும் ஓர் ஒப்பற்ற புறச்சக்தியாக அவர்கள் சமய நம்பிக்கையைக் கொண்டனர். போர்க்களத்தில் சாவது வீரனுடைய உயர்கடமையாகவும் இன்பமாகவும் கருதப்பட்டது. இறப்பு எவ்வளவு அவசரமானதாக இருந்தாலும் அதன் முடிவு பயனையும், புகழ் பெறுதலையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு இருந்தது.

“உலகின் வீரநிலைக் காலத்து அனைத்து மக்களும் இறப்பிற்குப் பிற்பட்ட வாழ்க்கையைக் கற்பனை செய்யும் போது அவ்வாழ்க்கையை வெறும் கருத்துப்பொருளாக அன்றிப்பருப்பொருளாகவே கருதினர்.

எகிப்தியர், சுமேரியர், கிரேக்கர், இந்தோ ஆரியர் ஆகிய யாவரும் புது உலகத்தை ஊனும், உதிரமும் கொண்ட மக்கள் உலாவும் உலகமாகவே கற்பித்தனர்”¹² என்பார் கைலாசபதி.

இடைவிடாப்போர்களால் அக்கால வீரர்கள் இன்பத்திற்கான நம்பிக்கையை இவ்வுலகில் காண முடியவில்லை. எனவே மகிழ்ச்சி காண்பதற்கு இவர்கள் விழைந்தனர். தாங்கள் செய்யும் தியாகங்களுக்கு இவ்வுலகில் நேரடிப்பலன் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கை இல்லாத சூழ்நிலையால் தோன்றிய மனநிறைவின்மையை நிறைவு செய்ய வானுலகில் புகழ் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கை அவ்வீரர்களுக்கு ஊட்டப்பட்டது எனலாம். கடந்தகால வீர, தீரச்செயல்களின் நினைவுகள், எதிர்காலப் புகழ்மொழியில் நம்பிக்கை இவற்றை எதிர்நோக்கி இழக்கத் துணிந்த இளமை, காதல் மேலுலகில் வானுலக மக்களால் ஈடுகட்டப்படும் என்ற நம்பிக்கை நாட்டம் வீரர்களுக்கு இருந்தமைக்கு இத்தகைய கவன ஈர்ப்பே காரணம் எனலாம்.

சங்க காலத்தில் வானுலகு பற்றிய எண்ணமும், சிந்தனையும் மிகுதியாக இருந்தன. அவ்வானுலகம்

“உயர்ந்தோர் உலகம் எய்திப் பின்னும்

ஒழித்த தாயம் அவர்க்கு உரித்து அன்றே” ¹³

“மேலோர் உலகம் எய்தினன் எனாஅப்

பொத்த அறையுள் போழ்வாய்க் கூகை” ¹⁴

“இடஞ்சிறிது ஒதுங்கல் அஞ்சி

உடம்பொடும் சென்மார் உயர்ந்தோர் நாட்டே” ¹⁵

“அரும் பெறல் உலகத்து ஆன்றவர்

விதும்புறு விருப்பொடு விருந்தெதிர் கொளற்கே” ¹⁶

“நீள் இலை எஃகம் மறுத்த உடம்பொடு

வாரா உலகம் புகுதல் ஒன்று” ¹⁷

“உயர்நிலை உலகம்” ¹⁸

“இம்மை போலக் காட்டி உம்மை

இடையில் காட்சி நின்னொடு” ¹⁹

“உரிகளை அரவ மானத்தானே

அரிதுசெல் உலகில் சென்றனன்” ²⁰

எனப் பல்வேறு பெயர்களால் வழங்கப்பட்டன.

போர்மறவர்கள் இவ்வானுலகம் பற்றிய செய்தியை நம்பிக்கை கலந்த ஊக்கமாகக் கொண்டு வானுலகை அடைய வேண்டும் என்ற குறிக்கோளை நோக்கிப் பயணித்தனர். எனவே களம் புகுந்து வீரத்தை வெளிக்காட்டுவதை விட, நாட்டைக் காக்கும் கடமை உணர்வை விடப்புகழ் வேட்கை தோற்றுவித்த மனநிறைவும் ஈடுபாடுமே அவ்வீரர்களிடம் பெரிதும் காணப்பட்டன. இவ்வாறாக வானுலகம் அடைவதற்குரிய வழிமுறைகள், நம்பிக்கைகள் ஒரு பருப்பொருளாகக் காட்சி தந்தன.

நம்பிக்கைகள் மக்களால் உருவாக்கப்படுகின்றன. இவை தனிமனித வாழ்வையும், சமுதாய வாழ்வையும் நடத்திச் செல்வனவாக விளங்குகின்றன. மனித மனத்தின் அச்சத்தால் நம்பிக்கைகள் தோன்றுகின்றன. காரண காரியங்களுக்கு உட்பட்டவையாகவும் விளங்குகின்றன.

இலக்கியத்தில் இடம்பெறும் நம்பிக்கைகள், அக்காலக்கட்டத்தில் மக்களிடையே வழக்கத்தில் இருந்தனவற்றை எடுத்தியம்புகின்றன. இவற்றின் மூலம் அக்கால மக்களின் பண்பாடுகள் வெளிப்படுகின்றன. சங்ககாலத் தமிழர்களின் வாழ்வில் பலவகையான நம்பிக்கைகள் இடம்பெற்றிருந்தன. தீமைகளிலிருந்து தங்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்ற முயற்சியும், நன்மை விளைய வேண்டும் என்ற ஆர்வமும் நம்பிக்கைகளை நிலைநிறுத்துகின்றன எனலாம்.

மழைச்சடங்கு

சங்க கால மக்கள் மழை, வளம் இவற்றை வேண்டிப் பலவிதமான சடங்குகளைச் செய்தனர். இயற்கையின் தன்மையை அறிந்து அதன் இயக்கத்தைப் புரிந்து கொள்ள முடியாத சூழ்நிலையில் அம்மக்கள், வளங்களை எதிர்நோக்கி தங்கள் வாழ்க்கைக்கு வகுத்துக் கொண்ட ஒரு முறை சடங்கு ஆகும்.

“இனக்குழுச் சமுதாயத்தில் சடங்கே வாழ்க்கையாகவும்

வாழ்க்கையே சடங்காகவும் அமைந்தன” ²¹

என்பார் கா.சுப்பிரமணியபிள்ளை.

குறிஞ்சி நில மக்கள் குன்றக் குரவன் ஆரவாரம் செய்தால் மழை பெய்யும் என்ற நம்பிக்கை கொண்டவர்களாய் இருந்தனர்.

“குன்றக் குறவன் ஆர்ப்பின் எழிலி

நுன்பல் அளிதுளி பொழியு நாட” ²²

மெய்ம்மையைக் கட்டுப்படுத்துவது போன்ற பாவனையை உருவாக்கி, இயற்கையைக் கட்டுப்படுத்த முடியும் என்ற நம்பிக்கையை இச்சடங்கு காட்டுகிறது. மேலும் மனிதனது செயலானது, இயற்கையின் செயலைத் தூண்டும் என்ற நம்பிக்கையை இச்சடங்கு உறுதிப்படுத்துகிறது. இயற்கை தமக்கு உதவ வேண்டுமாயின், தாமும் இயற்கையைப் போல நடக்க வேண்டும். தாம் செய்வதைப் பார்த்து இயற்கையும் அதே போலச் செய்யும் என்ற நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் இச்சடங்கினைச் செய்தனர். வளமை சார்ந்த நம்பிக்கையில் இச்சடங்குகள் செய்யப்பட்டன.

காணிக்கை கொடுத்தல்

சங்கத் தமிழர்கள் தெய்வ நம்பிக்கை உடையவர்களாய் விளங்கினர். ஒருவருக்கொருவர் அன்பு கொண்டு ஒழுகிய அச்சமுகத்தில், தெய்வ நம்பிக்கை எல்லா மக்களிடமும் காணப்பட்டது. பயமும், இயற்கை நிகழ்ச்சிகளில் காலத்தால் ஏற்படுகின்ற மாற்றங்களினாலும், ஏற்பட்ட அச்சமுமே தெய்வ நம்பிக்கை ஏற்படக் காரணமாயிற்று. தங்கள் குலத்தினைக் காத்து நிற்கும் தெய்வத்திற்குக் காணிக்கை கொடுப்பதைப் புனிதமானதாகக் கருதினர். தெய்வங்களுக்குக் காணிக்கை கொடுப்பதாலும், அதிகக் குழந்தைப்பேறு உடையவர்கள் அறுவடையைத் தொடங்கி

வைப்பதாலும் தானியங்களின் விளைச்சல் அதிகம் கிடைக்கும் என்றும் நம்பினர்.

குறிஞ்சி நில மக்கள் தலைவிளை தினைக் கதிரைக் கொய்யாமல், கடவுளுக்கு என்று காணிக்கையாக விட்டுவிடுதல் மரபாகும். முதலில் விளைந்த தினைக் கதிர்கள் கடவுளுக்குத் தான் உரியது எனக்கருதினர். எனவே அதனை அரியாமல் விட்டு விடுவர். கடவுளுக்குக் காணிக்கையாகக் கொடுத்து, அரியாமல் விட்ட அத்தினையை மயில் ஒன்று அறியாமல் உண்டதால் நடுக்கம் கொண்டது. இதனை,

“புனவன் துடவைப் பொன்போல் சிறு தினைக்

கடியுண் கடவுளுக்கிட்ட செழுங்குரல்

அறியாது உண்ட மஞ்ஞை” ²³

என்ற பாடலால் உணரலாம். முதலில் விளைந்த தானியங்களைக் கடவுளுக்குக் காணிக்கையாகத் தந்தால் வரும் காலங்களில் நல்ல விளைச்சல் கிடைக்கும் என்று நம்பினர். எனவே எதிர்வரும் காலத்தின் வளமை வாழ்விற்கு தெய்வத்தின் மீது நம்பிக்கை உடையவர்களாய் விளங்கினர்.

விரிச்சி கேட்டல்

சங்ககால மக்களின் வாழ்வில் பலவகையான நம்பிக்கைகள் இடம் பெற்றிருந்தன. காலத்தைக் கணித்து, அக்காலத்தின் அடிப்படையில் பல்வேறு நம்பிக்கைகளைக் கொண்டு நல்ல காரியங்களில் ஈடுபட்டனர்.

நம்பிக்கையில் சங்ககால மக்கள் வலிமை உள்ளவர்களாய் இருந்ததால், இவர்களின் வாழ்வில் நம்பிக்கைகள் வேருன்றி இருந்தன.

“நன்மையின் பால் உள்ள ஆர்வமும், தீமையின் பால் உள்ள
அச்சமும் பெரும்பான்மையான நம்பிக்கைகட்கு
அடிப்படை எனலாம்” ²⁴

அக்கால மக்களிடத்து நிலவிய நம்பிக்கைகளும், அவற்றினடியாகப் பிறந்த பழக்கவழக்கங்களும் இலக்கியங்கள் வாயிலாக இன்றளவும் வாழ்ந்து வருகின்றன.

ஒரு செயலின் தொடக்கத்தில் பிறர் சொல்லும் சொற்களை நல்ல சகுனமாகக் கொள்வது உண்டு. இது ‘நற்சொல்’ என்றும் ‘விரிச்சி’ என்றும் கூறப்படும். எதிர்காலத்தில் ஒரு செயல் பற்றிய குறிப்பை முன்னரே தெரிவிப்பது விரிச்சியாகும். இதனைத் தொல்காப்பியர்,

“படையியங்கு அரவம் பாக்கத்து விரிச்சி” ²⁵

என மொழிவார். அதாவது ‘பகைவர் நாட்டிற் புகுந்து ஆக்களைக் கவரும் முன் வெட்சி மறவர் விரிச்சி கேட்பார். இது ‘பாக்கத்து விரிச்சி’ எனப்படும் எனத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுவார். தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் பாக்கத்து விரிச்சி என்பதனை நற்சொல், வாய்ச்சொல், விரிச்சி கேட்டல், வாய்ப்புள், பறவாப்புள் என்று குறிப்பிடுவர்.

சங்க காலத்து முதுபெண்டிர் பொது அம்பலத்தில் கூடி நின்று இறைவழிபாடு செய்து, நாழியில் நெல்லை எடுத்துச் சென்று, சுளகில் இட்டு, நீரும் பூவும் சொரிந்து விரிச்சி கேட்பர் என்று முல்லைப் பாட்டு குறிப்பிடுகிறது. ‘போர் மேற் சென்ற தலைவன் கார்காலம் கடந்தும் வாராமையால் தலைவி கண்ணீர் விட்டு வருந்துகின்றாள். அவளது வருத்தம் போக்க முதுபெண்டிர் அம்பலத்தில் நின்று விரிச்சி கேட்டனர்.

“யாழிசை இனவண் டார்ப்ப நெல்லொடு

நாழி கொண்ட நறு வீ முல்லை

அரும்பவிழ் அலரி தூஉய்க் கைதொழுது

பெருமுது பெண்டிர் விரிச்சி நிற்ப” ²⁶

இங்ஙனம் விரிச்சி கேட்டுச் சொல்லும் பெருமுது பெண்டின் சொல் தடுமாறினால் அதனால் துன்பம் வரும் என்று நம்பினார்.

“நெல்நீர் எறிந்து விரிச்சி யோர்க்கும் நெல்லொடு

செம்முது பெண்டின் சொல்லும் நிரம்பா” ²⁷

என இந்நம்பிக்கையைப் புறநானூறு சுட்டுகிறது.

தலைவன் தன் இல்லத்திற்கு வரும் போது இளமகளிர் விரிச்சி கூறும் செவ்வி உடையவர்களாய் நிற்பர் என்பதனை,

“திருந்தினடி மகளிர் விரிச்சி நிற்ப” ²⁸

என நற்றிணை சுட்டுகிறது.

இவ்வாறு விரிச்சி என்னும் நற்சொல் சொன்ன மக்களை வாழ்த்துதல் அக்காலத்தில் உயரிய மரபாக இருந்தது.

“அமுதம் உண்கநம் அயலில் ஆட்டி” ²⁹

தலைவன் குறித்த பருவத்து வாராமையால், வருந்திய தலைவியைத் தோழி தேற்றும் போது, ‘நம் அயலகத்து மாது வேறொருத்தியிடம் உரையாடும் போது அவன் இப்பொழுதே வருகுவன் என நற்சொல் கூறினாள். நற்சொல் கூறிய அவள் அமுதம் உண்பாளாக’ என உவகையுடன் தோழி வாழ்த்துகிறாள். இதிலிருந்து நற்சொல் சொன்னோரை வாழ்த்தும் முறை அக்காலத்தில் இருந்தது என்பதை அறியமுடிகிறது. எனவே உரிய காலத்தில் ஒரு செயலைச் செய்யும் போது, அந்தச் செயல்களுக்கு நடுவே இது போன்ற நற்சொல் கேட்பது அக்காரியத்தை வெற்றி பெறச்செய்யும் என அக்கால மக்கள் நம்பினர்.

சகுனம் பார்த்தல்

சமூகம் என்பது பலவகை நம்பிக்கைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டே இயங்குகிறது. தனி மனித நம்பிக்கைகள் சமூகம் முழுமைக்குமாக விரிந்து பரவிப் பொதுமை நிலையடையும் போது வழிவழியாக அது நிலைபெற்று விடுகிறது. எந்த ஒரு காரியமாக இருந்தாலும் அக்காரியத்தைத் தொடங்குவதற்கு முன் நல்ல நாள் பார்த்தலோடு, சகுனம் பார்த்தலும் மக்களின் நம்பிக்கைகளுள் ஒன்றாகும். ஆதிமனிதன் வேட்டைத் தொழிலில் வாழ்ந்த போது, பறவைகள் கொடுமையான விலங்குகளின் வரவை அறிவித்தன. புயல், மின்னல், மழை, இடி போன்ற இயற்கையின் நிகழ்வினையும் பறவைகள் அறிவித்தன. ஆதிமனிதனுக்குப் பறவைகள் இவ்வாறு இயற்கை

வழிகாட்டியாக அமைந்ததால், அதன் எச்சமாகிய புள்நிமித்தம் தொன்றுதொட்டு வருகிறது. சகுனம் காணும் நம்பிக்கை எல்லா மக்களிடமும் காணப்படுகிறது. சங்கத் தமிழர்கள் இதனைப் ‘புள்நிமித்தம்’ என்ற சொல்லால் குறிப்பிட்டனர். நிமித்தம் என்பது வாழ்வில் நிகழ்விருக்கும் நன்மை தீமைகளைச் சில குறியீடுகளின் மூலமாக உணர்த்துவதாகும். நிமித்தங்கள் எல்லாம் நம்பிக்கையின் பாற்பட்டன. இந்நிமித்தத்தை ‘நன்னிமித்தம்’ ‘தீநிமித்தம்’ என இருவகையில் கூறலாம்.

சங்ககாலத் தமிழ்மக்கள் வீட்டிலிருந்து புறப்படுவதற்கும், வீட்டிற்குள் வருவதற்கும் நிமித்தம் பார்த்தனர். நம்பிக்கைகளில் சகுனங்களே முதன்மையானவையாக இடம் பெறுகின்றன. மனித சக்திக்கு அப்பாற்பட்ட, மனிதரால் கட்டுப்படுத்த இயலாத சகுனங்களைக் கொண்ட நம்பிக்கைகளை மக்கள் மேற்கொண்டனர்.

பறவைச்சகுனம் பார்த்தல்

சங்கத் தமிழர்கள் தாங்கள் செய்யும் செயல்கள் வெற்றியோடு முடிய வேண்டும் என்றால் நல்ல நாளிலும், நல்ல வேளையிலும் செய்ய வேண்டும் என்று எண்ணினர். அக்கால மன்னர்களிடமும் இந்நம்பிக்கை இருந்தது. போர் தொடங்குவதற்குக் கூட அவர்கள் நல்ல நாள் பார்த்தனர். சிற்சில பறவை, விலங்குகளின் காட்சியும் அவற்றின் குரல்களும் நன்மை, தீமைகளை அறிவிக்கும் என அக்கால மக்கள் நம்பினர். “நிமித்தம் புள்ளெனக் கூறப்படுகின்றது. முதன் முதலில் பறவைகளால் நிமித்தம் பார்க்கின்ற முறை ஏற்பட்டமையால் அப்பறவையினைக் குறிக்கும் புள்

என்னும் பெயரால் அது வழங்கப்பெற்று அப்பால் வேறுபலவகை நிமித்தங்களுக்கும் அதுவே பெயராக வழங்கலாயிற்று எனத் தோன்றுகின்றது.”³⁰ என்பார் உ.வே.சாமிநாத ஐயர்.

“புள்ளும் பொழுதும் பழித்தல் அல்லதை

உள்ளி வருநர் பழியலார் அதனால்

புலவேன் வாழியர் ஓரி”³¹

என்ற பாடலில், ‘புலவர்கள் வல்வில் ஓரியிடம் சென்று, பரிசு கிடைக்காமல் திரும்பும்போது, வல்வில் ஓரியை வெறுக்காமல், தாம் புறப்பட்டுச் சென்ற நேரமும், வழியில் உண்டான பறவைச் சகுனமும் தான் பரிசு கிடைக்காமல் போனதற்குக் காரணம்’ என்று கூறுகின்றனர். இதிலிருந்து அக்கால மக்கள் பறவைகளின் சகுனங்களை வைத்துத் தங்களுக்கு வரவிருக்கும் நன்மை தீமைகளைக் கணித்து வந்தனர் என்பது தெரியவருகிறது.

காகம் கரைவது

‘காகம் கரைந்தால் விருந்தினர் வருவர்’ என்ற நம்பிக்கை சங்கத் தமிழரிடம் காணப்பட்டது. காக்கையில் அண்டங்காக்கை, மணிக்காக்கை என இருவகை உண்டு. இதில் அண்டங்காக்கை கரைந்தால், தேவையற்றவர் வம்பிற்கு வரப்போகிறார் என்று நம்பினர். மேலும் மணிக்காக்கை கரைந்தால் தமக்கு வேண்டிய உடன்பாடான விருந்தினர் வருவர் என்று நம்பினார்.

“மறுவில் தூவிச் சிறுகருங் காக்கை

அன்புடை மரபினின் கிளையோ டார” ³²

“விருந்துவரக் கரைந்த காக்கை யதுபலியே” ³³

இங்ஙனம் காக்கை கரைவது விருந்தினர் வரவை முன்கூட்டியே அறிவிக்கும் நல்ல சகுனமாக நம்பினர். வீரர்கள் போருக்குச் செல்லும் போது சில பறவைகளின் ஒலி நல்ல சகுனமாக அமைந்தது. பறவைகளின் ஒலியினை அறிந்து அதன் பலனைக் கூறுவோரும் அக்காலத்தில் இருந்தனர்.

குயில் கூவுதல்

குயிலின் குரலை நல்ல சகுனமாக அக்கால மக்கள் நம்பினர். மனம் வேதனையுற்று இருக்கும் வேளையில், குயில் எழுப்பும் ஓசையானது வரப்போகும் நன்மையை அறிவிக்கும் சகுனமாக நம்பினர். பிரிந்து சென்ற தலைவன் விரைந்து வருவான் என்று முன்னறிவிக்கும் வகையில் அமைந்த நல்ல சகுனமாக அக்காலத் தலைவியர் நம்பினர்.

“மனைமா நொச்சி மீமிசை மாச்சினை

விளைமாண் இருங்குயில் பயிற்றலும் பயிற்றும்” ³⁴

இவற்றைத் தவிர போரின் போது இடப்படும் முரசுப் பலியுணவினைப் பருந்தும் காக்கையும் உண்டு ஒலி எழுப்பினால் வெற்றி உண்டாகும் என்று நம்பினர். ஆந்தை அலறினால் அதை ஆகாத சகுனம் என்று கருதினர்.

“பொத்த அனயுள் போழ்வாய்க் கூகை
சுட்டுக்குவி எனச் செத்தோர்ப் பயிரும்” ³⁵

ஆந்தை ஒலி எழுப்புவது, ‘இறந்தவரை விரைவாகச் சுடுகாட்டிற்குக்
கொண்டு வாருங்கள்’ என்று கூறுவது போல இருப்பதால் அதனைத்
தீயசகுனமாகக் கருதினர்.

பல்லி நிமித்தம் பார்த்தல்

பல்லியின் குரலைச் சகுனமாகக் கொண்டு காரியங்களைச் செய்வது
தொன்று தொட்டு வரும் மரபாக உள்ளது. பல்லி நிமித்தம் மனிதர்களால்
பார்க்கப்படும் முக்கிய நிமித்தமாக விளங்குகின்றது. தலைவனைப் பிரிந்து
வாடும் தலைவி அவன் வரும் நாளை, ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக்
காத்திருக்கும் போது பல்லி ஒலி எழுப்புவதை நல்ல சகுனமாக நம்பினாள்
என்பதைச் சங்க இலக்கியங்கள் சுட்டுகின்றன. பல்லி ஒலி எழுப்புவது
வினைவயிற் சென்ற தலைவன் விரைவில் மீண்டு வருதலைக்கூறும் நல்ல
சகுனமாக அக்காலப் பெண் மக்கள் நம்பினர்.

“ஓங்கிய நல்இல் ஒரு சிறைநிலைஇ

பாங்கர்ப்பல்லி படுதொறும் பரவி” ³⁶

“வருவம் என்னும் பருவரல் தீர்ப்

படுங்கொல் வாழி நெடுஞ்சுவர்ப் பல்லி” ³⁷

“உயர்புகழ் நல்லில் ஒண்சுவர்ப் பொருந்தி

நயவரு குரல பல்லி

நள்ளென் யாமத்து உள்ளுதொறும் படுமே” ³⁸

இவ்வாறாகப் பல்லியின் நிமித்தம் நல்ல சகுனமாகக் கருதப்பட்டது.
தினையை உண்ண விழைந்த பன்றி ஒன்று, 'பல்லியின் குரலை
எதிர்பார்த்துக் காத்து நின்றது.

“முதைச்சுவல் கலித்த மூரிச்செந்தினை

ஓங்குவணர்ப் பெருங்குரல் உணீஇய

பாங்கர்ப் பல்லி பாடோர்த்தும் குறுகும்

துருவைப் பன்றி” ³⁹

மேலும் தினையை உண்ண விழைந்த மற்றொரு பன்றியானது,
'தினையை உண்ண வேண்டி இயந்திரம் அமைந்த புழையிற்புகும் போது,
பல்லியடிப்பக்கேட்டு, இயந்திரப்புழையில் செல்வதை விடுத்து மெல்ல
மெல்லப்பின்னோக்கிச் சென்று தன் கல்லளைப் பள்ளியில் தங்கியது' என
விலங்குகள் சகுனம் பார்ப்பதை இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

“எய்ம்முள் அன்ன பருஉமயிர் எருத்தின்

செய்ம் மேவல் சிறு கட் பன்றி

ஓங்குமலை வியன்புனம் படிஇயர் வீங்குபொறி

நூழை நுழையும் பொழுதின் தாழாது

பாங்கர்ப் பாக்கத்துப் பல்லி பட்டென” ⁴⁰

இங்ஙனமாக விலங்குகள் கூட, 'நல்ல நேரம் பார்த்துத் தங்கள்
செயல்களைச் செய்தன என்றும் பல்லியின் ஓசையை நல்ல
சகுனமாக்கருதின' என்பதையும் உணரமுடிகிறது. மேலும் இத்தகு ஓசை

செய்யும் பல்லியைக் ‘கணிவாய்ப் பல்லி’ என்றும் இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. ‘காலத்தைக் கணித்துச் சொல்லும் பல்லி’ என்ற பொருளை இச்சொற்றொடர் தருகிறது. யானை மீது செல்லும் மன்னர்கள் கூட, பல்லி சொல் கேட்டுப் பயணத்தைத் தொடர்வது அக்கால மரபாக இருந்தது.

“மக்களுக்கு அவ்வக்காலத்து ஏற்படும் இன்ப, துன்ப
நிகழ்ச்சிகளைப் பல்லியின் சொல்லைக் கொண்டும்,
பறவைகளின் குரல் இயக்கம் முதலியன கொண்டும்,
விரிச்சியெனப்படும் நற்சொல்லைக் கொண்டும் முன்னரேயறிந்து
கொள்ளும் பழக்கம் சங்ககாலத்தில் மக்களிடையே நிலை
பெற்றிருந்தமை சங்கச்செய்யுள்களால் நன்கு புலனாகிறது” ⁴¹

என்பார் க.வெள்ளைவாரணன். எனவே பறவைகள், பல்லி இவற்றின் சகுனங்கள் நல்ல சகுனங்களாக மக்களால் கடைப்பிடிக்கப்பட்டு நம்பப்பட்டன. தங்களுக்கு உரிய நல்ல காலத்தைக் கணித்துச் சொல்லும் கணியாகவும் இச்சகுனங்களை மக்கள் நம்பினர்.

பிற நிமித்தங்கள்

கைவளை இறுகுதல், பகலில் தும்பி பறத்தல், இரவில் விளக்கு நில்லாமை, கூகை அலறுதல், பெருந்தூக்கம் வருதல் போன்றனவும் நிமித்தங்களாகக் கருதப்பட்டன. கைவளை இறுகுதலை,

“மயிர்வார் முன்கை வளையுஞ் செறுஉம்”

செம்முது பெண்டின் சொல்லும் நிரம்பா” ⁴²

என ஐங்குறுநூறு சுட்டுகிறது.

பிரிவின்கண் ஆற்றாளாகிய தலைவிக்குத் தலைவன் வருதற்குரிய நன்னிமித்தங்கள் வாய்க்கப் பெற்றனவாய் கூறுகின்ற தோழி நாரைகள் வானத்தில் உயரப்பறந்த காட்சியினைக் குறிப்பிடுகின்றாள்.

“குருகும் இரு விசும் பிவரும்” ⁴³

என வரும் பாடல் நாரைகள் உயரப்பறத்தல் நன்னிமித்தம் என்பதாக உரையாசிரியர்கள் பொருள் கூறுகின்றனர்.

சங்கத் தமிழர்களிடம் கனவு பற்றிய நம்பிக்கையும் இருந்தது. கனவில் வரும் பலன்களைக் கொண்டு தங்களுக்கு வரும் நன்மை தீமைகளைக் கணித்தனர். திசை எட்டும் எரிகொள்ளி வீழ்தல், இலையில்லாத நெடுங்கோடு வற்றல் பற்றல், செங்கதிரோன் பல இடத்திலும் செறிந்து தோன்றுதல், அஞ்சத்தக்க பறவைகளின் ஒலி எழுப்புதல், பல் நிலத்தில் வீழ்தல், யானை ஏறுதல், ஆடையைக் களைதல் போன்றவைகளைக் கனவில் காண்பதைத் தீயநிமித்தமாகக் கருதினர்.

“புள்ளும் பொழுதும் பழித்தல்” ⁴⁴

என்பது தீயநிமித்தத்திற்கு இலக்கணமாக உள்ளது. வானத்திலிருந்து ஒரு நட்சத்திரம் விழுந்தால், அது விழுந்து ஏழுநாளுக்குள் துன்பம் வரும் என்பதை நம்பினர். வானத்து நட்சத்திரங்கள் மிகுதியாகத் தோன்றினாலும், பூமி மீது வானிலிருந்து நட்சத்திரங்கள் எரிந்து விழுந்தாலும் அவை தீய சகுனங்களாய்க் கருதப்பட்டன.

“மிக வானுள் எரிதோன்றினும்

குளமீ னோடும் தாள்புகையினும்” ⁴⁵

என்று குறிப்பிடுவதிலிருந்து எரிமீன், குளமீன், தூளிமீன் என்ற விண்மீனின் வகைகள் தோன்றுவதாலும், எரிந்து விழுவதாலும் உலகம் துன்பம் அடைவது உறுதி என்று நம்பினர். இது தீய சகுனமாகக் கருதப்பட்டது.

தூமகேது வானத்தில் தோன்றினால் அழிவு ஏற்படும் என நம்பினார். தூமகேது, ‘வால் நட்சத்திரம்’ என்றும் அழைக்கப்பட்டது. தூமகேது தோன்றினால் மழை பெய்யாமல் பெருங்கேடு உண்டாகும் என்று நம்பினர்.

தென்திசை மருங்கின் வெள்ளி ஓடினும் ⁴⁶

தூமகேது வானத்தில் தோன்றினால் அழிவு ஏற்படும் என்னும் நம்பிக்கை இன்றும் உள்ளது. வெள்ளிமீன் விடியற்காலையில் கிழக்கே உதிப்பதால் இதனை ‘விடிவெள்ளி’ என்றும் கூறுவர். வெள்ளிமீன் தோன்றினால் இரவு விடியும் என்று நம்பினர். வெள்ளிமீன் வடக்குத் திசையில் தோன்றினால் மழை பெய்யும் என்றும், தெற்குத் திசையில் தோன்றினால் மழை பெய்யாது எனவும் நம்பிக்கை வைத்து இருந்தனர். எனவே வெள்ளி தென் திசையில் தோன்றினால் அதனால் பஞ்சம் ஏற்படும் என்று நம்பினர்.

மேலும் சங்கத்தமிழர்களின் சகுனம் பார்க்கும் முறையில் சனிமீன் முக்கிய இடம் பிடித்திருந்தது. சனிமீன் கருமை நிறம் உடையது. ‘சனி தனக்குப் பகைவீடான சிம்மராசியில் தோன்றினால் பெருந்தீங்கு உண்டாகும்’ என்பதை அறிந்து அதனைத் தீயசகுனமாகக் கருதினர்.

“மைம்மீன் புகையினும் தூமம் தோன்றினும்” ⁴⁷

“சங்ககாலத்தில் சனிமீன் ‘மைம்மீன்’, ‘கரியவன்’ எனும் பெயர்களால் சுட்டப்பட்டது. வெள்ளை ஒளி நிறைந்த கோளை ‘வெள்ளி’ என்றழைத்த பழந்தமிழர், கருமைபடர்ந்து ஒளி மங்கிய காரணம் பற்றிச் சனிமீனை ‘மைம்மீன்’ என்றனர் போலும்

சனிமீன் புகைகளோடு கூடிப் புகைதலாவது இடபம், சிங்கம், மிதுனம் இவற்றோடு மாறுபடுதலாம்”⁴⁸ என்பார் மு. சண்முகம்பிள்ளை.

பறவைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு அக்கால மக்கள் திசைச் சகுனம் பார்த்தனர்.

“புதுப்புள் வரினும் பழம்புள் போகினும்

விதுப்புற அறியா ஏமக் காப்பினை

அனையை ஆகல் மாறே

மன்னுயிர் எல்லாம் நின்அஞ் சும்மே” ⁴⁹

புதுப்புள் வந்தாலும், பழைய புள் நீங்கிச் சென்றாலும் அதனைத் தீயசகுனமாக நம்பினர். பெண் ஒருத்தி விரிந்த கூந்தலுடன் வருவது தீயசகுனமாகக் கருதப்பட்டது.

சங்கத்தமிழர்கள்

பேய்களைப்

பற்றிய

நம்பிக்கை

கொண்டிருந்ததோடு, அவைகளுக்கு அஞ்சியே வாழ்ந்திருந்தனர்.

“பேய்த் தலைய பிணரைத் தாழை”⁵⁰

பேய்கள் தலைவிரி கோலத்தில் இருக்கும் என்று நம்பினர்.

தலைவிரி கோலத்துடன் இருக்கும் பேய்களைப் போலத் தலைவிரிந்த கூந்தலுடன் இருக்கும் பெண்களைப் பார்ப்பதைத் தீச்சகுனமாகக் கருதினர்.

இங்ஙனமாகச் சகுனம் பார்ப்பது, பெரும்பாலும் இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட செயல்களை உணராத பொழுதும், மனித வாழ்வில் ஏற்படும் சில நிகழ்ச்சிகளுக்குக் காரணம் கற்பிக்க முடியாத பொழுதும், மனித மனமானது சிலவற்றைப் படைத்துக் காரணம் கற்பித்துக் கொள்கின்றது. அவைகளே சகுனங்களாக மக்களால் நம்பப்பட்டு வருகின்றன. ஒரு செயலைச் செய்வதற்கு முன் அச்செயல் வெற்றியோடு முடிய வேண்டும் என்று எதிர்பார்த்தல் மனித மனத்தின் இயல்பு. எனவே அக்கால மக்கள் தங்களின் செயல்கள் நல்ல நேரத்தில் தொடங்கப்பட வேண்டும் என்பதிலும், தீய நிமித்தங்களோ, சகுனங்களோ தோன்றினால் அச்செயல்களைத் தள்ளி வைக்கப்பட வேண்டும் என்பதிலும் உறுதியுடன் இருந்தனர். அக்காலத் தமிழர் தம் வாழ்வில் சகுனம் பார்த்தல் என்ற சமூக நம்பிக்கை செல்வாக்கு பெற்றிருந்தது. அக்கால மக்களின் நம்பிக்கைகளில் சகுனங்களே முதன்மையான இடம்பெற்றிருந்தன எனலாம்.

விழாக்களில் காலத்தின் பங்கு

காலம், என்பது எல்லையின்றி விரிந்து பரந்து நிற்பது. அக்காலத்தின் வயப்பட்டு ஒழுகிய சங்ககாலத் தமிழர்கள் தங்கள் வாழ்க்கையை வளமுற நடத்துதற் பொருட்டு, இயற்கையில் காணப்படும் ஞாயிறு, திங்கள், நாள்மீன் முதலியவற்றின் இயக்கங்களைக் கருவியாகக் கொண்டனர். கண்ணிமைப் பொழுதினும், நுண்ணிய பல காலக் கூறுகளையும் நாழிகை, நாள், திங்கள், ஆண்டு, ஊழியென எண்ணப்படும் மிகப்பெரிய காலக் கூறுகளையும் வரையறுத்துக் கொண்டனர். தாங்கள் வரையறுத்துக் கொண்ட காலத்தின் தன்மைக்கு ஏற்ப, பலவகையான விழாக்களைக் கொண்டாடினர்.

“ஓண விழா, கார்த்திகை விளக்குத் திருநாள், திருவாதிரைநாள், தைப்பூசநாள், பங்குனி உத்திரநாள், அட்டமித் திருநாள் இவைகளையெல்லாம் தமிழர்கள் கொண்டாடி வந்தனர். தமிழகத்தில் இத்திருநாட்கள் கொண்டாடப்பட்டு வந்தன”.⁵¹

சங்ககாலத் தமிழர்கள் கொண்டாடிய விழாக்கள் பற்றிய குறிப்புகள் சங்க இலக்கியங்களில் கிடைக்கின்றன. சமயத் தொடர்பான விழாக்களும், சமூகத் தொடர்பான விழாக்களும் அக்காலத்தில் கொண்டாடப்பட்டன. நகரங்கள் சில, ‘விழவு மேம்பட்ட பழவிறல் மூதூர்’ என்று பாராட்டப்பட்டுள்ளன. விழாக்களில் ஆடலும், பாடலும் இடம் பெற்றன. பாணர், கூத்தர் முதலிய கலைஞர்கள் விழாக்களில் ஆடியும் பாடியும் மக்களை மகிழ்வித்தனர்.

“குறிப்பிட்ட சில நாட்களைப் பண்டிகைகளாக, பெருநாட்களாக சிறந்த நாட்களாகக் கொண்டாடும் வழக்கம் எல்லா நாட்டிலும் உண்டு. எல்லா இனமக்களிடமும் உண்டு. எல்லா மதத்தினரிடமும் உண்டு” ⁵²

சங்கத் தமிழருடைய விழாக்காலங்கள் சூரியனால் ஏற்படும் பருவ காலங்களையும், சந்திரனால் உண்டாகும் நிலாக் காலங்களையும் பொறுத்தனவாய் அமைந்திருந்தன.

“மக்கள் பலர் ஒருங்கு கூடி மகிழ்ந்து செய்யும்

செயல்களெல்லாம் விழா என்று கூறுப்பெறும்” ⁵³

விழாக்கள் பண்டைகாலந் தொட்டு நடைபெற்று வந்த மரபினை இலக்கியங்கள் சுட்டுகின்றன. பெருநாள், திருநாள், மங்கல நாள் என விழாக்கள் வழங்கப்பட்டு வந்தன. இவ்விழாக்கள் அரசர் சார்பாகவும், கடவுளோடு தொடர்பு கொண்டும், ஒவ்வொரு குடும்ப நிகழ்ச்சிகள் குறித்தும் இயற்கையாக நிகழும் பருவநிலைகளை ஒட்டியும் பெரும்பாலும் நிகழ்ந்தன. அக்காலத்தில்

“நாட்டில் ஊர்தோறும் திருவிழாக்கள் நிகழும்

இது பெரும்பாலும் ஒவ்வொரு திங்களிலும்

நிறைமதி நாளை ஒட்டிநிகழ்வனவாம்” ⁵⁴

காலம் முழுவதும் காரியத்திலே ஈடுபட்டு வாழ்ந்த மக்கள் தங்களுடைய உள்ளமும், உடலும் ஓய்ந்து போகாமல் உற்சாகத்துடன் இருக்கப் பல்வேறு விழாக்களைக் கொண்டாடி மகிழ்ந்தனர்.

“சேரி விழவுகளிலும், திருவிழாக்காலங்களிலும் ஆடவரும்

பெண்டிரும் தம்முட் கலந்து, கைகோர்த்துத்

தழுவித் துணங்கையாடுதலும் குரவையயர்தலும்

தமிழ்நாட்டில் பெருவழக்காயிற்றாயிருந்தன⁵⁵

எனவே விழாக்களின்போது பாட்டும் கூத்தும், விருந்துகளும் நிறைந்து அவ்விழாக்கள் மக்களை மகிழ்ச்சியில் ஆழ்த்தின.

மக்களின் பழக்கவழக்கங்களில் விழாக்கள் கொண்டாடப்படுவதும் அவ்விழாக்களில் ஆடல், பாடல் நிகழ்வதும், மகளிரும் மைந்தரும் பல்வேறு விளையாட்டுகளைச் செய்தலும் அக்காலத்தில் இருந்தமையை இலக்கியங்கள் சுட்டுகின்றன. பேரூர்களிலும் சிற்றூர்களிலும் பெருவிழாக் கொண்டாடி அக்கால மக்கள் மகிழ்ந்தனர்.

“விழவுடை வியல் நகர்”⁵⁶

“பேரூர் கொண்ட ஆர்கலி விழவு”⁵⁷

“கல்லென் பேரூர் விழவிடை ஆங்கன்”⁵⁸

“விழவும் அகலுள் அங்கண் சீறார் மறப்ப”⁵⁹

“விழவு மேம்பட்ட பழவிறல் மூதூர்”⁶⁰

என விழாக்கள் அக்காலச் சமுதாயத்தில் மிக்கிருந்ததை அறியமுடிகின்றது.

“ஆடவரும் பெண்டிரும் இளையவரும் முதியவரும் ஆகக் கூடிநின்று கண்டு களிக்கும் வண்ணம் தெய்வத்திற்குரிய சிறப்பு விழாக்கள் தெருவீதிகளில் கொண்டாடப்பெற்றன. இது இக்காலத்தில் ஓர் ஆண்டுக்கு

இருமுறை நடைபெறும் வீதிவலம் வரும் பெருவிழாக்களை ஒக்கும்” என்பார் மு.சண்முகம் பிள்ளை. எனவே மக்களை ஒன்றுபடுத்தி, ஒருமைப்பாட்டினை வளர்க்கின்ற விழாக்கள் அக்காலச் சமுதாயத்தில் தெய்வ வழிபாட்டின் அடிப்படையிலும் பண்பாட்டின் அடிப்படையிலும் அமைந்தன.

பொங்கல் விழா

இயற்கையாக நிகழும் பருவநிலைகளை ஒட்டி நிகழும் விழாக்களில் சிறந்தது பொங்கல் விழா, சங்கத் தமிழர்களால் அறுவடை விழாவாகத் தொடங்கிப் பின்னர் வளத்தைக் குறித்த விழாவாக மாறியது இப்பொங்கல் விழா. மார்கழியும், தையும் முன்பனிப் பருவம் ஆகும். பொங்கலும் அப்பருவத்தில் தான் வருகிறது. பொங்கல் எனும் சொல் சங்க இலக்கியங்களில், பொங்கல் என்ற உணவிற்குப் பெயராக வழங்கப்படாமல், ‘பொங்கி எழுதல்’ என்னும் தொழிலை உணர்த்தும் பெயர்ச்சொல்லிற்கு வழங்கப்பட்டு வந்திருக்கின்றது.

“பெய்துபுலம் திறந்த பொங்கல் வெண்மழை

எஃகுறு பஞ்சிந் துய்ப்பட் டன்ன

துவலை தூவல் கழிய” ⁶²

“கடா மாறிய யானை போலப்

பெய்துவறி தாகிய பவங்குசெலற் கொண்மூ” ⁶³

“தண்கமழ் நறைக்கொடி கொண்டு வியலகைப்

பவங்கல் பெண்மழை புடைக்கும் நாடு” ⁶⁴

அக்காலத் தமிழர்கள் பொங்கல் என்னும் சொல்லை உணவுப் பெயருக்கு வழங்காமல், 'மழை பெய்து ஓய்ந்த மேகத்திற்கு' அடைமொழியாய் வழங்கினர்.

அப்பொங்கல் மேகம் முன்பனித் தொடக்கத்தில் சிறுதுவலைகளைத் தூவும். இந்நிகழ்வு மழை பெய்து ஓய்ந்த முன்பனிப் பருவத்தின் இடைக்காலமாகிய மார்சூரியின் பிற்பகுதியில் தோன்றும். இப்பொங்கல் தோன்றினால் மழை பெய்யாது என்று அக்கால மக்கள் நம்பினர். ஐப்பசி தொடங்கி அடைமழையிலும், குளிர்காற்றிலும் வருந்திய மக்கள், பொங்கி எழுந்த வெண்மேகத்தைக் கண்டு 'பொங்கல் வந்தது' 'பொங்கல் வந்தது' என்று ஆரவாரம் செய்ததாக இலக்கியங்கள் சுட்டுகின்றன.

இளவேனில் விழா

இளவேனில் விழா காமனுக்காகக் கொண்டாடப்படும் விழா ஆகும். இளவேனில் காலம் காமனுக்கு உரிய காலமாகக் கொள்ளப்படும்.

“இளவேனிற் காலத்து இன்ப உணர்ச்சியைத் தூண்டும்

தெய்வமாகிய காமனை வழிபட்டுக்கொண்டாடி மகிழ்தல்

காமவேள் விழாவாகும்”⁶⁵

இங்ஙனம் இளவேனில் விழா 'காமவேள் விழா' என்றும் அக்காலத்தில் வழங்கப்பட்டு வந்தது. 'வில்லன் விழா' என்றும் வழங்கப்பட்டது. இவ்விழாவின்போது மகளிரும் மைந்தரும் இளமரச் சோலையிலும், நீர்த்துறையிலும் நீராடி மகிழ்வர். பூக்கள் நிறைந்த

பெருந்துறையிலே பகற்பொழுதிலே, அனைவரும் கூடி இளவேனிற்
செவ்வியை நுகர்ந்து மகிழ்வார்.

“மல்கியு துருத்தியுள் மகிழ்துணைப் புணர்ந்தவர்

வில்லவன் விழவினுள் விளையாடும் பொழுதன்றோ” ⁶⁶

இளவேனிற் காலத்தில் நடைபெறும் இவ்விழாவில் காமனை
வேண்டிச் சில வழிபாடுகளும் செய்யப்பட்டன. தலைவன் ஒருவன்,
தலைவி ஊரில் காமவேள் விழா நடப்பதை அறிந்தான். விழா நடக்கும்
போது தான் அங்கு இல்லையென்றால் தலைவி வருந்துவாள் எனக் கருதி
திண்தேரேறி தலைவன் வந்ததாகத் தோழி கூறுவதைக் கவித்தொகை
குறிப்பிடுகிறது.

“காமவேள் விழவாயின் கலங்குவள் பெரிதென

ஏழுறு கடுத்திண்டேர் கடவி

நாம் அமர் காதலர் துணைதந்தார் விரைத்தே” ⁶⁷

இவ்விழாவின் போது கணவனைப் பிரிந்த மகளிர் வருந்தினர். சில
ஆடவர்கள் பரத்தையருடன் கூடியாடினர்.

“உறலியாம் ஒளிவாட உயர்ந்தவன் விழவினுள்

விறலிழை யவரோடு விளையாடுவான் மன்றே” ⁶⁸

காதற் கடவுளான காமனைப் போற்றும் இவ்விழா, இளவேனிற்
காலத்தில் கொண்டாடப்பட்டது.

நீர் விழா

‘புனலாட்டு விழா’ என்று அழைக்கப்படும் இவ்விழா சங்ககால மக்கள் கொண்டாடிய விழாக்களுள் சிறப்பிடம் பெறுகின்றது. பருவ காலங்களுக்கு ஏற்பத் தாங்கள் நீராடும் நீர்த்துறையில் நீர்ப்பெருக்கம் அதிகமாக இருக்கும்போது நீராடி மகிழ்ந்தனர். இதை ‘நீர்விழா’ என்று இலக்கியங்கள் சுட்டுகின்றன. மலர்களையும், பொன்மீன்களையும் எடுத்துக் கொண்டு மக்கள் நீராடச் சென்றனர். மன்னர்களும் இவ்விழாவில் கலந்து கொண்டு சிறப்புச் செய்தனர்.

“முழுவுமுகம் புலராக் கலிகொள் ஆங்கண்

கழாஅர்ப் பெருந்துறை விழவின் ஆடும்” ⁶⁹

இப்பாடலில் தலைவனிடம் வரைவு வேட்கையைத் தூண்டும் தோழி, ‘காவிரி நீராடும் துறையாக விளங்கியது’ என்பதையும் ‘நீர் விழா’ அங்கு நிகழ்ந்ததையும் குறிப்பிடுகிறாள்.

“மலிபுனல் பொருத மருதோங்கு படப்பை

ஒலிகதிர்க் கழனிக் கழாஅர் முன்றுறைக்

கலிகொள் சுற்றமொடு கரிகால் காணத்

தண்பதங் கொண்டு தவிர்ந்த இன்னிசை” ⁷⁰

‘கரிகால் சோழன் ஆரவாரமுடைய தனது சுற்றஞ்சூழ நீராட்டு விழாவில் கலந்து கொண்டான்’ என்பது இப்பாடலால் தெரியவருகிறது. நீர்விழாவின்போது நீர்ப்பெருக்கைக் கண்ட மக்கள் மகிழ்ந்து

அம்மகிழ்ச்சியை அனைத்து மக்களுடன் பகிர்ந்து கொண்டனர் என்பதை இதனால் அறியமுடிகிறது.

உள்ளி விழா

கொங்கு நாட்டுப் பகுதியில் வாழ்ந்த அக்காலத் தமிழர்கள் உள்ளி விழாக் கொண்டாடினர். கொங்கர்கள் இடையிலே மணியைக் கட்டிக் கொண்டு ஆரவாரம்படத் தெருவிலே கூத்தாடுதல் உள்ளி விழாவாகும்.

“எவன்கொல் வாழிதோழி கொங்கர்

மணியரை யாத்து மறு கின் ஆடும்

உள்ளி விழவின் அன்ன

அலரா கின்றது பலர்வாய்ப் பட்டே” ⁷¹

தலைவன் குறித்த காலத்திற்குள் தலைவியை வரைந்து கொள்ளாமல் காலம் தாழ்த்தியதால் ஊரில் அலர் பெருகியது. இதனை அறிந்தாள் தோழி. காலத்தின் அருமையைத் தலைவனுக்கு உணர்த்தும் பொருட்டு, அலர்ப் பெருக்கத்தினை அறிவுறுத்தும் பொருட்டு, “உள்ளி விழாவின் கண் உண்டாகின்ற ஆரவாரம் போன்று பலர் வாய்ப்பட்ட அலரானது பல்கிப் பெருகுகின்றது” என அலரின் இயல்பினை இப்பாடலில் தோழி இயம்புகிறாள். எனவே உள்ளி விழாவின்போது மிகுந்த ஆரவாரம் உண்டாயிற்று என்பதும் இதனால் புலப்படுகிறது.

பங்குனி விழா

பங்குனித் திங்கள் நிறைமதியும் உத்திர நாளும் கூடுகின்ற நாளில் இவ்விழா கொண்டாடப்பட்டது. பகைவரை வென்று முழக்கும் வீர

முரசத்தை உடைய வெற்றி தரும் போராற்றல் மிக்க சோழ மன்னர்
தலைநகரமாகிய உறையூரிலே பங்குனி விழா கொண்டாடப்பட்டது.

“இன்கடும் கள்ளின் உறையூ ராங்கன்

வருபுனல் தெரிதரும் இடுகரைப் பேரியாற்று

உருவ வெண்மணல் முருகுநாறு தண்பொழில்

பங்குனி முயக்கம் கழிந்த வழிநாள்” ⁷²

இங்ஙனமாக உறையூர் மக்கள் பங்குனி விழா நிகழ்த்தினர்.
அக்காலத்தில் அது ஊர்தோறும் நிகழ்ந்தது. இப்பங்குனி விழா நிறைமதி
நாளை ஓட்டி கொண்டாடப்பட்டது.

பூந்தொடை விழா

இவ்விழா வீரர்களின் கலைப்பயிற்சிக்கான தொடக்க விழாவாகும்,
அக்கால மக்கள் தாங்கள் செய்யும் செயலுக்கு ஏற்ற நாளைத்
தேர்ந்தெடுத்து, அந்த நாளை அச்செயலுக்கு ஏற்ற முதல் நாளாகக்
கருதினர். அந்த முதல் நாளை நல்ல நாளாகக் கருதி விழாவாகக்
கொண்டாடி மகிழ்ந்தனர்.

“வார்கழல் பொலிந்த வன்கண் மழுவர்

பூந்தொடை விழுவின் தலைநாள் அன்ன

தருமணல் ஞெமிரிய திருநகர் முற்றம்” ⁷³

இங்ஙனமாக வீரர்களின் கலைப்பயிற்சிக்குத் தொடக்க விழாவாக
அமைந்தது இப்பூந்தொடை விழா. இவ்விழாவின்போது, மாலைகளால்
வீரனையும், விழா நடக்கும் இடத்தையும், அழகுபடுத்துவர். மறவர்கள்

முதன்முதலாக அம்பு தொடுத்தற் பொருட்டு, நிகழ்த்தும், 'தலைநாள் திருநாள்' பூந்தொடை விழாவாகக் கொண்டாடப்பட்டது.

கார்த்திகைத் திருவிழா

சங்ககாலத் தமிழர்கள் கொண்டாடிய சமய விழாக்களில் கார்த்திகைத் திருவிழா சிறப்பிடம் பெறுகிறது. கார்த்திகை மாதத்தில் மக்கள் அனைவரும் கார்த்திகைத் திருநாளைக் கொண்டாடினார்கள். அத்திருநாளில் வீதியிலும், வீட்டிலும் விளக்குகளை ஏற்றித் தொழுதனர். கார்த்திகைத் திருநாள் மக்களுக்கு மகிழ்ச்சியும் சிறப்பும் கொடுக்கும் விழாவாக அமைந்தது. கார்த்திகை விண்மீனை 'அறுமீன்' என்று வழங்கினார்கள்.

“சந்திரன் ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு நட்சத்திரத்துடன்

சேர்கிறான். கார்த்திகை மாதம் பூர்ணிமையன்று கார்த்திகை

நட்சத்திரத்தோடு சேர்கிறான். கார்த்திகை நட்சத்திரம்

ஆறு விண்மீன்களின் தொகுதி. அதை அறுமீன் என்று

சொல்வார்கள்” ⁷⁴

இவ்விழாவின்போது இல்லங்களும், வீதிகளும் புதுப்பொலிவினைப் பெற்றன.

“குறுமியன் மற்றிறங் கிளர மதிநிறைந்

தறுமீன் சேரு மகலிரு ணடுநாண்

மறு குவிளக் குறுத்து மாலை தூக்கிப்

பழவின் மூதூர்ப் பலருடன் றுவன்றிய

விழவுட னயரே” ⁷⁵

கார்த்திகைத் திங்களில் நீராடி விளக்கேற்றி வைத்துப் பார்ப்பனருக்கு அளித்தல் அறம் எனப்பட்டது. எனவே கார்த்திகைத் திங்களை ‘அறம் செய் திங்கள்’ என்றழைத்தனர்.)

“அறுமீன் பயந்த அறஞ்செய் திங்கள்

செல்சுடர் செடுங்கொட் போலப்

பல்பூங் கோங்கம் அணிந்த காடே” ⁷⁶

தலைவியை உடன் கொண்டு போகும் தலைவன் அவளின் வருத்தம் நீங்குமாறு, “கார்த்திகை நாளின் பெயராலே பெற்ற அறஞ்செய்வதற்குரிய திங்களின் எடுக்கப்பட்ட விசும்பிலே செய்கின்ற ஒளியையுடைய நீண்ட விளக்கங்களின் வரிசை போல, பல்பூக்கள் நிரம்பிய நின் தந்தைக்குரிய இக்காட்டினைக் காண்பாயாக” என்றான். இவ்வாறாகக் கார்த்திகை நாளில் வீடுகளும், தெருக்களும் அழகுறுத்தப் பெற்றன.

“மதி நிறைந்து அறுமீனாகிய கார்த்திகையுடன் சேரும் கார்த்திகைத் திங்கள் நிறைமதிநாளில் எடுக்கப் பெறுவது இவ்விழா. இக்காலத்தில் உழுதொழில் முடிந்து, மழையும் பெய்தலை ஒழிந்து நீங்குகிறது”. ⁷⁷

கார்த்திகைத் திருநாள் மக்களுக்கு மகிழ்ச்சியும் சிறப்பும் கொடுக்கும் விழாவாக அமைந்தது. வீதிகளிலும், இல்லங்களிலும் விளக்கு ஏற்றி விளக்குகளை வரிசையாகத் தொங்கவிட்டனர். இவ்விழாவினைக் ‘கார்த்திகை விளக்கீடு’ என்றும் அழைத்தனர்.

“விளக்கீடு என்னும் திருவிழா கார்த்திகை மாதத்தில்

கிருத்திகை நட்சத்திரத்தில் கொண்டாடப்பட்டது என்பதை

“கார்த்திகை நாள் விளக்கீடு’ என்னும் சொல்

கொண்டு உணரலாம்” ⁷⁸

விழாக்கள் பொதுவாக ஆண், பெண், இருபாலருக்கும் உரித்தான முறையில் இருந்தாலும், சிற்சில விழாக்கள் பெண்களுக்கே உரித்தான முறையில் அமைந்திருந்தன. அத்தகைய முறையில் பெண்களுக்கு உரிய நிலையில் கார்த்திகை விழா கொண்டாடப்பட்டது.

கார்த்திகை நாளில், புதிதாக மணம் செய்து வரப்பெற்ற மகளிர், பல்கோட்டடுப்பில் பாலுலையேற்றிப் பழனத்தில் விளைந்த பசுஞ்சாலிக் கதிர்களை முறித்து வந்து, பதமாக அவலிடித்தனர்.

“பல்கோட் டடுப்பிற் பாலுலை யிரீஇக்

கூழைக் கூந்தற் குறுந்தொடி மகளிர்

பெருஞ்செய் நெல்லின் வாங்குகதிர் முறித்துப்

பாசவ லிடிக்கு மிருங்கா முலக்கைக்

கடிதிடி வெரீஇய கமஞ்சூழ் வெண்குருகு”⁷⁹

கார்த்திகை விழவிற்குக் காரவலிடித்துப் பாற் பொங்கல் சமைத்துக் கடவுளுக்குப் படைப்பது வழக்கமாக இருந்தது. இவ்வாறாக அக்கால மக்கள், கார்த்திகை நாளோடு நிறைமதி கூடும் திங்களைக் கார்த்திகை விழா கொண்டாடுவதற்கு உரிய காலமாகக் கருதி, அதை விழாவாகக் கொண்டாடி மகிழ்ந்தனர்.

பிற விழாக்கள்

சங்கத் தமிழர்கள் நட்சத்திரங்களுக்கு ஏற்ப, செய்யும் செயல்களுக்கு உரிய காலங்களுக்கு ஏற்ப விழாக்களைக் கொண்டாடினார்கள். (அரசர் சார்பாகப் பிறந்தநாள் விழா, முடிசூடிய நாள் விழா, பகைவென்று திறை கொண்டு வரும் வெற்றி விழா போன்றவை கொண்டாடப்பட்டன. இதனைத் தொல்காப்பியர்,

“சிறந்த நாளணி செற்றும் நீங்கிப்

பிறந்த நாள்வயிற் பெரு மங்கலம்”⁸⁰ என்பார்

(மேலும், ஒவ்வொரு குடும்பத்திலும் நிகழும் திருமணம், மகப்பேறு, மகவிற்குப் பெயரிடுதல், காதணி புனைதல், கல்வி பயில்வித்தல் ஆகியன விழாக்களாகக் கொண்டாடப்பெற்றன. அவ்விழாவிற்கெல்லாம் காரணமாய் இருப்பவள் மனையாள். ஆதலினால் அவளை ‘விழவு முதலாட்டி’ என்று அக்கால மக்கள் கூறினர். தலைவனது இல்லறம் சிறப்புற்று இலங்கத் தலைவி வருகையே காரணமாதலின் அவளை ‘விழவு முதலாட்டி’ என்றனர்.

“யாய்ஆ கியவனே விழவுமுத லாட்டி” ⁸¹

விழவிற்குரிய முதன்மையை ஆளுகின்ற தலைவியைப் புகழும்
தோழி,

“ஓர்இன் வல்சிச் சீர்இல் வாழ்க்கை

பெருநலக் குறுமகள் வந்தென

இனிவிழவு ஆயிற்று என்னும் இவ்ஊர்” ⁸²

எனத் தலைவியின் வருகை விழவுக்குரிய வளம்மிக்கதாயிற்று
என்கிறாள்.

எனவே சங்கத் தமிழர்களின் விழாக் காலங்கள் இயற்கையில்
நிகழும் பருவ காலங்களை ஒட்டி நிகழ்ந்தன. காலங்களுக்கு ஏற்ப பருவ
மாற்றங்களுக்குத் தக்க வகையில் அக்காலத்தில் விழாக்கள்
அமைந்திருந்தன.

நல்ல நாள் பார்த்தல்

சங்கத் தமிழர்கள் நாட்கள் மீது நம்பிக்கை கொண்டவர்களாய்
விளங்கினர். நல்ல நாளில் ஆரம்பிக்கப்படும் செயல்கள் நலமாக முடியும்
என்று நம்பினர். எனவே எச்செயலாக இருந்தாலும், அச்செயலுக்கு
நல்லநாள் பார்த்து, அச்செயலில் ஈடுபட்டனர். நல்லநாள் பார்த்தனர்;
நிமித்தம் பார்த்தனர். செயல்கள் வெற்றியோடு முடிய வேண்டுமெனில்,
நல்ல நாளிலும் நல்ல வேளையிலும் அச்செயல்களைச் செய்ய வேண்டும்
என்று எண்ணினர். நல்லநாள் பார்க்கும் வழக்கம் அக்காலத்தில் எல்லா

மக்களிடமும் இருந்தது. நல்லநாள், கெட்டநாள் பார்க்கும் வழக்கம் சமூகத்தில் இருந்த முறைமையைப் புறநானூறு சுட்டுகிறது.

“நாளன்று போகிப் புள்ளிடைத் தட்பப்

பதனன்று புக்குத், திறனன்று மொழியினும்,

வறிது பெயர்குநர் அல்லர்” ⁸³

மலையமான் திருமுடிக்காரியைக் காண விரும்பியோர் கெட்ட நாளில் சென்றாலும், தீய புள் எதிர்ப்பட்டிருந்தாலும் கூட வறிதே பெயரார் என்று பாராட்டுகிறார் கபிலர். இதனால் நாளும் கோளும் கணித்து மன்னனிடம் சென்று பரிசில் பெற்ற நிலையை உணரமுடிகிறது.

“பண்டைத் தமிழ்மக்கள் நாள்களில் சிலவற்றை நல்ல நாள்களென்றும், சிலவற்றைக் கெட்ட நாள்களென்றும் கொண்டிருந்தனர். விண்மீன்களும் கோள்களும் நிற்கும் நிலை கொண்டே இதனைக் கணித்தனர்” ⁸⁴ என்பார் சுசீலா கோபாலகிருட்டிணன்.

நல்ல நேரத்தில் பிறந்தவன் வெற்றி வேந்தனாய் விளங்கிப் பல்லாண்டு வாழ்வான் என்னும் குறிப்பு பொருநராற்றுப்படையில் காணப்படுகிறது

“உருவப் பஃறே ரிளையோன் சிறுவன்

--

பவ்வ மீமிசைப் பாற்கதிர் பரப்பி

வெவ்வெஞ் செல்வன் விசும்புபடர்ந் தாங்குப்

பிறந்து தவழ் கற்றதற் றொட்டுச் சிறந்தநன்

னாடுசெகிற் கொண்டு நாடொறும் வளர்ப்ப”⁸⁵

எனச் சோழன் கரிகால் பெருவளத்தானின் பிறந்தநாள் குறித்து முடத்தாமக் கண்ணியார் பாடுகின்றார். தாய் வயிற்று இருந்து தாயம் எய்திப் பிறந்து, என்பதற்குத் “தாயினுடைய வயிற்றிலிருந்து அரசரிமையைப் பெற்றுப் பிறந்த’ எனவும் ‘தான் பிறக்கின்ற காலத்துப் பிறவாதே நல்ல முகூர்த்தம் வருமளவும் தாயுடைய வயிற்றிலேயிருந்து பிறக்கையினாலே அரசரிமையைப் பெற்று பிறந்ததென்றார்’ எனவும் உரையாசிரியர், விளக்கம் எழுதுகின்றார்.

நாளையும் கோளையும் கொண்டு நன்மை தீமைகளைக் கணிக்கின்ற தமிழ்மரபோடு பருவங்களைக் கொண்டு ஜெர்மானியக் கவிஞர்கள் நன்மை தீமைகளைக் கணித்த முறைமையினையும் ஈண்டு தொடர்புபடுத்திக் காணலாம். பருவங்களோடு மனிதவாழ்க்கையைத் தொடர்புபடுத்திப் பார்க்கின்ற ஜெர்மானியக் கவிஞர்கள் இலையுதிர் காலத்தையும், குளிர்காலத்தையும் பலகாலம் வருணிக்க விருப்பமின்றியே விட்டுவிட்டனர் என்றும் அதற்குக்காரணம் முறைகேட்டிற்கும் மரணத்திற்கும் குறியீடுகளாக அவர்கள் இப்பருவங்களைக் கருதியதேயாகும் என்று கூறுகின்றனர்”⁸⁶

களவுமணம் நிகழும் காலத்தில், கெட்ட ராசியிலும், கெட்ட நாளிலும் காதலியுடன் சேரும் ஒழுக்கம் தலைவனிடம் இல்லை என்பதைத் தொல்காப்பியர்,

“மறைந்த ஒழுக்கத் தோரையும் நாளுந்
துறந்த ஒழுக்கங் கிழவற் கில்லை”⁸⁷ என்பார்

நாட்கள் மீது நம்பிக்கை வைத்த சங்ககால மக்கள், நிலங்களில்
விதைப்பதற்கும், விதைத்தவை முளைப்பதற்கும், அந்த விளைவை
உண்பதற்கும் நல்ல நாள் பார்த்தனர்.

“கடுங்கண் கேழல் உழுத பூமி,
நன்னாள் வருபதம் நோக்கிக், குறவர்
உழாஅது வித்திய பருஉக்குரற் சிறு திணை
முந்துவிளை யாணர் நாள்புதிது உண்மார்”⁸⁸

தீய கோள்கள் நீங்கிய நல்லநாள் வளமைக்குரிய நாளாகக்
கருதப்பட்டது.

நல்லநாள் பார்த்து, நல்ல நேரத்தைக் கணிக்கும் வழக்கமும்
அக்காலத்தில் இருந்தது. நாழிகைக் கணக்கர் நாழிகை இத்துணை என்று
கணக்கிட்டு கூறிய செய்தியினை,

“பொழுதளந் தறியும் பொய்யா மாக்கள்
தொழுது காண்கையர் தோன்ற வாழ்த்தி
எறிநீர் வையகம் வெலீஇய செல்வாய்நின்
குறுநீர்க் கன்னல்”⁸⁹
என முல்லைப்பாட்டு எடுத்தியம்புகிறது.

நாண்மீன், கோள்மீன்

அக்காலத்தமிழர்கள், தாமே ஒளிவிடக் கூடியனவற்றை நாண்மீன்கள்
என்றும், ஞாயிற்றிடமிருந்து ஒளிர்வனவற்றைக் கோள்மீன்கள் என்றும்

வழங்கினர். இயற்கையாகவே ஒளியுடையவை நாள்மீன்கள். ஞாயிற்றிடமிருந்து ஒளியைக் கொள்ளும் இயல்புடையவை கோள்மீன்கள் என விண்மீன்களை இருவகைகளாகப் பகுத்தனர்.

“நீனிற விசம்பின் வலனேர்பு திரிதரு

நாண்மீன் விராய கோண்மீன்” ⁹⁰

என்ற பாடல் நீலநிறத்தை உடைய ஆகாயத்தே வலமாக எழுந்து திரியும் நாள்களாகிய மீன்களோடு கலந்து கோள்கள் ஆகிய மீன்கள் என நச்சினார்க்கினியர் உரை செய்துள்ளார். திங்களாகிய கோள்மீன் ஞாயிற்றோடு சேர்வதும், பிரிந்து எதிர்ப்பக்கம் சேர்வதும் நிகழ்கையில் அதன் ஒளி நாளுக்குநாள் வளர்ந்து முழுவட்டமாகும். ஒளி பொருந்திய முழுப்பக்கமும் தெரியும் மதி உவாமதியாகும். அந்நாளில் ஞாயிறும், திங்களும் எதிரெதிராக நிற்கும்.

“உவ்வுத்தலை வந்த பெருநாள் அமையத்து

இருசுடர் தம்முள் நோக்கி யொருசுடர்

புன்கண் மாலை மலைமறைந் தாங்கு” ⁹¹

உவாமதி நாளை நல்ல காரியங்கள் செய்வதற்கு ஏற்ற நல்லநாளாகக் கருதினர்.

ஒருவர் பிறந்த போது, அன்றைய நாளின் போது ஆட்சி பெற்றிருந்த நாள்மீனின் அடிப்படையில் அவர்களுக்கு நன்மையும், தீமையும் அமையும் என்று நம்பினர்.

“நின்று நிலைஇயர் நின் நாணிமீன் நில்லாது

படாஅச் செலீயர் நின் பகைவர் மீன்”⁹²

நாள்மீனின் நன்மைக்கு ஏற்ப, அந்நாளில் பிறந்தவர்களின் வாழ்வு நிலைத்திருக்கும் எனக் கருதினர்.

ஞாயிறு வேறுபடத் தோன்றுதல், எரி நட்சத்திரம் கீழே விழுதல் கெட்ட நாளிற்கு அறிகுறி என்று நம்பினர்.

“கனைஎரி பரப்புக் கால்எதிர்பு பொங்கி,

ஒருமீன் வீழ்ந்தன்றால் விசும்பி னானே”⁹³

எரி நட்சத்திரம் ஒன்று கிழக்கும், வடக்கும் செல்லாமல் வானத்திலிருந்து பேரொளியாய் கீழே விழுந்தது. அந்த நட்சத்திரம் விழுந்ததன் பயனாக, அந்நாள் அரசனுக்குத் தீங்கு வந்து அவன் உயிர் சென்ற நாளாக மாறியது என்பது இப்பாடலின் வழியே அறியமுடிகிறது.

நாளும் கோளும் நலம் பயத்தல்

நாளும் கோளும் நாள் தவறாமல், நொடி தவறாமல் தத்தம் வீதியிலே விண்ணிலே இயங்கி வருவதினால் உலகம் ஒரு நிலையில் நிற்பதாகச் சங்கத்தமிழர்கள் கருதினர். இவற்றுள் ஏதேனும் ஒன்றின் நிலை தவறுமாயின், அதனால் உலகிற்குக் கேடு உண்டாகும் என்ற நம்பிக்கையும் உடையவர்களாக இருந்தனர். தங்களது வாழ்க்கையில் நாள் கோள்களில் தடை உளதாகும் என்றும், நல்ல கோள்களின் நிலையிலேயே நற்காரியம் தொடங்குதல் வேண்டும் என்றும் கருதிவந்தனர்.

“நாள் கோள் திங்கள், ஞாயிறு கனைஅழல்

ஐந்து ஒருங்கு புணர்ந்த விளக்கத்து அனையை” ⁹⁴

என ஒளியுடைய கோள்களும், நாள்களும் ஒன்று சேர்ந்தால்
பேரொளி உண்டாகும் என்ற கருத்தை இப்பாடல் சுட்டுகிறது.

“கோள்கால் நீங்கிய கொடுவெண் திங்கள்

கேடுஇல் விழுப்புகள் நாள் தலைவந்தென” ⁹⁵

இவ்வாறு தீமை விளைவிக்காத நல்ல கோள்களைத் தேர்ந்தெடுத்தல்.
அவற்றினால் நன்மை உண்டாகும் என நம்பினர்.

மேலும் நாளும் கோளும் நல்ல நிலையில் நிற்க மழைபொழிதலும்,
அதனால் உலகம் இன்பம் அடைதலும், அதன் நிலை மாற்றத்தால்
மழையின்மை நேர்தலும் உண்டாகும் எனக் கருதினர். எனவே நாளும்
கோளும் மக்களின் வாழ்க்கை விதியை முன்னின்று நடத்தும் முக்கியப்
பொருளாக அந்நாளில் நிலை பெற்றிருந்தது. நாள்கோள்களின்
இயக்கத்தால் காலமானது சுழல்கிறது என்பதையும் ஞாயிறும் திங்களும்
பகலிரவுகளை ஆக்குகின்றன என்பதையும் அறிந்தவர்களாகவும் அக்காலத்
தமிழர்கள் விளங்கினர்.

உலகமுடிவாகிய ஊழிக் காலத்தில் நிலமும் நீரும் தம்நிலை தடுமாறி
அழியும் என்று நம்பினர்.

“நிலம் திறர் பெயரும் காலை ஆயினும்” ⁹⁶

ஊழி முடிவில் கோளும் நாளும் நிலை குலைந்து விடும் எனவும்
கருதினர்.

“மடங்கலும் கணிச்சியும் காலனும் கூற்றும்
தொடர்ந்துசெல் அமையத்து துவன்றுஉயிற் உணீஇய
உயங்கு கொட்பன போல் புகுந்தனர்” ⁹⁷
“தீசெங் கனலியும் கூற்றமும் எமனும்
மாசஇல் ஆயிரம் கதிர்ஞாயிறும் தொகும்
ஊழி ஆழிக்கண்.....” ⁹⁸

என உலகமுடிவினை ஊழிக்காலம் என அழைத்தனர்.

“துஞ்சல் உறுஉம் பகல்புகு மாலை
நிலம் பொறை ஓராஅநீர் ஞெமரவந்து ஈண்டி
உரவுத்திரை கடுகிய உருத்துஎழு வெள்ளம்
வரையா மாதிரத்து இருள் சேர்பு பரந்து
ஞாயிறு பட்ட அகன்றுவரு கூட்டத்து” ⁹⁹

இங்ஙனமாக நிலம், நீர், தீ, காற்று என்னும் பூதங்களும் ஞாயிறு,
திங்கள் முதலிய கோள்களும் நாள்களும் ஊழி என்னும் பெருங்காலப்
பாகுபாட்டையும் அறிந்திருந்தனர்.

திருமணத்திற்கு நல்ல நாள் பார்த்தல்

சங்க இலக்கியங்கள் அகத்திணை காதல் வாழ்க்கையைக் களவு,
கற்பு என இருவகையாகப் பிரித்தன. ஊரறியாத வகையில் தலைமக்கள்

மறைந்து ஒழுகும் ஒழுக்கம் களவு எனப்பட்டது. தமரறிய, ஊரறியத் திருமணம் செய்து கொண்டு வாழும் வாழ்வு கற்பு எனப்பட்டது. திருமணம் என்பது மனிதனுக்காக மனிதனால் நடத்தப்படும் ஒருவகைச் சடங்கு, மனித வாழ்வில் நிகழும் ஒரு மங்கல நிகழ்ச்சி திருமணம் ஆகும். திருமணச் சடங்கின் தோற்றத்தைப் பற்றி தொல்காப்பியர்,

“பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர்

ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப” ¹⁰⁰ என மொழிவார்.

நன்னாளில் மணமுடிக்கப் பெற்ற தலைவனும் தலைவியும் எக்காரணத்தை முன்னிட்டும் பிரிந்து விடாதபடி நாள்மீன் தடுத்து வைக்கும் என்னும் கருத்து கலித்தொகையில் வருகிறது.

“ஆள்வினைக் கழிந்தோர் போற லல்லதைக்

கேள்பெருந் தகையோ டெவன்பல மொழிகுவம்

நாளுங் கோண்மீன் தகைத்தலுந் தகைமே” ¹⁰¹

நல்ல நாளில் ஆரம்பிக்கப்படும் செயல்கள் நலமாக முடியும் என்பது பழந்தமிழர் கொள்கை. எனவே திருமணத்திற்கு நல்லநாள் பார்த்தனர்; நிமித்தம் பார்த்தனர். அன்புடை நெஞ்சங்கள் கலந்தின்புறும் திருமண விழாவினைச் சங்ககாலத் தமிழர்கள் கொண்டாடிய முறை அவர்தம் பண்பாட்டுச் சிறப்பினைப் பறைசாற்றுவதாக உள்ளது. ‘உரோகிணியைத் திங்கள் கூடும் நாளை’ திருமணத்திற்கு உரிய சிறந்த நாளாகக் கொண்டிருந்தனர் சங்ககால மக்கள்.

“திங்கள் உரோகினியைக் கூடிய நல்லோரையில்

மணமகனை அலங்கரித்து, இறை வழிபாடு நடைபெற்றது” ¹⁰²

என்பார் மா.இராசமாணிக்கனார்.

வெள்ளிய வளைந்த திங்களானது, தீய கோள்களின் தொடர்பு நீங்கப் பெற்று, குற்றமில்லாத சிறந்த புகழை உடைய உரோகினியை அடைந்த நாளைத் திருமணத்திற்கு உடைய நல்லநாளாகக் கருதினர்.

“கனை இருள் அகன்று கவின்பெறு காலை

கோள் கால்நீங்கிய கொடுவெண் திங்கள்

கேடு இல் விழுப் புகழ் நாள் தலைவந்தென” ¹⁰³

திங்களும் உரோகினியும் கூடிய நன்னாளில் திருமணம் நடந்தது. வைகறைப் பொழுதில் மணவினை நிகழ்ந்தது. பந்தலிட்டு அதில் புதுமணல் பரப்பினர்; நல்ல விளக்குகளை ஏற்றினர்; மாலைகளைத் தொங்கவிட்டு இல்லத்தை அழகுபடுத்தினர்.

“புள்ளுப்புணர்ந் தினிய வாகத் தெள்ளொளி

யங்க ணிருவிசும்பி விளங்கத் திங்கள்

சகட மண்டிய துகடர் கூட்டத்துக்

கடிநகர் புனைந்து.....” ¹⁰⁴

புட்சகுனம் பார்த்துத் திங்கள் உரோகினியோடு கூடிய நன்னாளில் மணவினையை மேற்கொண்டனர். அந்நன்னாளில் கடவுள் வழிபாடு

நிகழ்ந்தது. மணமுழவு ஒலித்தது. பெண்ணுக்கு வதுவை நீராட்டு நடந்தது. திருமண நாளில் வெண்ணூலில் வாகை இலையையும், அறுகம்புல்லையும் சேர்த்திக்கட்டிக் காப்பாக மணமக்களுக்கு அணிவித்தனர். திருமண உறவுக்கு நல்லநாள் குறிக்கப்பட்டுத் திருமணம் இனிதாக நடைபெற்றது.

‘வேங்கை மரங்களில் பூங்கொத்துக்கள் மலர்வது’, வெண்மையான கதிர்களை உடைய திங்களை வளரும் பருவத்தை அடைவது திருமணத்திற்கு உரிய காலமாகக் கருதப்பட்டது.

“கங்குல் வருதலும் உரியை; பைம்புதல்

வேங்கையும் ஒள் இணர்விரிந்தன

நெடுவெண் திங்களும் ஊர் கொண்டன்றே” 105

இங்ஙனமாக அக்காலத் திருமணம் திங்களுடன் உரோகிணி கூடிய நன்னாளில் நடைபெற்றது. நல்லநாள், நல்லநேரம் பார்த்து திருமண நிகழ்வு நடைபெற்றது.

விருந்தோம்பல்

சங்க இலக்கியங்கள் வழியே அறியலாகும் அக்காலச் சமூகக் குடும்ப அமைப்பில் விருந்தோம்புதல் சிறப்புடைய பண்பாக இருந்தது.

“விருந்தோம்பல் இல்வாழ்க்கையின் உயிர்நாடியாகும்” 106

புதியவர்கள் தங்களை நாடி வரும் போது அவர்களை வரவேற்பது சமுதாயப் பண்பாடாக இருந்தது.

“விருந்தோம்பல் தமிழரின் தனிப்பண்பு

செல்வந்தர்கள் மட்டுமல்ல எளியமக்கள் கூட அவரை

நாடி வருவோர்க்கு இயன்றவாறு உண்டி, உடை

முதலியவை அளித்து மகிழ்வித்தனர்” ¹⁰⁷

சங்ககால மக்கள் விருந்து உபசரிப்பதற்கு, இது உரிய காலம் என்று காலத்தை வரையறை செய்யவில்லை. எந்நேரமாக இருந்தாலும், எவ்வேளையாக இருந்தாலும் தம்மை நாடி வருகின்ற விருந்தினருக்கு விருந்தளித்து உபசரித்தனர். விருந்தோம்புதல் அக்காலச் சமுதாயத்தில் உயரிய குறிக்கோளாய் இருந்தது. மக்கள், நாடி வரும் விருந்தினருக்கு அளவுபடாத உணவுப் பொருட்களை வாரி வழங்கினார்.

“மாவரை புதைத்த மணன்மலி மூன்றில்

வரையாத் தாரம் வருவிருந்து அயருந்

தண்குடி வாழ்நர் அங்குடிச் சீறார்” ¹⁰⁸

இரவுப் பொழுதாக இருந்தாலும் வந்த விருந்தினருக்கு விருந்தானது உவப்புடன் தரப்பட்டது.

“அல்லில் ஆயினும் விருந்துவரின் உவக்கும்

முல்லை சான்ற கற்பின்

மெல்லியல் குறுமகள் உறைவின் ஊரே” ¹⁰⁹

இரவு நேரமானாலும் வந்த விருந்தினரைக் கண்டு மகிழ்ந்து அவர்களைப் பேணிப் புரக்கும் தலைவியின் இயல்பைத் தலைவன் விதந்தோதுகிறான்.

மேலும் இரவில் வந்த புகழை உடைய விருந்தினருக்கு இன்சுவை
உணவு சமைக்கப்பட்டு பரிமாறப்பட்டது.

“எல்லி வந்த நல்லிசை விருந்திற்குக்

கிளரிழை அரிவை நெய்துழந் திட்ட

விளருண் அம்புகை எறிந்த நெற்றிச்

சிறு நுண் பல்வியர் பொறித்த

குறு நடைக் கூட்டம் வேண்டு வோரே” ¹¹⁰

இரவின் கண் வந்த நல்ல புகழையுடைய விருந்தினர் உண்ண
வேண்டி, நெய்யை அளாவவிட்டுக் கொழுவிய தசையைச் சமைத்ததனால்
புகை படிந்த நெற்றியின் கண் வியர்னவ தோன்ற நிற்கும் தலைவியின்
செவ்வியைத் தோழி பாராட்டுகிறாள்.

எனவே அக்கால மக்கள் எந்நேரமாக இருந்தாலும்
விருந்தினர்வரின் அவர்களை முகம் கோணாது உபசரித்தனர்.
விருந்தோம்பும் நல்லறத்தால் புதுமுகங்களைக் கண்டு முகம் மலர்ந்தும்,
புதுச்சொல் கேட்டும், பசித்துன்பம் போக்கி இன்புற்றும், நாட்டுச்
செய்திகளைப் பெற்று அறிவு பெற்றும் வாழும் பேறு அக்காலத்தவர்க்கு
கிடைத்தது. அதனால் வாழ்க்கைக்கு அடிப்படையான அன்பையும்
அறிவையும் வளர்க்கும் வாயிலாக விருந்தோம்புதல் விளங்கியது.

முடிவுரை

சங்கத் தமிழர்கள் காலத்தின் இயல்புகளை அறிந்து, அதற்கேற்ப வாழ்க்கை முறைகளை அமைத்துக் கொண்டனர்.

வானில் நிகழும் வானவில்லும், மின்னலும், விண்மீன் வீழ்வும், கோள்நிலையும் வைத்து மழை, பனி, வெயில் முதலிய காலத்தின் இயல்புகளைக் கணித்தனர்.

நாழிகை கணக்கிடுதல், நன்னிமித்தம் பார்த்தல் மழைப்பொழிவு, காலநிலையை அறிதல் ஆகிய வாழ்வியல் நிகழ்வுகளை, வானத்தில் உள்ள கோள்களையும் மீன்களையும் அவற்றின் இயக்கங்களையும் வைத்தே முடிவு செய்தனர்.

அம்மக்கள் கடைப்பிடித்த நம்பிக்கைகள், சகுனமாக் கருதிய நிகழ்வுகள், மகிழ்வுடன் கொண்டாடிய விழாக்கள், அறமாகக் கொண்டொழுகிய விருந்தோம்பல் போன்ற அனைத்தும் காலத்தை ஒட்டியும், இயற்கையாக நிகழும் பருவ மாற்றங்களுக்கு ஏற்பவும் அமைந்தன.

குறிப்புகள்

1. கலி பா. எண்: 75
2. குறுந் பா. எண்: 32
3. புறம் பா. எண்: 216

4. மேலது பா. எண்: 159
5. பதிற் பா. எண்: 90
6. ஐங் பா. எண்: 482
7. பதிற் பா. எண்: 63
8. பரி பா. எண்: 2
9. சு.சண்முகசுந்தரம். நாட்டுப்புற இயல் அறிமுகம், ப-2
10. ஆ. இராதா கிருஷ்ணன், நம்பிக்கையின் மறுமலர்ச்சி, ப-58
11. தொல். புறத்திணை. நூ.எண்:88
12. க. கைலாசபதி, ஒப்பியல் இலக்கியம், ப - 133
13. புறம் பா. எண்: 213
14. மேலது பா. எண்: 240
15. மேலது பா. எண்: 362
16. மேலது பா. எண்: 213
17. மேலது பா. எண்: 341
18. பதிற் பா. எண்: 52
19. புறம் பா. எண்: 236
20. மேலது பா. எண்: 260
21. கா.சுப்பிரமணியபிள்ளை, சங்ககாலச் சமுதாயம், ப-32
22. ஐங் பா. எண்: 251
23. குறுந் பா. எண்: 105
24. அ. தட்சிணாமூர்த்தி தமிழர், நாகரிகமும், பண்பாடும், ப-245

25. தொல், புறத்திணை, நூ.எண் : 61
26. ✓ முல்லைப்பாட்டு, பா. வரிகள், 8 -11
27. ✓ புறம் பா. எண்: 280
28. ✓ நற் பா. எண்: 40
29. மேலது பா. எண்: 65
30. உ.வே.சாமிநாத ஐயர் (ப.ஆ), குறுந்தொகை மூலமும் உரையும்,
ப-98
31. புறம் பா. எண்: 204
32. குறுந் பா. எண்: 391
33. மேலது பா. எண்: 210
34. ✓ நற் பா. எண்: 246
35. ✓ புறம் பா. எண்: 240
36. ✓ அகம் பா. எண்: 9
37. நற் பா. எண்: 169
38. மேலது பா. எண்: 333
39. ✓ அகம் பா. எண்: 195
40. நற் பா. எண்: 98
41. க.வெள்ளைவாரணன், சங்க இலக்கியக் கட்டுரைகள், ப-161
42. ஐங் பா. எண்: 218
43. குறுந் பா. எண்: 260
44. புறம் பா. எண்: 204

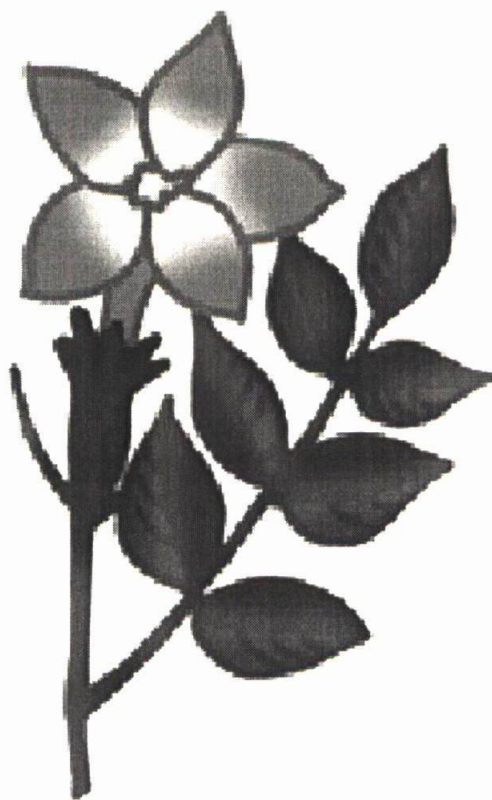
45. மேலது பா. எண்: 395
46. மேலது பா. எண்: 117
47. மேலது பா. எண்: 117
48. சுசிலா.கோபாலகிருட்டிணன்,சங்கஇலக்கியத்தில் நிமித்தங்கள்,ப12
49. புறம் : 20
50. அகம் : 130
51. சாமி சிதம்பரனார், பழந்தமிழர் வாழ்வும் வளர்ச்சியும், ப-107
52. மேலது, ப : 105
53. சபைக்கட்டுரைகள், சன்மார்க்க சபை வெளியீடு, ப-1
54. க. வெள்ளைவாரணன், சங்ககாலத் தமிழ்மக்கள், பக் 54-55
55. தமிழர் வாழ்வு (கட்டுரைத் தொகுப்பு) ப-23
56. அகம் பா. எண்: 206
57. குறுந் பா. எண்: 223
58. புறம் பா. எண்: 84
59. மேலது பா. எண்: 65
60. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பா. வரி 411
61. மு.சண்முகம் பிள்ளை, சங்கத்தமிழரின் வழிபாடும், சடங்குகளும்,
ப. 221
62. அகம் பா. எண்: 217
63. மேலது பா. எண்: 125
64. ஐங் பா. எண்: 276

65. க. வெள்ளைவாரணன், சங்ககாலத்தமிழ்மக்கள், பக்-54-55
66. கலி பா. எண்: 35 ✓
67. மேலது பா. எண்: 27
68. மேலது பா. எண்: 30
69. ✓ அகம் பா. எண்: 222
70. மேலது பா. எண்: 376
71. மேலது பா. எண்: 368
72. மேலது பா. எண்: 137
73. மேலது பா. எண்: 187
74. கி.வா.ஜகந்நாதன், வாழ்வரசி, ப-64
75. ✓ அகம் பா. எண்: 141
76. நற் பா. எண்: 202
77. மு.சண்முகம்பிள்ளை சங்கத்தமிழரின் வழிபாடுகளும் சடங்குகளும்,
ப 230.
78. பாலூர் கண்ணப்ப முதலியார், கட்டுரைக்கொத்து, ப-67
79. ✓ அகம் பா. எண்: 141
80. தொல் : புறத்திணை, நூ.எண்: 88
81. குறுந் பா. எண்: 10
82. மேலது பா. எண்: 295
83. புறம் பா. எண்: 124

84. சுசிலா கோபால கிருட்டிணன், சங்க இலக்கியத்தில் நிமித்தங்கள்,
ப-9
85. பொருநராற்றுப்படை, பா. வரிகள்: 138 - 139
86. இரா. தண்டாயுதம், சங்க இலக்கியம் எட்டுத்தொகை, ப-148
87. தொல். களவியல்: நூ.எண்:133
88. புறம் பா. எண்: 168
89. முல்லைப்பாட்டு, பா. வரிகள் : 55-58
90. பட்டினப்பாலை, பா. வரிகள் : 67 - 68
91. புறம் பா. எண்: 65
92. மேலது பா. எண்: 24
93. மேலது பா. எண்: 229
94. பதிற் பா. எண்: 14
95. அகம் பா. எண்: 86
96. பதிற் பா. எண்: 63
97. கலி பா. எண்: 103
98. பரி பா. எண்: 3
99. பதிற் பா. எண்: 72
100. தொல்.கற்பியல் : நூ.எண்:143
101. கலி பா. எண்: 5
102. மா. இராசமாணிக்கனார், இல்வாழ்க்கை ப-15
103. அகம் பா. எண்: 86

104. மேலது பா. எண்: 136
105. மேலது பா. எண்: 2
106. மா. இராசமாணிக்கனார், இவ்வாழ்க்கை, ப-28
107. (ஆசிரியர் பெயர் தெரியவில்லை) தமிழர் வாழ்வு (கட்டுரைத் தொகுப்பு), ப-9
108. நற் பா. எண்: 135
109. மேலது பா. எண்: 142
110. மேலது பா. எண்: 41

இயல் 4

புறப்பாடல்களில் காலம்

- ◆ முன்னுரை
- ◆ காலத்தைக் கணித்தோர்
- ◆ புறநிகழ்வுகளில் காலத்தின் பங்கு
- ◆ புறப்பாடல்களில் நம்பிக்கைகள்
- ◆ புறப்பண்பாட்டில் காலத்தின் செல்வாக்கு
- ◆ முடிவுரை

புறப்பாடல்களில் காலம்

முன்னுரை

சங்கத் தமிழர்கள் பருவங்களையும் நாள்கள், கோள்கள் இவற்றின் இருப்புக்களையும் அறிந்து வாழ்வினைச் செவ்வனே நடத்த விரும்பினர். அறிவிலும் அன்பிலும் கருத்துன்றி வாழ்ந்த அம்மக்கள் புறத்திற்குரிய உணர்வுகளை விழுமிய உணர்வாகக் கருதினர். காதல் வாழ்விற்கு ஒப்பாக வீரம், புகழ், கடமை என்பவற்றை மையமாகக் கொண்டு இல்லம் என்ற குறுகிய எல்லையில் நீங்கிச் சமுதாயம், நாடு என்ற பேரெல்லைக்குள் நடைபெறும் புறவாழ்வின் அனைத்துச் செயல்பாடுகளையும் காலத்தைக் கணித்தே செய்தனர். எனவே அக்கால மக்களின் புறவாழ்வானது காலத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு துலங்கியது எனலாம்.

காலத்தைக் கணித்தோர்

நாள், கோள் இவற்றின் இயல்புகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு இவற்றால் ஏற்படக்கூடிய இன்ப, துன்ப நிகழ்வுகளைக் கணித்து கூறுதல் ஒரு தொழிலாக அக்காலத்தில் இருந்தது. நாள், கோள் நிலையைக் கொண்டு வருங்கால நன்மை, தீமைகளைக் கணித்துக் கூறுவோர், 'கணியன்' என்றழைக்கப்பட்டனர். சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த கணியன்களால் கூறப்பட்ட பலன்கள் மிகப் பலவாகும். நன்மை விளையும் காலத்தைக் கணித்து அறிந்து, அந்த நல்ல நாள்களில் வினைகளை ஆற்ற மக்களுக்கு அறிவூட்டினர். காலத்தைக் கணித்துச் சொல்வோர்கள் 'கணியன்'.

இவர்களில் வேறானவர்கள் புரோகிதர்கள். இவர்கள் வேள்வி போன்ற செயல்களில் ஈடுபட்டவர்கள் ஆவர்.

“காலத்தைக் கணக்கிட்டுக் கூறுவோர் இன்ன காலத்திலே

இன்ன செயல்களைச் செய்ய வேண்டும் என்று

அறிவுறுத்துவோர் பருவகாலங்களையும் அவற்றின் இயல்புகளையும் எண்ணிக் கூறுவோர் புரோகிதர் என்றழைக்கப்பட்டனர்”¹

ஒரு நாளின் பொழுதைக் கணித்தல்

சங்கத் தமிழர்கள் ஒரு நாளின் பொழுதினைக் கணித்த முறைமையினைச் சங்க இலக்கியங்கள் சுட்டுகின்றன. ஒரு நாளின் பொழுதைக் கணித்தோர் ‘நாழிகைக் கணக்கர்’ என்றழைக்கப்பட்டனர். நெடுநல்வாடையில் நக்கீரர் பொழுதறியும் முறையை,

“விரிகதிர் பரப்பிய வியன்வாய் மண்டிலம்

இருகோல் குற்றினை வடுக்காது குடக்கேர்

பொருதிறஞ் சாரா அரைநாள் அமயத்து

நூலறி புலவர் நுண்ணிதிற் கயிரிட்டுத்

தேளங் கொண்டு தெய்வ நோக்கி ²

எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அதாவது திசைகள் எல்லாம் விரிந்து செல்லும் ஒளிக்கதிர்களைப் பரவச் செய்த அகன்ற இடத்தை உடைய ஞாயிறு, இரண்டு கோல்களின் நிழல் குறிக்கின்ற காலநிலை தவறாது ஞாயிற்றின் மேற்கே ஏறி ஒரு பக்கமதைச் சாரப் போகாத அரைநாள் நண்பகல் அல்லது உச்சிப் பொழுதாக அமையும் என்கிறார்.

மேலும் இரண்டு கோல்கள் தென்புறம் ஒன்று வடபுறம் ஒன்றாக ஒன்றுக்கொன்று சிறிது தூரத்தில் நிற்குமாறு ஊன்றப்படும். இவ்வாறு நிறுத்தியவற்றின் குறுக்கே இடைவெளிவிட்டு, வேறு இருகோல்கள் நெடுமட்டமாக அல்லது கிடைமட்டமாக, ஊன்றிய கோல்கள் மேல்படும் போது, அவற்றின் நிழல்கள் காலையில் ஒன்றை விட்டு அகன்று நிற்கும். பொழுது செல்லச் செல்ல, அதாவது ஞாயிறு உயர, உயர இவ்விரு நிழலும் ஒன்றன்மேல் ஒன்று பொருந்தி ஒரே நிழலாகத் தோன்றும். ஞாயிறு இறங்க, இறங்க இந்நிழல்கள் அகன்று அகன்று செல்லும். இந்நிழல்களின் நிலையாலும் இவற்றின் இடைவெளியைக் கொண்டும் பொழுது காண்பர் எனவும் குறிப்பிடுகிறார் நக்கீரர். இவ்வாறு பொழுதைக் கணித்துக் கூறுதல் ஒரு பெரிய கலையாக அக்காலத்தில் வழக்கத்தில் இருந்தது என அறியலாம்.

பிறவகை நம்பிக்கைகள்

நிமித்தம் பார்த்தல், விரிச்சி, கட்டுப்பார்த்தல், கழங்கு பார்த்தல் எனப் பல்வேறு நம்பிக்கைகள் அக்காலத்தில் வழக்கத்தில் இருந்துள்ளன.

சங்கத் தமிழர்கள் இவற்றைக் கொண்டு நன்மை, தீமைகளை அறிந்து வாழ்ந்தமையைச் சங்க இலக்கியங்கள் உணர்த்துகின்றன.

கட்டுவிச்சி என்னும் வெறியாடுபவளால் முறத்தில் நெல்லை வைத்து எண்ணிப் பார்த்து நன்மை, தீமையை அறியும் பழக்கம் இருந்தது. இது 'கட்டுப்பார்த்தல்' எனப்படும். வெறியாடுபவனாகிய வேலனால் கழங்கு

பார்த்த நிமித்தங்களையும் சங்ககால அகத்திணை இலக்கியங்கள் உணர்த்துகின்றன.

புறநிகழ்வுகளில் காலத்தின் பங்கு

சங்கத் தமிழர்கள் ஆள்வினையுடைமை, அறநம்பிக்கை, கலையுணர்ச்சி, அஞ்சாமை ஆகிய பண்புகளில், தனிமனித வாழ்வின் உயர் பேறுகளைப் பெற்றனர், புகழ்வேட்கையின் அடிப்படையில் மறம்மிக்க போர்களையும், அறம்மிக்க கொடைகளையும் அம்மக்கள் ஆற்றினர் என்பதை

“இகழுநர் இசையோடு மாயப்

புகழொடு விளங்கிப் பூக்கநின் வேலே” ³

“கொடைமடம் படுதல் அல்லது

படைமடம் படாஅன் பிறர்படை மயக்குறினே” ⁴

“ஏவல் வியங்கொண்டுயள ரொடு எழுதரும்

நில்லாத்தானை இறை கிழவோயே” ⁵

“வாரார் ஆயினும் இரவலர் வேண்டித்

தேரில் தந்தவர்க்கு ஆர்பதம் நல்கும்

நகைசால்வாய் மொழி இசைசால் தோன்றுதல்” ⁶

என்னும் வரிகள் மூலம் படைக்குரலும், கொடைக்குரலும் சங்கப் புறப்பாடல்களில் ஒங்கி ஒலிக்கின்றன என அறியலாம்.

சங்க காலச் சமூகம் போர் விருப்பச் சமூகமாக இருந்தது.

“ஒரு சமுதாயத்தினரின் நன்மை தீமைகளை

எண்ணியே போர் நிகழ்கிறது” ⁷

இச்சமூகத் தலைவர்களான மன்னர்கள் இயல்பாகவே வீரக்குடியினைச் சார்ந்தவர்களாக விளங்கினார். போரெனில் புகழும் வீரர்களாகிய மறவர்கள் போர்க்களத்திலே பொழுதைக் கழிக்கவும், களத்திலே வீரச்சாவு பெறவும் விரும்பினர்.

“அரசர்களுக்கு இடையில், தாம் ஆளும் இடம் சிறிது என்கின்ற

காரணத்தால் ஊக்கம் சுரந்து, உள்ளத்தை உந்தித் தள்ளுகின்றது.

எனவே மாற்றானை வெல்ல வேண்டும் என்று அவன்

மண்கொளப் படை நடத்திச் செல்கின்றான்” ⁸

என்பார் சி.பாலசுப்பிரமணியன்.

இத்தகு வீரமேம்பாடும், மற உணர்வும் மிக்க அக்கால மன்னர்களின் அரசவையில் இன்றியமையாத அலுவலர்களில் கணியன்களும் இடம்பெற்றிருந்தனர் நல்லோரைகளிலும், நற்சகுனங்களிலும், ஆழ்ந்த நம்பிக்கை உடையவர்களாக இருந்தமையால், அரசர்கள் கணியன்களைத் தமது அவையில் இடம்பெறச்செய்தனர். அரசு காரியங்களைச் செய்வதும் பொருத்தமான காலத்தைக் கணித்துக் கூறுவதும் இவர்களுக்கு உரிய பணிகளாக இருந்தன. இவர்கள் குறித்த நாளும், நல்லோரையும் அரசர்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டன. அவர்கள் குறித்த காலத்தின் வழியே அரசர்களும் செயலாற்றினர். எனவே அக்கால மக்களின் புற வாழ்வில் காலம் முக்கியப்பங்கு வகித்தது.

நாள் கோள் கணித்துப் போருக்குச் செல்லுதல்

சங்கத் தமிழர்கள் போர் புரிவதையும், போரில் களிற்றினை எறிந்து கொல்வதையும் கடமைகளாகக் கருதினார். போரில் இறந்துபடுதலைப் பெருமைக்குரியதாகக் கருதினார். அரச குடியினர் களச்சாவு பெற வேண்டும் என்ற பெருமித நினைவு உடையவராய் விளங்கினர். வீரத்தினைத் தமது புகழாகக் கொண்டு ஒழுகினார்.

“வீரம் என்பது உள்ளத்தைப் பற்றுக்கோடாகக் கொண்டு.

அடங்கிக் கிடக்கும் போது ஒரு குணமாக இருந்து வெளியே வருகையில் வீரச்செயல் என்னும் பெயரைப் பெறுகிறது”⁹

என்பார் ஜி.சுப்பிரமணியபிள்ளை. வீரத்தை விழுமிய உணர்வாகக் கொண்டனர். சங்ககாலச் சமுதாயத்தில் வீர உணர்வும், போரும் இன்றியமையாத் தேவைகளாய்க் கருதப்பட்டன. “போரே அக்காலத் தமிழ்வேந்தர் வாழ்க்கைக்குச் சுவையூட்டியது”¹⁰

இயல்பான மறப்பண்பு, மண்ணாசை, ஊக்க மேலீடு, அரசுரிமைக்குத் தடை விளைதல், அரசுரிமைச் சிக்கல், மானக்குறைவு உண்டாக மற்றையோர் நடத்தல் இவை போன்ற காரணங்கள் அக்காலச் சமூகத்தில் போர் ஏற்படுவதற்குக் காரணமாய் அமைந்தன.

“அரசுரிமையைப் பாத்தியமாக அடையினும் ஒவ்வொருவரும் தமது

தோள்வலியால் அவ்வரசைப் பெருக்கிக் கொள்வதிலேயே

கண்ணுங்கருத்துமாயிருந்தனர்”¹¹

போர்க்குணம் மிக்க ஆடவர் வீரர், மறவர், மன்னர், பொருநர் எனப்
பலபெயர்களால் அழைக்கப்பெற்றனர் என்பதை

“இன்னிசை கேட்ட துன்னரும் மறவர்

வென்றிதரு வேட்கையர், மன்றம் கொண்மார்” ¹²

“வாண்முகம் பொறித்த மாண்வரி யாக்கையர்

செல்லுறழ் மறவர்தம் கொல்படைத் தரீஇயர்” ¹³

என்னும் பாடல் வரிகள் மூலம் அறியலாம். வீரர்கள் புலி, சிங்கம்,
சிறுத்தை, வெள்ளம், தீ ஆகியவற்றோடும் உவமிக்கப்பட்டனர்.

“வில்லுமிழ் கடுங்கணை மூழ்கக்

கொல்புனல் சிறையின் விலங்கியோன் கல்லே” ¹⁴

அக்காலச் சமூகத்தில் போர்க்களத்திற்குச் சென்று போர் செய்யும்
பொறுப்பு ஒவ்வொரு ஆண்மகனுக்கும் இருந்தது.

“போர் செய்யும் போது மறனிழுக்கா மானமுடைய முறையில்

செய்தல் வேண்டும் என்னும் உணர்ச்சி அக்காலத்தில்

உயர்ந்திருந்தது. பெண்டிரையும் நோயுடையோரையும்,

ஆண்மகவைப் பெறாத ஆடவரையும் வீரர் துன்புறுத்தலாகாது

என்னும் கோட்பாடு தமிழரிடையே காணப்பட்டது” ¹⁵

மறவுணர்வு மிக்க இச்சமூகத்தின் மனவெழுச்சியான வீரமும்,
புகழுணர்வுமே போர்கள் எல்லாவற்றிற்கும் அடிப்படைக் காரணங்களாய்
அமைந்தன.

இத்தகு போர்க்குணம் உடைய சங்கத் தமிழர்கள் போர் செய்வதற்குரிய காலங்களாகக் கூதிர்காலத்தையும், வேனிற்காலத்தையும் அமைத்துக் கொண்டனர் என்பதை இலக்கியங்கள் சுட்டுகின்றன. அம்மக்கள் ஓர் ஆண்டிற்குரிய பெரும் பொழுதுகளுள் வேனிற்பொழுதையும், கூதிர்ப் பொழுதையும் போர் செய்வதற்கு ஏற்ற பொழுதுகளாகக் கருதினர்.

“வேனிற் காலத்தில் பெரும்போர் துவங்கி நடைபெறுகையில் வேனில் கழிந்து கார்காலந் தோன்றியதாக இருபடை மக்களும் அக்காலங் கழியுந் துணையும் போர் விட்டிருந்து, மறித்துங் கூதிர்காலத் தொடக்கத்திலே போர் துவங்குவராகலின், அக்காலத்திலே அரசர் தம் மனைக்கு மீண்டு வந்து தங்கிப் பின்னருங் கூதிர் காலத்திலே போரை நச்சிப் போவது வழக்கமாகும்” ¹⁶

எனவே எஞ்சிய பருவங்களில் போர் மேற்கொள்ளாமல் இருந்தனர் என்பதை இதனால் அறியமுடிகின்றது. கூதிர்காலத்தும், வேனிற்காலத்தும் அரசர்கள் போர்மேற் கொண்டு பாசறைக் கண் இருப்பது பண்டைக்கால மரபாக இருந்தது.

“கூதிர் வேனில் என்றிரு பாசறைக்

காதலின் ஒன்றிக் கண்ணிய மரபினும்” ¹⁷

போருக்குத் தகுந்த காலமாகிய வேனிற்காலத் தொடக்கத்தில் பகையரசன் மீது படையெடுத்துச் சென்ற அரசன் பாசறைகளை அமைத்த

செய்திகள் இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன. முல்லைப்பாட்டில் ‘பகைவருடைய நகரத்திற்குக் காவலாக அமைந்த பெரிய காட்டில் உள்ள பிடவஞ்செடிகளையும், தூறுகளையும் வெட்டி, வேட்டுவச் சாதியினரின் சிறுவயல்களையுடைய அரண்களை அழித்து, மூட்டைகளை மதிலாக வளைத்துப் பெரிய பாசறையை அமைத்தான்’ அரசன் என்ற செய்தி காணப்படுகிறது.

“காண்யாறு தழீஇய வகனெடும் புறவிற்
சேணாறு பிடவமொடு பைம்புத லெருக்கி
வேட்டுப்புழை யருப்ப மாட்டிக் காட்டக
விடுமுட் புரிசை யேமுற வளைஇப்
படுநீர்ப் புணரியிற் பரந்த பாடி” ¹⁸

அரசர்கள் தங்கியிருந்த பாசறை கூதிர்ப்பாசறை, வேனிற்பாசறை என இருவகைப்பட்டன. பாசறைகள் பெரிய ஊர்போல இருந்தன. எனவே ‘கட்டூர்’ எனப் பாசறைகள் வழங்கப்பட்டன.

“கால் கடிப்பாகக் கடல் ஒலித் தாங்கு வேறு புலத் திறுத்த கட்டூர் நாப்பண் கடுஞ்சிலை கடவும் தழங்குரல் முரசம்” ¹⁹

பாசறைகள் காவல் மிக்க உயர்ந்த இடத்தில் அமைக்கப்பட்டன. பாசறைகள் கடல்போலக் காட்சியளித்தன. பாசறைமேல் வெண்குடை மதியம் போல் விரிந்திருந்தது எனப் புறநானூறு கூட்டுகிறது.

“வெண்குடை மதியம் மேனிலாத் திகழ்தரக்

கண்கூ டிறுத்த கடல்மருள் பாசறைக்

குமரிப்படை தழீஇய கூற்று வினை ஆடவர்” ²⁰

பகைமை கொண்ட மன்னர்களிடையே போரானது பகற்பொழுதில் மட்டுமே நிகழ்ந்தது. இரவுப் பொழுதில் பகைவரைத் தாக்கும் இழிதகைமை சங்கத் தமிழரிடம் இல்லை.

“வெம்போர்ச் செழியனும் வந்தனன் எதிர்ந்த

வம்ப மள்ளரோ பலரே

எஞ்சுவர் கொல்லோ பகல்தவச் சிறிதே” ²¹

இப்பாடல், ‘கதிரவன் மறைந்த பின்னர் வெம்போர் தொடராது’ என்பதனைக் குறிப்பிடுகிறது.

மேலும் இரவு நேரத்தில் அன்றைய போரில் தம் புரவி ஆற்றிய போர்வினையை பாராட்டிப் பாசறை நோக்கிச் செல்வது வீரர்களின் இயல்பாகவும் இருந்தது.

அக்காலச் சமூகத்தில் போர்கள் அனைத்தும் பகற்பொழுதிலேயே நடைபெற்றன. இரவுப் பொழுதில் போர் தவிர்த்து பாசறையின் கண் வீரர்கள் அனைவரும் ஓய்வெடுப்பதும், புண்பட்ட வீரர்களைக் கண்டு அரசன் ஆறுதல் கூறுதலும் வழக்கமாய் இருந்தன.

“பகைவர் சுட்டிய படைகொ ணோன்வர

னகைதாழ் கண்ணி நல்வலந் திருத்தி

யரசிருந்து பனிக்கு முரசு முழங்கு பாசறை” ²²

போர் செய்வதற்குரிய வேனிற்காலத்தில் போரைத் தொடங்கிய அரசனும் வீரர்களும் கார்காலம் வந்தவுடன் போரை நிறுத்தி விட்டு ஊர் திரும்பி விடுவர். சில சமயம் பாசறையிலே தங்கிவிடுதலும் உண்டு.

“கார்காலத்தில் போக உணர்வு காரணமாகப் படைஞர்

ஊர் திரும்புவர் என்பதிலும், கார்காலத்தில் படைகளின் இயக்கம்

செம்மையாய் இராது என்பதாலும் போரை நிறுத்தி ஊர்

நண்ணுவர் என்பது பொருத்தமான காரணமாகும்’ ²³

போர் வினைக்கு இடையூறு செய்யும் காலமாகக் கார்காலம் கருதப்பட்டது. எனவே இருபடையைச் சார்ந்த வீரர்களும் இக்கார்காலத்தே போர் செய்தலைக் கைவிடுவர். எடுத்த போர்வினை வேனிற்காலத்தே முடியாமையினால் போரை இடைப்பட்ட கார்காலத்தில் விட்டிருந்து, மறுபடியும் கூதிர்காலத்தே தொடங்கி நிகழ்த்தினர் என்பது இதனால் பெறப்படுகிறது.

போருக்குரிய நாளைக் கணித்தல்

சங்க காலச் சமூகத்தில் மண்ணாசையும், புகழ்பெற வேண்டும் என்ற பேராசையும், போரில் இறந்தவர்க்கு வீர சுவர்க்கமுண்டு என்ற

நம்பிக்கையும் போருக்குக் காரணங்களாக அமைந்தன எனலாம். எனவே ஒருவனை ஒருவன் அடுதல் உலகத்து இயற்கை எனக் கருதினர்.

“ஒருவனை ஒருவன் அடுதலும் தொலைதலும்

புதுவது அன்று இவ்வுலகத்து இயற்கை”²⁴

போரின்றேல் வீரர்களின் சீர்வாடி விடும் என்றும், படையின்றேல் மன்னர் சீர்வாடி விடும் என்றும் கருதினர். மன்னர்கள் போரில் ஈடுபடுவதை மக்கள் பாராட்டினர்.

“திறனறி வயவரொடு தெவ்வர் தேயஅப்

பிறர்மண் உண்ணும் செம்மல்”²⁵

“ஓடாப்புட்கை மறவர் மிடல்தப

இரும்பனம் புடையலொடு வான்கழல் சிவப்பக்

குருதிபனிறறும் புலவுக் களத்தோனே”²⁶

போருக்குப் புறப்படுவோர் ஊர்க்கயத்தில் நீராடி, வெள்ளையாடை உடுத்திச் செல்வது மரபாக இருந்தது.

“முதூர் வாயில் பனிக்கயம் மண்ணி

மன்ற வேம்பின் ஒண்குழை மிலைந்து”²⁷

“வேல்கைக் கொடுத்து வெளிதுவிரித்து உட இப்

பாறு மயிர்க் குடுமி எண்ணெய் நீவி”²⁸

போர்ச்செயல்கள் தொடங்குவதற்கு முன்பாக நல்லநாள் பார்த்தல் அக்கால மரபாக இருந்தது. ஓர் அரசன் பகையரசன் மீது படையெடுத்துச்

செல்லுவதற்கும், அவன் கோட்டையை முற்றுகை இடுவதற்கும் நல்லநாள் பார்த்தல் என்பது பெருவழக்கமாய் இருந்தது, போருக்கு உரிய பொருத்தமான நாளைக் கணித்துச் சொல்வதற்குக் கணியின்கள் பலர் இருந்தனர்.

“போர் குறித்தவழி புள் நிமித்தம் பார்த்தலும், நாள் கோள் நிலை அறிந்து பகரலும் கணியின் கடனாம்” ²⁹

பகைவர்களை அழிக்கும் பொருட்டு போர் மேற்கொண்ட மன்னர்கள் மக்களால் தெய்வங்களாக மதிக்கப்பெற்றுப் பெரிதும் போற்றப்பட்டனர்.

“நெல்லும் உயிரன்றே நீரும் உயிர்அன்றே மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்” ³⁰

மன்னர்கள் உண்மையான உலகுக்கு உயிர் எனக் கருதப்பட்டனர்.

“அருளும் அன்பும் நீக்கி நீங்கா நிரயங் கொள்பவரோடு ஒன்றாது காவல் குழவி கொள்பவரின் ஓம்புமதி” ³¹

அன்பையும் பண்பையும் மேற்கொண்ட மன்னர்கள் ஈன்ற தாய் தன் குழந்தையைப் பேணுவது போல நாட்டைப் பேணிக் காத்தனர். இத்தன்மை வாய்ந்த மன்னர்கள் தனது நாட்டு மக்களின் ஆக்கத்தினைக் கருதிக் குடிமக்களைக் காக்கும் பொருட்டு போர் மேற்கொண்டனர். பகைவர்களை அழிக்கும் பொருட்டு போர் மேற்கொண்ட மன்னர்கள் போர்ச்செயலில்

ஈடுபட்டு போரில் வெற்றி பெற நல்ல நாளினைக் கணித்துச் செல்வதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர். போருக்குப் புறப்படும் முன் விரிச்சி கேட்பதும், புள் முதலியவற்றால் ஆன நிமித்தம் காணலும், உன்ன மரத்தின் நிலை நோக்குதலும், முழுத்தம் பார்த்தலும் ஆகியவற்றை நம்பிக்கையாகக் கொண்டிருந்தனர். சாதகமான நல்லநாளில் போரைத் தொடங்குவது எளிதில் வெற்றியைத் தரும் என்ற சிந்தனை உடையவர்களாய்த் திகழ்ந்தனர். எனவே போர் குறித்த வழி நாள், கோள் இவற்றின் மீது நம்பிக்கை உடையவர்களாய் விளங்கினர்.

விரிச்சி கேட்டல்

விரிச்சி கேட்டல் என்பது ‘நற்சொல் கேட்டல்’ ஆகும். இதனைத் தொல்காப்பியர்.

“படையியங்கு அரவம் பாக்கத்து விரிச்சி” ³²

என்பார். பாக்கம் என்பது படைசெல்லும் பகுதி.. இது அக்காலத்து மக்களிடையே ஒரு நம்பிக்கையாக இருந்தது எனலாம். ஒரு காரியத்தைச் செய்யத் தொடங்குவோர் அதன் முடிவினை முன்கூட்டியே தெரிந்து கொள்ளும் பொருட்டு அக்கம் பக்கத்தில் எழுப்பும் சொற்களை ஆராய்ந்து பார்த்தல் விரிச்சி எனலாம். படை மறவர்களிடம் இப்பழக்கம் இருந்தது.

“எழுவணி சீறார் இருள்மாலை முன்றில்

குழவினங் கைகூப்பி நிற்பத் - தொழுவில்

குடக்கள்ளுக்கொண்டுவா என்றாள் குனிவில்

தடக்கையாய் வென்றி தரும்” ³³

வெட்சி மறவர்கள் விரிச்சி சாதகமாக இருந்த போது வினையினை
மேற்கொண்டனர்.

“நாளும் புள்ளுங் கோளா லுக்கமொ
டெங்கோ னேயின னாதலின் யாமத்துச்
செங்கோல் வெட்சியுந் தினையுந் தூஉய்
மறிக்குரற் குருதி மன்று துக ளவிப்ப
விரிச்சி யோத்தல் வேண்டா
வெயிற்புரந் தருதும்யாம் பகைப்புல நிரையே” ³⁴

என வரும் பாடல் நாளும் கோளும் நன்முறையில் அமைய,
விரிச்சி என்பது ‘தெய்வத்தைப் பரவி நற்சொல் கேட்டல்’ என்ற
பொருளைத் தருகிறது.

விரிச்சி என்பது படைவீரர்கள் தாம் எண்ணிச் செல்லும் காரியம்
இனிது நிறைவேற வேண்டும் என்று நினைத்த அளவில் அவர்களுக்குக்
கிடைக்கும் நற்சொல் ஆகும். தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் பாக்கத்து
விரிச்சிக்குக் காரணங்களாக,

“பாக்கத்துச் சென்று வழி இருப்பு வகுத்தலும், பண்டைத்தொடு
வல்சி ஏற்றிச் சென்றோரை விடுத்தலும், விரிச்சி வேண்டாவென
விலக்கிய வீரக்குறிப்பும், விரிச்சிக்கு வேண்டும் நெல்லும் மலரும்
முதலியன தருதலும், பிறநிமித்தப் பகுதிகளும் அவை
அறிந்தோர்க்குச்சிறப்பு செய்தலும்” ³⁵

என்பார் க.வெள்ளைவாரணன்

பாக்கத்து விரிச்சி என்ற சொல்லுக்கு உரை கூறும் நச்சினார்க்கினியர், ‘நிரை கவர்வதற்குப் புறப்பட்ட வெட்சி வீரர் தாம் இரவில் செல்லும் பகுதியில் நல்வாய்ப்புள் கேட்டலும், நிரை மீட்டற்கு எழுந்த கரந்தை வீரர் வழியில் புறப்போந்தார் கூறியவற்றை வாய்ப்புள்ளாகக் கேட்டலும் ஆகும்’ என்பார்.

‘புல்லார் இனநிரை செல்புறம் நோக்கிக்

கையின் சுட்டிப் பைஎன எண்ணிச்

சிலையின் மாற்றி யோனே.....” ³⁶

இத்தகு வீரம் உடைய, பகைவர்களைத் தம் கைவில்லால் வீழ்த்தும் ஆற்றல் உடைய மறவர்கள் விரிச்சி கேட்டவிடத்து மகிழ்ந்தனர்.

‘துஞ்சாக் கண்ணே துயிலும் வேட்கும்

அஞ்சவரு குராஅல் குரலும் தூற்றும்

நெல்நீர் எறிந்து விரிச்சி ஓர்க்கும்” ³⁷

போர்க்களத்தில் விழுப்புண்பட்ட மறவன் ஒருவனின் நலத்தை அறியும் பொருட்டு, அவன் மனைவி விரிச்சி கேட்பதை இப்பாடல் சுட்டுகிறது. எனவே மன்னனும், படைமறவர்களும் போருக்குச் செல்வதற்கு முன்பாக விரிச்சி கேட்டலை நன்னிமித்தமாகக் கருதினர்.

“குறித்த பொருளின் பயன் அறிவதற்குப்

பாக்கத்துக்கண் நற்சொல் ஆய்தல்” ³⁸

என விரிச்சிக்கு விளக்கம் தரப்படுகிறது. விரிச்சி என்னும் நற்சொல் கேட்டுப் போருக்குச் சென்றால் எண்ணிச் செல்லும் காரியம் எவ்வித இடர்ப்பாடும் இன்றி வெற்றியுடன் முடியும் என நம்பினர்.

உன்னத்தின் நிமித்தம் காணுதல்

உன்னம் என்பது ஒருவகை மரம். இம்மரத்தின் மலர் பொன்நிறம் வாய்ந்தது. இதன் இலை சிறியது. இதன் அடிமரம் அழகற்றது. இம்மரம் மன்னருக்கு நன்மை உண்டாகும் போது, குழைந்து காட்டும் இயல்புடையதாக இருக்கும். கேடு உண்டாகும் போது வற்றிப்போய் கரிந்து போய் காட்டும். இத்தன்மையைப் புறஇலக்கியங்கள் சுட்டுகின்றன. இம்மரம் போருக்குச் செல்லும் மன்னர்களுக்கும் வீரர்களுக்கும் நிமித்தம் அறிய உதவுகிறது.

“உன்ன மரத்து துன்னருங் கவலை
நின்நசை வேட்கையின் இரவலர் வருவர்” ³⁹

“அலந்தலை உன்னத்து அங்கவடு பொருந்திச்
சிதடி கரையப் பெருவறங் கூர்ந்து
நிலம் பைதற் புலங்கெடு காலையும்” ⁴⁰

இவ்வாறு ஒரு நாட்டிற்குக் கேட்டினை விளைவிக்கும் வறுமையும், பஞ்சமும் வந்துற்ற நிலையினை உலர்ந்த தலையினை உடைய உன்னமரத்தினை வைத்து அறிந்தனர்.

போருக்குச் செல்லும் மறவர்கள் உன்னமரம் தழைத்து நிற்கும் நிலையைக் கண்டால் அப்போரில் வெற்றி கிடைக்கும் என்று நம்பினர்.

“உன்னம் என்பது மரம், அது தன் நாட்டகத்துக் கேடு

வருங்கால் உலறியும், வாராத காலம் குழைந்தும் நிற்கும்” ⁴¹

உன்னமரமானது மன்னருக்கு நன்மை உண்டாகுமானால் குழைந்து
காட்டும் என்றும் கருதினர்.

“புன்கால் உன்னஞ் சாயத் தெண்கண்

வறிது கூட்டரியல் இரவலர்த் தடுப்பத்

தான் தர உண்ட நனைநறவு மகிழ்ந்து” ⁴²

“பாவை அன்ன நல்லோர் கணவன்

பொன்னின் அன்ன பூவிற் சிறியலைப்

புன்கால் உன்னத்துப் பகைவன் எங்கோ” ⁴³

உன்னமரமானது கரிந்து காட்டிய போதும் அஞ்சாமல் அறமும்,
வலியும், அருளும் துணையாகக் கொண்டு பகைவரை வென்ற
சேரமன்னர்களை இப்பாடல்கள் சுட்டுகின்றன.

போர்ச்செயலில் ஈடுபடும் படைவீரர்கள் மன்னவனுக்கு வெற்றி
உண்டாகுமாறும், பகை மன்னருக்குத் தோல்வி உண்டாகுமாறும்
உன்னமரத்தினை வேண்டிக் கொள்வதும் உண்டு என்பார்
நச்சினார்க்கினியர். எனவே போர்வீரர் நிமித்தம் அறிய உதவும் இம்மரம்
காண்பவர் வெற்றி அடைவதானால் தழைத்து விளங்கும் எனக் கருதினர்.
எனவே போருக்குச் செல்லும் போது உன்னமரத்தின் நிலையை அறிந்து,

அதன் மூலம் நிமித்தம் பார்த்தனர். நிமித்தமானது நன்னிமித்தமாக அமையும்போது அப்பொழுதிலே போரினை மேற்கொண்டனர்.

புள்நிமித்தம் காணுதல்

போருக்குச் செல்லும் வீரர்கள் புள் நிமித்தம் கண்டு போரிடத் தொடங்குவதை மரபாகக் கொண்டிருந்தனர். புள்ளொலியின் பலனைக் கணித்துக் கூறுவோர் அக்காலத்தில் இருந்தனர். நிரை கவரும் வீரர்கள் தங்களுக்கு வரும் கேட்டினைக் கரிக்குருவியின் கொடிய குரலைக் கொண்டு முன்கூட்டியே உணர்ந்தனர் எனச் சிலம்பு பகருகிறது.

“வெட்சி மலர்புனைய, வெள்வரள்

உழத்தியும் வேண்டின், வேற்றூர்க்

கட்சியுட்காரி கடிய

குரல் இசைத்துக் காட்டும் போலும்” ⁴⁴

மேலும் ஆனிரைகளைக் கவரப் போகும் எண்ணம் கொண்ட ஒருவன் புள்நிமித்தம் பொருத்தமாக அமைய, தான் கருதிய செயலை உடனே மேற்கொண்டான் என்கிறது.

“புள்ளும் வழிப்படரப் புல்லார்

நிரைகருதிப் போகும் போலும்” ⁴⁵

போர் தொடங்குவதற்கு ஏற்ற நல்லநாளில் சிற்சில பறவை, விலங்குகளின் காட்சியும், அவற்றின் குரல்களும் நன்மை, தீமைகளை

அறிவிக்கும் என்று நம்பினர். எனவே எதிர்ப்பட்ட புள்ளொலியை
நிமித்தமாகக் கருதினர்.

“போருக்குச் செல்லுங்கால் அரசர் புள்நிமித்தம்
முதலிய நோக்குதலும் செய்வர். விரிச்சி கேட்டலும்
உண்டு புள்நிமித்தம் நன்றாகாத வழி, தானை
வீரரைப் போர் செல்ல விடாது சிறிது தாழ்ப்பர்” ⁴⁶

எனவே நல்லநாளில் போர் தொடங்க விரும்பிய வீரர்கள்
புள்நிமித்தத்திற்கு ஏற்ப போர்ச் செயலை மேற்கொண்டனர்.

“மன்பதை புரக்கும் நன்னாட்டுப் பொருநன்
உட்பகை ஒருதிறம் பட்டென புட்பகைக்கு
ஏவான் ஆகலின் சாவேம் யாம் என” ⁴⁷

போருக்குப் பூரித்து எழுந்த மறவர்களின் வீர உள்ளம் புள்நிமித்தம்
தீதானவழி மருண்டது என இப்பாடல் சுட்டுகிறது.

“புதுப்புள் வரினும் பழம்புள் போகினும்
விதுப்புறா அறியா ஏமக் காப்பினை” ⁴⁸

“வெங்கதிர்க் கனலி துற்றவும், பிறவும்
அஞ்சுவரத் தகுரு புள்ளுக்குரல் இயம்பவும்” ⁴⁹

அச்சந்தரும் பறவைகள் ஒலிப்பது, புதுப்புள் வருவது பழம்புள்
போவது போன்றவை ஒரு நாட்டிற்குக் கேட்டினை அறிவிக்கும்
தீநிமித்தமாகக் கருதினர்.

போரின்போது இடப்படும் முரசுப்பலி உணவினைப் பருந்தும் காக்கையும் உண்டால் வெற்றி உண்டாகும் என நம்பினர். அக்காலத்தில் முரசு முறை கடவுளுக்குப் பலியிட்டு மந்திரம் கூறுவது வழக்கமாக இருந்தது. அம்மந்திர முழுக்கம் கேட்கும் வீரர் உள்ளத்தில் பகைவர்பால் மிக்க சினத்தை எழுப்பும் இயல்புடையது. மந்திரத்தால் கடவுளுக்கு மந்திரக்கடன் ஆற்றும் உயர்ந்தவன் அந்தக் கடவுளுக்கு ஆக்கிய பலியினைப் பிறர் பெறுவதற்கு ஆகாது என அப்பலியுணவினை புனிதமாகக் கருதினர். அப்பலியுணவினை உண்பது பறவைகளுக்கே தக்கது என்றும் அதனால் போரிலே வெற்றி உண்டாகும் என நம்பினர்.

“நெய்த்தோர் தூஉய நிறைமகிழ் இரும்பலி

எறும்புமுசா இறும்புது மரபில்

கடுங்கண் காக்கையொடு பருந்திருந்து ஆர”⁵⁰

போரெனில் புகழும் மறவுணர்ச்சி மிக்க வீரர்கள் கொலை மலிந்த போர்க்களத்திலே பொழுதைக் கழிக்கும் இயல்பினர். போர் என்றவுடன் விருப்பம் மிக்க வீரர்கள் எதிரே தோன்றும் நிமித்தங்கள் தீயனவாகிய வழி தமது தலைவனுக்கு இன்னல் வரலாகாது என இறைவனை வேண்டினர்.

“மலைநாறிய வியன் ஞாலத்து

வல மாதிரத்தான் வளி கொட்ப

வியனாண்மீன் நெறி ஒழுக

பகற்செய்யும் செஞ் ஞாயிறும்,

இரவுச் செய்யும் வெண்டிங்களும்

மை தீர்ந்து கிளர்ந்து விளங்க”⁵¹

இவ்வாறு மன்னர்களும், படைமறவர்களும் நாளும் கோளும் நிமித்தமும் நன்றானவழி போர் மேற்சென்றனர். எதிரே தோன்றும் நிமித்தங்களின் வழியே தங்களுக்கு ஏற்படக் கூடிய நன்மை, தீமைகளை அறிந்து கொண்டனர்.

நல்லநாளில் புறவீடு செய்தல்

படைக்கலம், கொடி, குடை, முரசு, புரவி, களிறு, தேர், மாலை, முடி ஆகியவை அரசுச் சின்னங்கள் எனத்தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகிறது.

“படையுங் கொடியும் குடையும் முரசும்

நடைநவில் புரவியுங் களிருந் தேரும்

தாரும் முடியும் நேர்வன பிறவும்

தெரிவுகொள் செங்கோல் அரசர்க் குரிய”⁵²

அரசர்களுக்குரிய இன்றியமையாச் சின்னங்களுள் அடையாளப் பூக்களும், படையும், வாளும், குடையும், யானையும், குதிரையும் போருக்கு உரியனவாக உள்ளன. அரசர்களின் அடையாளச் சின்னங்களில் அடையாளப் பூக்கள் சிறப்பிடம் பெறுகின்றன. போர் வினைகளுக்கு ஏற்ற பூவினைச் சாடுதல், படைவீரர்கள் அடையாளப் பூச்சூடுதல் ஆகியன போர் மரபுகளில் ஒன்றாக இருந்தது. கண்ணியும் கோதையும், தொடையலும், பிணையலும், தாரும் மாலையும் ஆரமும் என்றின்ன பல்வகையால் மலர்களைச் சேரக்கட்டிப் புறத்தினை நிகழ்ச்சிகளில்

ஆடவர்கள் புனைந்து கொண்டமையைச் சங்க இலக்கியங்கள் சுட்டுகின்றன.

“உச்சிக் கொண்ட ஈசி வெண்தோட்டு

வெட்சி மாமலர், வேங்கையொடு விரைஇச்

சுரி இரும் பித்தை பொலியச் சூடி”⁵³

வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை முதலிய மலர்கள் புறநிகழ்வுகளில் சிறப்பிடம் பெறுகின்றன.

போர்நிகழ்வுகளில் முரசு சிறப்பிடம் பெறுகிறது.

அமைதிக்காலத்திலும் போர்க்காலத்திலும் முரசு முழங்கியது. முரசு புனிதமானதாகக் கருதப்பட்டது. முரசுக்குக் குருதி பலியிடுதலும் உண்டு. முரசினைக் கருவி எண்ணெய்ப்பூசி, மயிற்பீலியும், மாலையும் சூட்டி அதனைப் பாதுகாத்தனர்.

“போர்க்களத்தில் போர்முரசு வழிபாட்டில் உயர்ந்தோன்

எண்திசையும் அதிர மந்திர முழக்கஞ் செய்தான். அம்முழக்கம்

வீரர் உள்ளத்தே பகைவரிடம் மிகுந்த சினத்தைத்

தூண்டுதலாகக் கொண்டது”⁵⁴

முரசினை மன்னர்களும், படைமறவர்களும் வணங்கினர். காவல் தொழிலுக்குரிய சின்னமாக முரசு கருதப்பட்டது. இம்முரசு புலியைக் கொன்ற யானையின் தோலால் செய்யப்படுவது உண்டு என்று மதுரைக்காஞ்சி குறிப்பிடுகிறது.

இம்முரசு படைசெல்லும் திசையில் நல்லநாளில், நல்ல வேளையில்
எடுத்துச் செல்லப்பட்டது.

“அரசர்கள் இடையில், தாம் ஆளும் இடம் சிறிது

என்கின்ற காரணத்தால் ஊக்கம் சுரந்து உள்ளத்தை

உந்தித் தள்ளுகின்றது. எனவே மாற்றனை வெல்ல வேண்டும்

என்று அவன் மண்கொளப்படை நடத்திச் செல்கின்றான்” ⁵⁵

என்பார் சி.பாலசுப்பிரமணியன். எனவே படை நடத்திச் செல்லும்
மன்னன் நல்ல நாளில் வாள், குடை இவற்றோடு முரசையும் படைக்கலம்
செல்லும் திசை நோக்கிச் செல்லவிடுவது மரபாக இருந்தது. இவ்வாறு
நல்லநாளில் முரசினை எடுத்துச் செல்வது போரில் வெற்றியைப் பெற்றுத்
தரும் என்று நம்பினர்.

“பல்வேல் தானை அதிக மானோடு

இருபெரும் வேந்தரையும் உடனிலைவென்று

முரசும் குடையும் கலனுங் கொண்டு” ⁵⁶

பகைவரின் முரசத்தைக் கைப்பற்றுவது பெரிய வெற்றியாகும் என
மன்னர்கள் கருதினர். மேலும் பகைமன்னர்களின் காவல் மரத்தை வெட்டிக்
கொணர்ந்து முரசு செய்து முழக்குவதைப் பெருமையாக எண்ணினர்.
வீரமுரசு, தியாகமுரசு, நியாயமுரசு என்று மும்முரசுகள் அக்காலத்தில்
இருந்ததாக இலக்கியங்கள் சுட்டுகின்றன.

குடைநாட்கோள்

அரசர்களின் அங்கங்களில் தலைமை வாய்ந்தது குடை ஆகும். குடை அரசனுடைய பாதுகாப்பிற்கு அடையாளமாக இருப்பது. குடிமக்களின் துன்பத்தைப் போக்கி, துன்பத்திலிருந்து காத்து, அவர்களுக்கு அருள்செய்பவன் அரசன் என்பதைச் சுட்டிக்காட்டுவது குடை ஆகும். வெண்கொற்றக் குடை என்று சிறப்பிக்கப்படுகிறது. குடை குடிமக்களைக் காக்கும் சின்னமாகக் கருதப்பட்டது.

“கண்பொர விளங்கும் விண்பொரு வியன்குடை

வெயில்மறைக் கொண்டன்றே அன்றே வருந்திய

குடிமறைப் பதுவே கூர்வேல் வளவ” ⁵⁷

குடையானது தூயவெண்ணிற நிறமுடையதாக இருந்தது. இது வட்ட வடிவமாகவும் பெரிதாகவும் இருந்தது.

“உவவுமதி உருவின் ஓங்கல் வெண்குடை

நிலவுக்கடல் வரைப்பின் மண்ணகம் நிழற்ற” ⁵⁸

மன்னர்கள் பலர் உடன் செல்லுகையில் பேரரசன் குடை உயரமாகப் பிடிக்கப்பட்டது.

“இருகுடை பின்பட ஓங்கி ஒருகுடை

உருகெழு மதியின் நிவந்துசேண் விளங்க” ⁵⁹

சோழன் நலங்கிள்ளியின் வெற்றிச் சிறப்பினை புகழ்ந்துரைக்கும் முகமாக அறம் சார்ந்த அவன் வெண் கொற்றக் குடையானது, சேர

பாண்டியர்களின் குடைகளுக்கும் முற்பட்டதாகத் தோன்றியது என்று இப்பாடல் சுட்டுகிறது.

வீரத்தையே தம் புகழாகக் கொண்டு விளங்கிய அரசர்கள் போருக்குச் செல்வதற்கு முன்பாக ஒரு நல்லநாளில் குடையைப் புறப்படச் செய்தனர்.

“போர்செய்யப் புறப்படுவதற்கு முன்பு நல்லநாள்

பார்த்து, அந்த நாளில் அரசன் தன் குடையைப் புறப்படச்

செய்வது ஒரு வழக்கம். அதைக் குடைநிலை அல்லது குடை

நாட்கோள் என்பார்கள்”⁶⁰

அரசர்கள் வணங்குவதற்கு ஏற்ற சிறப்பினை உடையது வெண்கொற்ற குடையாகும். இக்குடை கோயிலுக்கு முன்பு தாழ்த்தப்பட்டது.

‘பணியினர் அத்தை நின்குடையே முனிவர்

முக்கண் செல்வர் நகர்வலஞ் செயற்கே

இறைஞ்சுக பெரும நின்சென்னி ...”⁶¹

குடிமக்களைப் புறங்காத்தற்கு விரும்பிய அரசன் தன் வெண்கொற்ற குடையினைப் புறவீடு விடுதல் அக்காலத்தில் உயரிய மரபாக இருந்தது.

“மன்னன் படையெடுத்த போது குடையை வணங்கினான். அது செல்ல

வேண்டிய திசையில் நல்ல வேளையில் எடுத்துச் செல்லப்பட்டது.

அதற்குக் குடை நாட்கோள் என்று பெயர்”⁶²

பகைவர்களை வென்று அழிக்கும் இயல்பினை உடைய அரசன் குடையினை நல்ல நாளில் வெளியே செல்லவிடுவது சிறப்புக்குரிய செயலாக இருந்தது.

“குடையும் வாளும் நாள்கோள் அன்றி” ⁶³

எனக்குடையும், வாளும் நல்லநாளில் புறவீடு செய்யப்படுவதைத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகிறார்.

“நெய்யணிக செவ்வேல் நெடுந்தேர் நிலைபுகு

கொய்யுளைமோ கொல்களிறு பண்விடுக - வையகத்து

முற்றக் கடியரணம் எல்லா முரண் அவிந்த

கொற்றக் குடைநாட் கொள” ⁶⁴

இவ்வாறு குடையானது போர்தொடங்குவதற்கு முன்பாக நல்லநாளில் எடுத்துச் செல்லப்பட்டது.

“வெண்குடை மதியம் மேனிலாத் திகழ்தரக்

கண்கூ டிறுத்த கடல்மருள் பாசறைக்

குமரிப்படை தழீஇய கூற்று வினை ஆடவர்” ⁶⁵

கடல்போல் காட்சியளித்த பாசறையில், மதியம்போல விளங்கியது வெண்கொற்றக்குடை எனக் குடையானது சிறப்பிக்கப்படுகிறது.

இவ்வாறாக அரசன் தனது நாட்டு மக்களின் ஆக்கத்தினை கருதிக் குடிமக்களுக்குத் தண்ணிழல் தந்து பாதுகாத்ததற்கு அறிகுறியாய் அமைந்த

தனது வெண்கொற்றக் குடையினைப் பகைவர் இருந்த திசை நோக்கி நல்லநாள் பார்த்துச் செல்லவிடுவது அக்காலத்தில் மரபாக இருந்தது.

வாள்நாட்கோள்

மன்னர்கள் பகைமன்னர்கள் மீது படையெடுத்துச் சென்று அவர்கள் கோட்டையை முற்றுகை இடுவதற்கும், வெற்றி கொள்வதற்கும் புறப்படும் பொழுது நல்லநாளினைப் பார்த்து அந்நாளில் தன்னுடைய வாளையும், சேனையையும் அத்திசை நோக்கிப் புறப்படுமாறு செய்தனர். வாள் ஒரு மன்னனின் வீரத்தின் சின்னமாகக் கருதப்பட்டது. மன்னன் ‘வாளேர்உழவன்’ எனச் சிறப்பிக்கப்பட்டான். வாளும் வேலும் எஃகம் எனப்பட்டன. இவற்றை உறைக்குள் வைத்துக் காத்தனர்.

“கறையடி யானைக்கு அல்லது

உறைகழிப்பறியா வேலோன் ஊரே” ⁶⁶

வயவர் தமது வாளினைப் புலித்தோலால் ஆகிய உறையில் வைத்துப் பாதுகாத்தனர்.

“கல்லுடை நெடுநெறி போழ்ந்து கரனுப்ப

ஒண்பொறிக் கழல்கால் மாறா வயவர்

தின்பிணி எஃகம் புலியறை கழிப்ப” ⁶⁷

இவ்வாறு கழலணிந்த கால்களை உடைய போர் மறவர் திண்ணியதாய்க் காம்பு செறிக்கப்பட்ட வாள் படையைப் புலித்தோலால் ஆன உறையினின்றும் எடுத்துச் செம்மை செய்தனர்.

போருக்குச் செல்லும் முன்பும், சென்று வெற்றியோடு திரும்பிய பின்னும் வாள், வேல் இவற்றை நீர்த்துறைக்கு எடுத்துச் சென்று, வாத்தியம் முழங்கச் செய்து நீராட்டி தெருக்களில் வலம் வரச் செய்து சிறப்புச் செய்வர். வாள்படையும் இவ்வாறு சிறப்புப் பெறுதலும் உண்டு.

“இரும்புறம் நீரும் ஆடிக் கலந்துஇடைக்

குரம்பைக் கூரைக் கிடக்கினும் கிடக்கும்

மங்கல மகளிரோடு மாலை சூட்டி”⁶⁸

குடையைப் புறவீடு செய்தது போலவே, வீர வாளினையும் நல்லநேரம் பார்த்து வெளியே எடுத்துச் செல்வதை அக்காலத்தில் வழக்கமாகக் கொண்டனர். ‘பகைவரை அழித்தல் கருதித் தனது கொற்ற வாளினைப் பகைவர் நாட்டின் திசை நோக்கி நல்லநாள் பார்த்துச் செல்ல விடுதல் வாள்நாட்கோள்’ எனப்பட்டது. போர்ச்செயல் தொடங்குவதற்கு முன்பாக வாளினை நல்ல நாளில் வெளியே எடுத்து வருவது வெற்றிக்கு அறிகுறியாகக் கருதினர்.

குடிமக்களைக் காக்கும் அரசன் தான் ஏந்திய கொற்ற வாளினைத் தனது ஆக்கம் கருதியும், பகைவரை வென்றழிக்க வேண்டியும் புறவீடு செய்வதை மரபாகக் கொண்டான்.

போருக்குச் செல்லும் அரசர்கள் நாட்களைத் தங்களுக்கு ஏற்பக் கொண்டு வெற்றி பெறும் நோக்கத்துடன் செல்ல முற்படுவார்கள். செல்லும்போது அக்காலத்தில் இடையூறு ஏதும் நேராதவாறு தங்களுக்கு

இன்றியமையாதவற்றைச் செல்லும் திசையை நோக்கி முன்னர் செல்லவிடுவது போரில் வெற்றியைப் பெற்றுத்தரும் என்று நினைத்தனர்.

“மனிதன் மனத்தினால் பலவற்றை நினைத்து, நினைத்து எண்ணி எண்ணிப் பார்க்கிறான். இவ்வாறு எண்ணும் இயல்பு நாளடைவில் மனப்பழக்கமாக அமைந்து விடுகிறது” ⁶⁹

எனவே நாளும் கோளும் தங்களுக்குப் பொருத்தமானதாகக் கொண்டு, புறப்பட்டுச் செல்ல வேண்டிய காலத்தில் தடை ஏற்பட்ட விடத்து, தங்களுக்கு இன்றியமையாத உடன்கொண்டு செல்லுதற்குரிய பொருளைக் குறித்த நல்லநாளிலே செல்லும் திசைநோக்கி, தங்களுக்கு முன்னே செல்லவிடுதலை மரபாகக் கொண்டனர். எனவே தங்களுக்கு இன்றியமையாத குடையையும் வாளையும் நல்லநாளில் புறவீடு செய்தலை மரபாகக் கொண்டனர்.

வானவியல் இயக்கத்தை ஆராய்தல்

புறப்பாடல்கள் சங்கத்தமிழர்களின் அன்பு, அறன் ஆகிய பண்புகளைத் தனிமனித வாழ்வின் உயர்பேறுகளாகச் சுட்டுகின்றன. புகழ் வேட்கையின் அடிப்படையில் மறம்மிக்க போர்களை நிகழ்த்திய மன்னர்களின் வெற்றிச் சிறப்பினை எடுத்தியம்புகின்றன.

“தமிழ்நாட்டு ஆட்சியாளர்கள் தம்முள் ஒன்று பட்டிருந்த காட்சி மிக அரிதாம். வேந்தன் என்றாலே போர் செய்வோர் என்றே எண்ணும்படி அவர்தம் வாழ்க்கை அமைந்து கிடந்தது. தமிழ்நாட்டு அரசர்கள் தம்முட் பொருது மடிவதையும் மறம் என்றே கொண்டனர்”⁷⁰ மறத்துடன் அறம்மிக்க கொடைகளையும் ஆற்றினர். இத்தகு சிறப்புடைய மன்னர்களைப்புகழ்ந்துரைக்கும் புலவர்கள்

“ஞாயிற்றன்ன வெந்திறல் ஆண்மையும்
திங்கள் அன்ன தண்பெருஞ் சாயலும்
வானத்து அன்ன வண்மையும் மூன்றும்”⁷¹

என வானவியல் நிகழ்வினை வைத்துக் கூறுகின்றனர். எனவே அக்காலத்தில் நாள், கோள்மீன் இவற்றை உற்று நோக்கி இவற்றின் இயல்புகளை அறியும் நாட்டம் உடையவர்களாக இருந்தனர். வானத்துக் கோள்மீனையும், நாள்மீனையும் இனங்கண்டு நாட்டில் நிகழ் இருப்பனவற்றைக் கணித்துக் கூறுவோர் பலர் இருந்தனர்.

“அக்காலத்தில் ஓரளவு வானநூல் புலமையும் இருந்தது. மக்கள் கோள்களையும், நாள் மீன்களையும் கோள்களின் செலவுகளையும் அறிந்திருந்தார்கள். கோள்களுக்கும், நாள்மீன்களுக்கும், நாள்களுக்கும், திங்கள்கட்கும் தூயதமிழ்ப் பெயர்கள் வழங்கி வருவதினின்றும் அவர்களுடைய வானநூல் அறிவின் விரிவை ஊகித்தறியலாம்”⁷²

அக்கால மக்கள் சோதிடக் கலையை அறிந்திருந்தவர்களாகவும் விளங்கினர். கோள்கள், மீன்கள் இவற்றின் நிலைகளைக் கொண்டு வருங்கால நிகழ்ச்சிகளைக் கணித்தனர்.

மேலும் பருவங்களையும், கோள்கள், நாள்கள் இவற்றின் இருப்புகளையும் அறிந்து தங்களுக்கு ஒத்த இசைவான காலத்தை அறியும் இயல்பினை உடையவர்களாய் விளங்கினர். எனவே தங்களது வாழ்வில் அறிவுடன் பண்பும் மேன்மேலும் பெருகிக் கடந்தகால, வருங்கால நிகழ்ச்சிகளைத் தமது நிகழ்கால வாழ்க்கையுடன் பிணைத்துப் பார்க்க நாள், கோள்மீன் இவற்றை உற்று நோக்கி இவற்றின் இயக்கங்களை அறியும் விருப்பினை உடையவர்களாய்த் திகழ்ந்தனர்.

“செஞ்ஞாயிற்றுச் செலவும்

அஞ்ஞாயிற்றுப் பரிப்பும்

பரிப்புச் சூழ்ந்த மண் டிலமும்

வளி திரிதகு திசையும்

வறிது நிலைஇய காயமும், என்றிலை

சென்றளந்து அறிந்தோர் போல என்றும்

இனைத்து என்போரும் உளரே” ⁷³

செஞ்ஞாயிற்றின்வீதியும், அஞ்ஞாயிற்றின் இயக்கமும், அவ்வியக்கத்தால் சூழப்படும் பார் வட்டமும், காற்றியங்கும் திசையில் ஓர் ஆதாரமும் இன்றித் தானே நிற்கின்ற ஆகிய இவற்றை அளந்து

அறிந்தவர்களைப்போல, நாளும் இத்துணையளவை உடையவென்று
எடுத்துக் கூறும் கல்வியுடையோரும் இருந்தனர் என்ற குறிப்பினை
இப்பாடல் வெளிப்படுத்துகின்றது. இதனால் ஞாயிற்றுக்கு மற்றவற்றை
ஈர்க்கும் ஆற்றல் உண்டென்றும், வானில் காற்றில்லாத வெற்றிடம்
உண்டென்றும், அக்கால மக்கள் அறிந்திருந்தனர் என்பது தெரிய
வருகின்றது.

மேலும் வானம் பற்றி எண்ணும்போது அது கடலும், நிலமும்,
காற்று வழங்குகின்ற திசைகளும் போல, அளவிடற்கரியது எனும்
எண்ணம் கொண்டனர்.

“இருநீர்க் குட்டமும்
வியல் ஞாலத்து அகலமும்
வளி வழங்கு திசையும்
வறிது நிலைஇய காயமு என்றாங்கு
அவை அளந்து அறியினும் அளத்தற்கு அரியன” ⁷⁴

இதனடிப்படையில் வானமானது கடத்தற்கு அரியது என்ற
சிந்தனையைப் புறப்பாடல்கள் பல தெள்ளிதின் சுட்டுகின்றன.

கடத்தற்கு அரிதானதும், அளவிடற்கு அரியதுமான வானத்தை,

“விசம்பு நீத்தம் இறந்த ஞாயிற்றுப்
பசங் கதிர் மழுகிய சிவந்து வாங்கு அந்தி
சிறு நனி பிறந்தே பின்றே செறி பிணிச்
சிதாஅர் வள்பின் என் தொடரி ...” ⁷⁵

எனப் புறநானூறு சுட்டுகிறது.

காற்று நுழைந்து செல்ல முடியாத காற்றற்ற வெளியாக இலங்குவது வானம். அவ்வானத்தின் தன்மையும் அதன் கண் அமைந்துள்ள சூரியன், சந்திரன் போன்ற கோள்களின் தன்மையும் அக்கால மக்களால் அறியப்பட்டன.

“மயங்கிருங் கருவிய விசம்பு முகனாக

இயங்கிய விருசுடர் கண்ணெனப் பெயரிய

வளியிடை வழங்கா வழக்கரு நீத்தம்” ⁷⁶

இப்பாடலில் இருள்நிறைந்ததாகவும், காற்று இல்லாத நிலையை உடையதாகவும் திகழும் அண்டவெளி காட்டப்படுகின்றது. இவ் அண்ட வெளியிலே சூரியனும், சூரியக் குடும்பமும் அமைந்துள்ளன என்பது இதனால் தெரிய வருகின்றது.

பூமியைச் சூழ்ந்துள்ள காற்றுப் பகுதி வானத்தைக் கடக்காது அமையும் வாயு மண்டலம் பற்றிய பரந்துபட்ட அறிவியல் கருத்தோட்டமும் அக்கால மக்களிடம் நிலைபெற்றிருந்தது.

“நளிஇரு முந்நீர் ஏனியாக

வளிஇடை வழங்கா வானம் சூடிய” ⁷⁷

இவற்றைத் தவிர வானத்தில் சூரியன், சந்திரன், செவ்வாய், புதன் போன்ற கோள்களும், நட்சத்திரக் கூட்டங்களும் இவற்றுக்கெல்லாம் அப்பால் அழகிய மண்டலங்களும் உண்டு என்று நம்பினர்.

“அங்கண்மால் விசம்பு புகையவளி போழ்ந்து” ⁷⁸

இப்பாடலானது அழகிய விசம்பில் இன்னும் பல மண்டலங்கள் இருக்கின்றன என்பதனை உறுதிப்படுத்துகின்றது. சூரியக் குடும்பங்கள் சுழலும் பொழுது ஒளி உண்டாகி அவை தீப்பிழம்புகளாகவும் கோள்களாகவும் மாறின. மேலும் அவை சுழன்று காற்றை உண்டாக்கி கோள்களில் காற்றோடு கலந்து தண்ணீர் கிடைத்தது. அக்கோள்கள் குளிர்ந்து பூமியும் மண்ணும் உண்டாயின. இத்தகைய ஐம்பூதங்களை உருவாக்கிக் கொடுத்தும், அவை உருவாவதற்குக் காரணமாய் அமைந்ததும் விசம்பு தான் என்பது இதனால் பெறப்படுகிறது.

அரசர்கள் விண்ணில் பாகனால் செலுத்தப்படாத தானே இயங்குகின்ற திறன் வாய்ந்த வானவூர்தியில் செல்லும் உயர்வினைக் கொடைத் தன்மையால் பெறலாம் என்ற குறிப்பின் வழித்தமிழர்கள் பெற்றிருந்த வானியல் சிந்தனையின் தன்மை வெளிப்படுகிறது.

“புலவர் பாடும் புகழுடையோர் விசம்பின்

வலவன் ஏவா, வான ஊர்தி

எய்துப என்ப” ⁷⁹

வானவெளியில் கோள்களைப் போன்ற கோட்டைகள் இருந்தன. இவ்வாறான கோட்டைகளை மன்னர்கள் அழித்தனர் என்ற செய்தியானது.

“ஒன்னார் உட்கும் துன்னரும் கடுத்திறல்

தூங்கு எயில் எறிந்த நின்னாங்கோர் நினைப்பின்” ⁸⁰

என்ற புறப்பாடலில் காணப்படுகின்றது.

ஞாயிறும் திங்களும்

ஒளியுடைய பொருட்களில் எல்லாம் பேரொளியாய் விளங்கு வதும் உலகத்தாரால் தெய்வம் எனப் போற்றப்படுவதும் ஞாயிறும் திங்களும் ஆகும். இவற்றை அக்கால மக்கள் தெய்வங்களாகவே போற்றினர். வானத்தில் தோன்றி உலகின்கண் நிறைந்த இருளைப்போக்கி என்றும் அழியாது, நிலைத்து, உலகத்தைக் காப்பவை இவை.

“அம்கண் விசம்பின் ஆர்இருள் அகற்றும்

வெங்கதிர் செல்வன் போலவும்

தண்கதிர் மதியம் போலவும்” ⁸¹

என இவை உலகத்தை இருளிலிருந்து நீக்கி இன்புறுத்தும் தன்மை கூறப்படுகிறது. ஞாயிறு பகலிலும் திங்கள் இரவிலும் வந்து ஒளி செய்து ஒருநாளின் இரு கூறுக்கும் காரணமாக அமைகிறது.

“ஈண்டு நீர்மிசைத் தோன்றி இருள்நீக்கும் சுடரேபோல்

வேண்டாதார் நெஞ்சு உட்க, வெருவந்த கொடுமையும்

நீண்டு தோன்று உயர்குடை நிழல் எனச் சேர்ந்தார்க்குக்

காண்தகு மதி என்னக் கதிர்விடு தன்மையும்” ⁸²

எனக் கொடுமைக்குச் சூரியனையும் கருணைக்குச் சந்திரனையும் ஒப்புமை கூறி அக்காலமக்கள் வாழ்ந்தனர்.

“ஞாயிற்று அன்ன வெந்திறல் ஆண்மையும்

திங்கள் அன்ன தண்பெருஞ் சாயலும்” ⁸³

இவ்வாறு சூரியன், சந்திரன் இவற்றின் சிறப்புகளை ஏற்றி மன்னர் முதலியோரைப் புகழ்ந்தனர். இதனால் இவற்றின் மீது மக்கள் கொண்டிருந்த ஈடுபாடும் போற்றுதலும் புலனாகின்றன. மேலும் இவ்வுலகை நிலைநிறுத்துவதில் ஞாயிறும், திங்களும் முதலிடம் பெறுவதையும் அறிய முடிகிறது.

ஞாயிறு

பகற்பொழுதில் ஒளி தருவது ஞாயிறு. ‘பகல் செய் மண்டிலம்’, ‘மலர்வாய் மண்டிலம்’, ‘சுடர் மண்டிலம்’, ‘மைஅறு மண்டிலம்’ என்றெல்லாம் சூரியனாகிய ஞாயிற்றின் மண்டலத்தினை இலக்கியங்கள் சுட்டுகின்றன. ஞாயிற்றினின்று எழுகின்ற கதிர் ஒளியின் விளக்கம் வெம்மை முதலிய இயல்புகளைக் குறித்தும் பல செய்திகள் இலக்கியங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

“விரி கதிர் ஞாயிறு”⁸⁴

“தெறு கதிர்க் கனலி”⁸⁵

“அழல் போல் வெங்கதிர்”⁸⁶

போன்ற தொடர்கள் ஞாயிற்றின் இயல்புகளைத் தெற்றென விளக்குகின்றன.

பல கிரணங்களை உடைய காரணத்தால்,

“விளங்கு பகல் உதவிய பல்கதிர் ஞாயிறு”⁸⁷

என ஞாயிறானது சிறப்பிக்கப்படுகிறது.

கிழக்குத் திசையிலே உலகைக் கவ்வியுள்ள இருளைத் தன்
கதிர்களாகிய கைகளினால் விரட்டி, உலகம் உவப்பக் கடலினின்றும்
செந்நிற வண்ணம் எங்கும் பரவ, விடியற் காலத்தே காட்சி தருவது
ஞாயிறு. இதன் இயல்பினை உணர்ந்த அக்கால மக்கள்,

“புல்இருள் விடிய புலம்புசேண் அகல

பாய்இருள் நீங்க பல்கதிர் பரப்பி

ஞாயிறு குணமுதல் தோன்றியா அங்கு”⁸⁸

“பொய் தீர்உலகம் எடுத்த கொடிமிசை

மை அறு மண்டிலம்”⁸⁹

மாக்கடல் நிவந்து எழுதரும்

செஞ்ஞாயிற்றுக் கவினை மாதோ”⁹⁰

என ஞாயிற்றின் ஒளிச்சிறப்பினையும், விடியற்காலத்தே
அஞ்ஞாயிறானது தோன்றும் பாங்கினையும் சுட்டுகின்றனர்.

“குடதிசை மாய்ந்து குணமுதல் தோன்றி

பாய்இருள் அகற்றும் பயம்கெழு பண்பின்

ஞாயிறு கோடா நண்பகல் அமயத்து”⁹¹

இவ்வாறு ஞாயிறானது நண்பகலில் உச்சியை அடையும்போது ஒரு
பக்கமும் சாய்தல் இன்றி நடுவுநிலையில் நிற்கும் போக்கு இப்பாடலில்
சுட்டப்படுகிறது. எனவே அக்காலமக்கள் கீழ்த்திசைக்கண் தோன்றி
ஒளிசிந்தும் ஞாயிற்றை உலகிற்கு இன்னருள் புரியும் தன்மை வாய்ந்ததாகக்
கருதினர்.

திங்கள்

பகற்பொழுதில் ஒளிதரும் ஞாயிற்றைப் போல இரவுப்பொழுதின் கண் ஒளிதருவது திங்களாகும். பால் போன்ற வெள்ளிய நிலாக்கதிரைச் சொரிந்து மன்பதைகளை மகிழ்ச்சிக்கடலில் ஆழ்த்துவது திங்களாகும்.

“மாக விசும்பின் வெண்திங்கள்”⁹²

எண்ணாள் திங்கள் அனைய”⁹³

“நெடுவெண் திங்கள்”⁹⁴

“இலங்குவெல் அருவி போலவும்

நிலம் கொண்டனவால் திங்கள் அம்கதிரே”⁹⁵

என இலக்கியங்கள் திங்களின் தண்கதிரைப் பாராட்டிச் சிறப்பிக்கிறது.

திங்களானது தேய்ந்து பின்நாள் தொடங்கிப் பிறையாகி வளர்ந்து வருகிறது. மூன்றாம் நாளில் தோன்றும் பிறையைத் தொழுது வணங்கும் மரபு அக்காலத்தில் இருந்து வந்தது.

“தொழுகாண் பிறையின் தோன்றி யாம்நுமக்கு

அரியம் ஆகிய காலைப்

பெரிய நோன்றனர் நோகோ யானே”⁹⁶

“ஒள்இழை மகளிர் உயர்பிறை தொழுஉம்

புல்லென் மாலை.....”⁹⁷

“செவ்வாய் வானத்து ஐயெனத் தோன்றி

இன்னாப் பிறந்தன்று பிறையே”⁹⁸

திங்களானது ஞாயிற்றோடு சேரும் போதும், ஞாயிற்றைப் பிரிந்து எதிர்ப்பக்கம் சேரும் போதும் அதன் ஒளி நாளுக்கு நாள் அதிகரிக்கும் என்பதை அறிந்திருந்தனர்.

“..... வெண் திங்கள்

மூவைந்தான் முறை முற்றக்

கடல் நடுவண் கண்டன்ன”⁹⁹

இத்திங்களானது வளரும் போது பதினைந்து நிலைகளை அடைவது போலவே தேய்கையிலும் பதினைந்து நிலைகளை அடைகிறது என்றும் எட்டாம் நாள் பிறைநிலவை ‘எண்ணாட்டிங்கள்’ என்றும் குறித்தனர்.

“அறையும் பொறையும் மணந்த தலைய

எண்நாள் திங்கள் அனைய”¹⁰⁰

இங்ஙனமாக மக்கள் மதித்துப் போற்ற வளர்ந்து வரும் மதியம் பதினைந்தாம் நாளில் தனது முழுவடிவமும் வளர்ந்து நிறைவு பெறுகிறது. பிறையின் இருகோடுகளும் தோன்றாவண்ணம் ஒன்றாகப் பொருந்தி வட்டவடிவம் திருந்தி விடுகிறது.

“கோடுகூடு மதியம் முகிழ்நிலா விளங்கும்

மையல்மாலை யாம் கையறுபு இலையைக்

குமரிஅம் பெருந்துறை அயிரை மாந்தி”¹⁰¹

என வடிவமும் வண்ணமும் நிறைவுபெற்ற நிறைமதியைக்
'கோடுகூடு மதியம்' என்று சிறப்பித்தனர். திங்களின் நாள்கள்
முற்றியபோது அது நிறைமதியாகக் காட்சி தருகிறது.

“மணிநிற மைஇருள் அகல நிலாவிரிபு

கோடுகூடு மதியம் இயலுற் றாங்கு”¹⁰²

நிறைமதியின் தோற்றத்தை அரசரின் வெண்கொற்றக் குடைக்கு
ஒப்பிட்டு பார்க்கும் வழக்கம் அக்காலத்தில் இருந்தது.

“பாஅல் நின்று கதிர்சோரும்

வான் உறையும் மதிபோலும்

மாலை வெண்குடை நீழலான்”¹⁰³

வானத்து உச்சியில் தோன்றும் நிறைமதி அரவினால் பற்றப்படுதலும்
உண்டு பாம்பினால் பற்றப்படும் கிரகண காலச்சந்திரனை,

அரவுஉறு மதியிற்கு இவனோர் போலக்

களையர் ஆயினும் கண் இனிது”¹⁰⁴

“அரவுநுங்கு மதியின் நுதலொளி கரப்பத்

தம்மல தில்லா நம்மிவண் ஒழியப்

பொருள் புரிந்தகன்றன ராயினும்”¹⁰⁵

“அரவுக் குறைப்படுத்த பசங்கதிர் மதியம்”¹⁰⁶

“பாம்பு ஊர்மதி”¹⁰⁷

“பாம்பு சேர்மதி”¹⁰⁸

இவைகளிலிருந்து நிறைமதியைப் பாம்பானது பற்றுவது இலக்கியங்களில் சுட்டப்படுவதை அறியமுடிகிறது. பாம்பானது மதியைப் பற்றும்போது சந்திரன் ஒளி மழுங்கிப் போவதை கிரகணம் என்கிறோம். அந்நிகழ்வினை அக்காலத் தமிழர்கள் அறிந்துள்ளனர்.

திங்களது இயக்கத்தைக் கொண்டே மாதங்களுக்குப் பெயரிட்டனர். மாதத்திற்கு திங்கள் எனப் பெயரிட்டனர்.

“திங்களின் வளர்ச்சி தேய்வு கொண்டு கணக்கிடும் முறை பழையது. எனவே தான் மாதத்தைத் திங்கள் என்று தமிழர் அழைத்துள்ளனர்”¹⁰⁹

திங்களின் பிறைவளர்ந்தும் தேய்ந்தும் முப்பது நாள்களைக் கொண்ட திங்களைத் தோற்றுவிப்பதாகக் கருதினர். திங்கள் பன்னிரண்டு என்பதும் அவற்றுள் தை, மாசி, பங்குனி, கார்த்திகை முதலிய மாதப்பெயர்களைச் சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பதாலும் மாதங்களுக்குப் பெயரிட்ட சங்கத் தமிழர்களின் வழக்கமானது புலனாகிறது.

“ஞாயிறுகாயா நளி மாரிப் பிங்குளத்து
மாஇருந் திங்கள் மறுநிரை ஆதிரை”¹¹⁰

“மழை நீங்கிய மா விசும்பில்
மதிசேர்ந்த மக வெண்மீன்”¹¹¹

இவ்வாறாக ஒவ்வொரு திங்களிலும் நிறைமதி நாளில் சந்திரனோடு ஒரு நட்சத்திரம் உடன்சேர்தலும், அதுகொண்டு மாதப்பெயர் வழங்கப்பட்டதும் தெளிவாகின்றது.

“அற்றைத் திங்கள் அவ்வெண் நிலவில்

இற்றைத் திங்கள் இவ்வெண் நிலவின்”¹¹²

இங்ஙனமாகத் திங்கள் என்ற பெயர் மாதத்தையும், சந்திரனையும் குறிப்பதைக் காணமுடிகிறது.

“எண்தேர் செய்யும் தச்சன்

திங்கள் வலித்த கால் அன்னோனே”¹¹³

என்னும் பாடல் திங்கள் எனும் காலப்பாருபாட்டினை உணர்த்துகிறது.

வானில் உலாவருவது திங்களாகும். இத்திங்களானது உலகில் உள்ள உயிர்களுக்குத் தேய்தலும், பெருகலும், மாய்தலும், பிறத்தலும் உண்டு என்பதைச் சுட்டுவது போல வானில் ஒளித்தன்மையுடன் விளங்கியதாகக் கருதினர்.

“தேய்தல் உண்மையும் பெருகல் உண்மையும்

மாய்தல் உண்மையும் பிறத்தல் உண்மையும்

அறியா தோரையும் அறியக் காட்டித்

திங்கட் புத்தேள் திரிதரும் உலகத்து”¹¹⁴

விண்மீன்கள், கோள்கள் இவற்றின் நிறம், வடிவம் ஆகியவை பற்றித் தமிழர்கள் தெரிந்த செய்திகளைப் புறப்பாடல்கள் சுட்டுகின்றன. பொதுவாகவே விண்மீன்கள் தத்தம் நிலையில் இருக்குமாயின் காலந் தப்பாது மழை பொழியும் என்பதை அறிந்திருந்தனர்.

“மீன் வயினிற்ப வானம் வாய்ப்ப”¹¹⁵

“வியனாண் மீனெறி யொழுக”¹¹⁶

“விரிகதிர் மதியமொடு வியல் விசம்பு புணர்ப்ப”¹¹⁷

என வரும் பாடற்பகுதிகளால் அறியலாம்.

வெண்மை நிறம் உடையதை ‘வெள்ளி’ என்றும் செந்நிறம் உடையதைச் ‘செவ்வாய்’ என்றும் பெயரிட்டழைத்தனர்.

“ஆடுஇயல் அழல் குட்டத்து

ஆர்இருள் அரை இரவில்

முடப்பனையத்து வேர் முதலாகக்

குடைக் குளத்துக் கயம்காய”¹¹⁸

இப்பாடலில் ‘அனுடத்தை’ முடப்பனை என்றும் ‘புனர்பூசத்தைக்’ கயம் என்றும் புலவர் ஒருவர் குறித்துள்ளார்.

வெள்ளிமீன் விடியற்காலத்தே தோன்றும் இயல்பினை உடையது. வெள்ளிமீன் வடக்குத் திசைவிட்டுத் தெற்குத்திசைக்குச் செல்லுமாயின் நாட்டில் பஞ்சம் தோன்றும் என்பதை அறிந்திருந்தனர்.

“வெள்ளி தோன்றுப் புள்ளுக்குரல் இயம்ப

புலரி விடியல் பகடுபல வாழ்த்தித்

தன்கடைத் தோன்றினும் இலனே”¹¹⁹

மேலும் விடியற்காலத்தில் திங்களின் ஒளியானது மறையும்போது
வெள்ளி விளக்கமாய்த் தோன்றும் எனக்கண்டனர்.

“மதிநிலாக் கரப்ப வெள்ளி ஏர்தர

வகைமாண் நல்லில்”¹²⁰

மழைக்கோளாக வெள்ளியானது சுட்டப்படுகிறது. இம்மழைக்
கோளாகிய வெள்ளி வடக்குத் திசையில் தோன்றினால் மழை பெய்யும்
என்றும் தெற்குத் திசையில் தோன்றினால் மழை பெய்யாது என்றும்
பதிற்றுப்பத்து சுட்டுகிறது.

“வறிதுவடக் கிறைஞ்சிய சீர்சால் வெள்ளி

பயங்கெழு பொழுதொடு ஆகிய நிற்பக்

கலிமுங் கருவியோடு கையுறவணங்கி

மன்னுயிர் புரைஇய வலனோர் பிரங்கும்

கொண்டல்தண்டளிக் கமஞ்சூழ் மாமழை”¹²¹

வெள்ளி தென்திசையில் தோன்றும்போது மழையின்றி

விளைநிலங்கள் வறண்டு போகும் என்பதை

“வெள்ளி தென்புலத்து உறைய, விளைவியல்

பள்ளம், வாடிய பயன்தில் காலை”¹²²

வானில் இருந்து எரிகொள்ளிகள் விழுதலும், ஞாயிறு வேறுபடத்

தோன்றலும் தீயவை நிகழ இருப்பதற்கு அறிகுறிகள் என்று நம்பினர்.

“அலங்குகதிர்க் கனலி நால்வயிற் றோன்றினும்

இலங்குகதிர் வெள்ளி தென்புலம்படரினும்”¹²³

ஒரு அரசனுடைய படையெடுப்பால் பகை நாட்டு வீரர்கள்
தங்களுக்கு அழிவு வரப் போவதை வானில் நிகழும் இயக்கங்கள் மூலம்
உணர்ந்து அஞ்சினர்.

“திசையிரு நான்கும் உற்கும் முற்றவும்

பெருமரத் திலையி னெங்கோடு வற்றல் பற்றவும்

வெங்கதிர்க் கனலி துற்றவும்”¹²⁴

எனவே எட்டுத் திசைகளில் எரிகொள்ளி விழுவது, ஞாயிறு பல இடத்தில்
தோன்றுவது போன்றவற்றைத் தீய சகுனங்களாகக் கருதினர்.

வான் நடுவே செவ்வாய் மீன் தோன்றும் என அறிந்தனர்.
அப்போது உச்சியிலே முழுநிலவானது அழகுடன் தோன்றும் என்றனர்.

“முந்நீர் நாப்பண் திமில்சுடர் போலச்

செம்மீன் இமைக்கும் மாக விசும்பின்

உச்சி நின்ற உவவுமதி கண்டு”¹²⁵

இவ்வாறு செவ்வாய் மீனானது வான் நடுவே தோன்றும்
காட்சியானது, ‘கடல் நடுவே தோன்றும் படகின் கண் இடப்பட்ட
விளக்குப்போல விளங்கியது’ என இப்பாடல் செப்புகிறது.

வானில் நிகழ்ந்த கோள்களின் நிகழ்ச்சியை அடிப்படையாக வைத்து, ஒரு நாட்டு அரசனுக்கு வரப்போகின்ற நன்மையையும், தீமையையும் அறிந்தனர். வானில் இருந்து ஒரு மீன் நட்சத்திரம் விழுந்தால் அது விழுந்த ஏழுநாளுக்குள் அந்நாட்டிற்குத் துன்பம் வரும் என்று அறிந்தனர்.

“ஆடுஇயல் அழல் குட்டத்து

ஆர்இருள் அரை இரவில்

முடப் பனையத்து வேர் முதலாக்

கடைக் குளத்துக் கயம் காபப்

பங்குனி உயர் அழுவத்துத்

தலைநாள்மீன் நிலை திரிய

அஞ்சினம் எழுநாள் வந்தன்று இன்றே”¹²⁶

இப்புறப்பாடல் வானில் நிகழ்ந்த கோள்களின் நிகழ்ச்சியை அடிப்படையாக வைத்து, அந்நாட்டு அரசனுக்குத் தீங்கு வருமென்று கூடலூர்கிழார் வருந்திய செய்தியைக் காட்டுகின்றது. இப்பாடலின் விளக்கத்தினை ‘மேச இராசிக்குள்ள கார்த்திகை நட்சத்திரத்தின் முதற்கால் நடந்து கொண்டிருக்கும் வேளையில், சந்திரன் இல்லாத பாதி இரவில், பங்குனி மாதத்தினுடைய முதற்பாதி நாளில், அனுசத்தின் வேர் நட்சத்திரமான கேட்டையும், புனர்பூசத்தின் கடை நட்சத்திரமான திருவாதிரையும் வானில் விளங்கிக் கொண்டிருக்கும்போது, தலைநாண் மீனாகிய உத்தரம் உச்சத்திலிருந்து கீழே இறங்க, நிலைநாண் மீனாகிய திருவாதிரை ஏற, தொன்நாண் மீனாகிய கேட்டை கடலுள் படிய,

இந்நிலையில் ஒரு மீன் கிழக்கும் வடக்கும் செல்லாமல் வானத்திலிருந்து பேரொளியுடன் கீழே விழுந்தது. அம்மீன் விழுந்ததன் பயனாக அந்நாட்டு அரசனுக்குத் தீங்கு வருமென புலவர் வருந்த, அதே போல் ஏழாம் நாள் அந்நாட்டு அரசனான கோச்சேரமான் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறை இறந்து விட்டான் என்ற சாமிநாத ஐயர் அவர்கள் உரையால் அறியமுடிகின்றது. இவ்வாறு கோள்களின் இயக்கத்தினால் தான் இயற்கையில் மாற்றங்கள் நிகழ்கின்றன என்பதை அக்காலத் தமிழர்கள் அறிந்திருந்தனர்.

அகன்ற வானத்தின்கண் பரவிய ஒளியை உடைய திங்களோடு பல மீன்கள் தொகுதியாக இருக்கும் பொழுது பலவிதமான இராசிகளை, நட்சத்திரங்களைக் கணித்தனர்.

“விரிகதிர் மதியமொடு வியல்விசம்பு புனர்ப்ப

எரிசடை எழில்வேழம் தலையெனக் கீழிருந்து

புரைகெழு சைவம் பொழிமழை தாழ

நெரிதருஉம் வையைப் புனல்” ¹²⁷

இப்பாடல் தமிழர் பெற்றிருந்த வானியல் அறிவைச் சுட்டுகிறது.

இப்பாடலின் பொருளாக

“அகன்ற வானத்தின் பரவிய ஒளியை உடைய திங்களோடு

கூட்டப்படுவனவாகிய கார்த்திகையும், திருவாதிரையும் பரணியுமாகிய

நாட்கள் முதலாக, இவற்றின் பெயரான இடப வீதி, மேட வீதி

என வேறுபடுத்தி ஒதப்பட்ட அம்முன்று வீதிகளும் ஒரொன்று ஒன்பது

நாட்களைக் கொண்ட மூவகை இராசிகளுள் நிறமிக்க வெள்ளிக்கோள்

வந்து இடப ராசியைச் சேர புந்தியென்னும் பெயரையுடைய புதன் மிதுன

இராசியிலே நிற்க, கார்த்திகை நாள் உச்சமாக இருள்புலரும் விடியல்

உண்டாக, வியாழக்கோள் சனியின் இரட்டை இல்லங்களாகிய மகர

கும்பங்கட்கு மேலே உள்ள மீன இராசியைச் சேர, சனிக்கோள் தனுர்

இராசியின் பின்னாகிய மகர இராசியில் நிற்க, இராகு மதிமறையுப்படி

வரும் நாளில் அகத்தியன் என்னும் மீன் உயர்ந்த தன் இடம் கடந்து

மிதுன இராசியைச் சேர, முறுக்கிய வெயிலை உடைய முதுவேனிற்

பருவத்துப் பின்வரும் கார்காலத்திலே மழை பெய்க என்ற இந்த

விதிவழியிலே உயர்ந்த பொதிய மலைக்கண் மழை பொழிய வையையிலே

வெள்ளம் வந்தது என்பதாகும். இதிலே மீன்களின் பெயர் குறியீட்டு

மொழிகளால் உணர்த்தப்பட்டுள்ளன. இந்தக் குறிப்பு உணர்த்தும்

காலத்தை அறிஞர் கணக்கிட்டுள்ளனர். அது கி.மு.161 ஆகிய கலி

2941 பிரமாதியாண்டு ஆவணி - மீ 12 உ வியாழக்கிழமை சதுர்த்தசி

15 - 4 அவிட்டம் 45 - 53 என்பதாகும்”¹²⁸ என விளக்குகின்றார்.

இங்ஙனமாக பண்டைத்தமிழர்கள் வானத்தில் நிகழும் இயக்கங்களை வைத்தும் நாள், கோள் இவற்றைக் கணித்தனர். போர் தொடர்பான புறச்செய்திகள் அனைத்திற்கும் வானியல் நிகழ்வுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டனர்.

புறப்பாடல்களில் நம்பிக்கைகள்

பண்டைத் தமிழர்களின் புறத்திணை வாழ்வு அவர்கள் வாழ்ந்த நிலத்தையும் நிலஞ்சார்ந்த கருப்பொருள்களையும் பொருத்து அமைந்தது. புற இலக்கியங்கள் அம்மக்கள் தங்கள் வாழ்வில் கடைப்பிடித்து ஒழுகிய ஒழுகலாறுகளை நிரல்படுத்திக் காட்டுவன. இன்றளவும் மக்களிடையே தோன்றும் வீர, வெகுளி உணர்வுகளுக்குப் புறத்திணைப் பனுவல்களே அடிப்படையாக உள்ளன. இப்பனுவல்கள் வாழ்வின் உண்மைகளை அறிந்து சிந்திக்கவும் இளமை, பொருள், யாக்கை என்பன நிலையாது கழியும் நிலையில் நிலைத்த பொருள் குறித்த எண்ணத்தைத் தூண்ட வழிவகுக்கிறது.

“தமிழனுடைய புறக்காட்சி நடை அவனது

அழுக்கற்ற மனத்தின் உயர் நடைக்கோர் அறிகுறியாகும்” ¹²⁹

இத்தகு புறநிகழ்வுகளில் சிறப்புற்றிருந்த அக்காலத் தமிழர்களின் வாழ்வியற் சடங்குகள், நம்பிக்கைகள், பழக்கவழக்கங்கள் ஆகியன புற இலக்கியங்களில் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

பண்டைத் தமிழ் மன்னர்கள் பலர் தெய்வ நம்பிக்கை உள்ளவர்களாய் விளங்கினர். அறநெறிக்கு மாறாக நடந்தால் தெய்வத்தண்டனைக்கு ஆளாவோம் என்ற நம்பிக்கை அவர்களிடம் இருந்தது. எனவே குடிமக்களைப் பாதுகாக்கத் தீமையிலிருந்து விடுவிக்க அறப்போர் புரிந்து வந்தனர்.

“எம் அம்பு கடிவிடுவதும் நும்அரண் சேர்மின் என

அறத்தாறு நுவலும் பூட்கை”¹³⁰

மன்னர்கள் சமய சமுதாயச் சடங்குகளில் தீ வழிபாடு ஆகிய ஓமம் வளர்த்தலைச் செய்தனர். பிற தெய்வங்களோடு தொடர்பு கொள்வதற்கு நெருப்பிறைவனை அவர்கள் வாயிலாகக் கருதினர். வேள்வித் தீயில் சொரிகின்ற அவியுணவுகளை அக்கினிக்கடவுள் அவ்வத் தெய்வங்களிடம் சேர்ப்பதாக நம்பினர்.

“அருஞ் சீர்த்திப் பெருங் கண்ணுறை

நெய்ம் மலி ஆவுதி பொங்கப் பன்மாண்

வீயாச் சிறுப்பின் வேள்வி முற்றி”¹³¹

போர்க்களத்தில் பகைவர்க்கு அஞ்சாது எதிர்த்து நின்று அவர்கள் விடும் படைக்கலங்களை மார்பில் ஏற்று உடம்பில் விழுப்புண்படாது மறவர் குடியில் பிறந்தோர் இறக்க நேருமாயின் அம்மறவர்களின் உயிர் துறக்கம் எய்துவதில்லை என்ற நம்பிக்கையை அக்காலத்தில் கொண்டுஇருந்தனர். அவ்விதம் விழுப்புண் படாது ஒருவன்

இறந்துவிட்டால், வாளாற் படாத குற்றத்தை அவனிடமிருந்து நீக்க வேண்டி அவனுடலைத் தருப்பைப் புல்லிலே கிடத்தி அந்தணர் கூடி நின்று ‘போரில் மடிந்தோர் சேரும் துறக்கத்தை இவனும் சென்றடைக’ என்று வாளால் அவன் உடலை வடுச்செய்து பின் அவ்வுடலை அடக்கம் செய்தனர்.

“அறம்புரி கொள்கை நான்மறை முதல்வர்
திறம்புரி பசம்புல் பரப்பினர் கிடப்பி
மறம்கந்து ஆக நல்லமர் வீழ்ந்த
நீள்கழல் மறவர் செல்வழிச் செல்க என”¹³²

போரிற் பொருது புண்பட்ட வீரர்களின் உடலை இரவில் பேய்கள் தீண்டித் துன்புறுத்துமென்ற நம்பிக்கை அக்காலத்தில் நிலவியது. எனவே ஐயவிப்புகையையும் வேப்பந்தழைகளையும் கண்டால் பேய்கள் அஞ்சி புண்பட்டோர் உடலைத் தீண்ட வாரா எனவும் நம்பினர். வீட்டின் கூரையிலும் வாயில் நிலைகளிலும் இரவந்தழைகளையும் வேப்பந்தழைகளையும் தோரணங்களாகத் தொங்கவிட்டனர். வீடு முழுவதும் தூபம் காட்டி நிறும்புகை கமழும் வெண்சிறு கடுகையும் நெருப்பிலிட்டுப் புகைத்தனர்.

“தீங்கனி இரவமொடு வேம்புமனைச் சொரீஇ
வாங்குமறுப்பு யாழொடு பல்லியம் கறங்கக்
கைபயப் பெயர்த்து மை இழுது இழகி
ஐயவி சிதறி ஆம்பல் ஊதி”¹³³
“வேம்புசினை ஓடிப்பவும் காஞ்சி பாடவும்
நெய்யுடைக் கையர் ஐயவி புகைப்பவும்”¹³⁴

பண்டைத் தமிழர் வீரமே தம் புகழாகக் கொண்டு விளங்கினர். போரில் அஞ்சாது போரிட்டு உயிர் கொடுத்த வீரர்களுக்குக் கல்நட்டு அதைத் தெய்வமாக வணங்கினர். ஊர்ப்புறத்தே நடுகல் அமைக்கப்பட்டது. மறைந்த வீரனுக்குச் சிறப்பு செய்யும் முகமாக நடுகற்கள் அமைக்கப்பட்டன. இத்தகைய நடுகற்களுக்குச் செந்நிற மாலைகளும் மயிற்பீலியும் சூட்டினர். நடுகல்லைத் தெய்வமாகப் போற்றித் தங்களைப் பாதுகாக்கும் தன்மையுடையது என்ற நம்பிக்கை கொண்டு நாட்பலி கொடுத்து நற்புகை இட்டு வழிபாடு செய்தனர்.

“இல்லடு கள்ளின் சில்குடிச் சீறார்ப்

புடைநடு கல்லின் நாட்பலி யூட்டி

நன்னீர் ஆட்டி நெய்ந்துறைக் கொளியு”¹³⁵

இம்மை, மறுமை நம்பிக்கை உடையவர்களாய்ச் சங்கத்தமிழர்கள் திகழ்ந்தனர். நல்வினை செய்வோருக்கு மறுமை வாழ்வானது சிறப்புடன் அமையும் என்று கருதினர்.

“இம்மைச் செய்தது மறுமைக்கு ஆம்எனும்

அறவிலை வணிகள் ஆஅய் அலன்”¹³⁶

இவ்வாறு இம்மை வாழ்வில் புகழொடும் மறுமை வாழ்வில் சிறப்பும் பெற நல்வினைகள் மீது நம்பிக்கை கொண்டனர். மேலும் இவை போன்ற பல்வேறு நம்பிக்கைகளைக் கடைப்பிடித்து உயரிய நெறியில் வாழத்தக்க அறிவுநெறிகளைக் கற்பித்தனர்.

புறப்பண்பாட்டில் காலத்தின் செல்வாக்கு

சங்கத்தமிழர்கள் புறவாழ்வியலில் காலமானது முக்கிய பங்கினை வகித்தது. புற நிகழ்வுகளின் ஒவ்வொரு செயல்பாடுகளும் காலத்தைக் கணித்தே செய்யப்பட்டன. ஒவ்வொரு நிகழ்வினும் நாளும் உரிய பொழுதும் சரியான முறையில் கணிக்கப்பட்டன. காலத்தின் தன்மைக்கு ஏற்பவே புறச்செயல்பாடுகள் அமைந்தன எனலாம்.

மறவுணர்வு மிகுதியால் மன்னர்கள் பகைவரை அழிப்பது பற்றியே இரவு முழுவதும் சிந்தித்தார்கள் என இலக்கியங்கள் சுட்டுகின்றன.

“பகைவெம் மையின் பாசறை மரீஇப்

பாடரிது இயைந்த சிறுதுயில் இயலாது

கோடு முழங்கு இமிழிசை எடுப்பும்

பீடுகெழு செல்வம் மரீஇய கண்ணே”¹³⁷

அக்கால மன்னர்கள் கொடைப்பண்பில் சிறந்தவர்களாகத் திகழ்ந்தனர்.

“கொடைமடம் படுதல் அல்லது

படைமடம் படான்பிறர் படைமயக்குறினே”¹³⁸

எனச் சிறப்பிக்கப்பட்டனர். இத்தகு கொடைப்பண்பிற்கு இலக்கணமாகக்

‘காலம் தாழ்த்தாமல் பரிசு வழங்குதல்’ என்ற பண்பு சுட்டப்படுகிறது.

மன்னர்கள் காலம் தாழ்த்திப் பரிசு வழங்குதல், வரிசையறியாமல் பரிசு

வழங்குதல் போன்றவை புலவர்கள் நெஞ்சினை வருத்தும் இயல்புடையன.

எனவே தம் புலமையில் நம்பிக்கையும் வேந்தர் தம்மைப்புரத்தல் கடன்

என்னும் கொள்கையும் உடைய புலவர்களுக்குக் காலம் தாழ்த்திப் பரிசு வழங்குதல் என்பது இழிவான செயலாகக் கருதப்பட்டது.

“உயர்ந்து ஏந்துமருப்பின் கொல்களிறுபெறினும்

தவிர்ந்துவிடு பரிசில் கொள்ளலேன் உவந்துநீ

இன்புற விடுதி யாயின் சிறிது

குன்றியும் கொள்வல் கூர்வேற் குமண”¹³⁹

மேலும் கொடைச்செயலானது கால எல்லைகட்கு உட்படாமல் காலை எது, மாலை எது என்பது தெரியாமல் நடைபெற்றது.

“மாலை மருதம் பண்ணிக் காலைக்

கைவழி மருங்கிற் செல்வழி பண்ணி

வரவுஎமர் மறந்தனர் அது நீ

புரவுக்கடன் பூண்ட வன்மையானே”¹⁴⁰

மன்னர்கள் போர் என்றவுடன் எழுச்சி கொண்ட இயல்பினை உடையவர்களாய்த் திகழ்ந்தனர். வேல் நிறைந்த சேனைகளை உடைய படைத்தலைவர்கள் அழியும்படியாக வேண்டுகின்ற இடத்திலெல்லாம் பகைவர்களைக் கொல்லும் தொழிலைச் செய்தனர்.

“காலனும் காலம் பார்க்கும் பாராது

வேல்ஈண்டு தானை விழுமியோர் தொலைய

வேண்டிடத்து அஃதும் வெல்போர் வேந்தே”¹⁴¹

கூற்றுவனுக்குக் காலன் என்ற ஒரு பெயர் உண்டு. அவன் குறிப்பிட்ட காலத்தில் வந்து உடலினின்றும் அதற்கான ஆயுளின் முடிவு காலமும் வரும் போது உயிரைப் பறித்துச் சென்று விடுவான். சரியான காலத்தில் வருவதனால் அவனுக்குக் காலன் என்ற பெயர் அமைந்தது. ஆனால் கிள்ளிவளவன் பகைவர் திறத்தில் அந்தக்காலனை விடக்கொடியவன். அவனுக்கு இன்ன காலத்தில் தான் பகைவர்களோடு போரிட்டு அவர்களை அழிக்க வேண்டும் என்ற வரையறை இல்லை எனக் கிள்ளியின் போராற்றலைப் புலவர் வியந்து கூறுகிறார்.

இங்ஙனமாக அக்கால மக்களின் புறவாழ்வின் நிகழ்வுகளான வீரம், புகழ், கொடை, வெற்றி கொள்ளும் தன்மை இவை போன்ற அனைத்துமே காலத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டே அமைந்தன எனலாம்.

முடிவுரை

சங்கத்தமிழர்கள் புறம் என்ற வாழ்வியல் பகுப்பினை உயர்நெறியாகக் கடைப்பிடித்தனர். இப்பகுப்பு வாழ்வு நெறிகளை நயம்படவும் நாகரிகமாகவும் சொல்லுதற்குப் பயன்பட்டது. இந்த அடிப்படையில் புறம் சுட்டும் உடல்வலிவையும், போர்ச்செயலையும் இயற்கைப்பண்புகளாக அக்கால மக்கள் போற்றினர். அவர்கள் போற்றிய, கடைப்பிடித்த புறநிகழ்வுகள் அனைத்தும் காலத்தின் அடிப்படையிலே நிகழ்ந்தன. உரிய காலத்தைக் கணித்து, அதற்குரிய நல்லநாளில் செயலைத் தொடங்கும்போது அச்செயலானது வெற்றி பெறும் என்று நினைத்தனர். எனவே காலத்தின் அடிப்படையிலே செயல்பட்டனர்.

குறிப்புகள்

1. சாமி சிதம்பரனார், பழந்தமிழர் அரசியல், ப - 19.
2. நெடுநல்வாடை, பா. வரிகள் : 73 - 77
3. புறம் பா. எண் : 21
4. மேலது பா. எண் : 142
5. பதிற் பா. எண் : 4
6. மேலது பா. எண் : 5
7. கி.வா. ஜகந்நாதன், அறப்போர், ப - 13.
8. சி. பாலசுப்பிரமணியன், கட்டுரைவளம், ப - 108
9. ஜி.சுப்பிரமணியபிள்ளை, தமிழர்வாழ்வு, ப - 56
10. மு.கதிரேசச்செட்டியார், மணிமலர்த்திரட்டு, ப - 86
11. அ.ச.ஞானசம்பந்தன், அகமும் புறமும், ப - 24
12. புறம் பா. எண் : 270
13. பதிற் பா. எண் : 58
14. புறம் பா. எண் : 263
15. சோ.ந. கந்தசாமி, புறத்திணை வாழ்வியல், ப - 38
16. மறைமலையடிகள், முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சியுரை, ப - 61
17. தொல்.புறத்திணை. நூ.எண்: 75
18. முல்லைப்பாட்டு; பா. வரிகள் : 24 - 28
19. பதிற் பா. எண் : 68
20. புறம் பா. எண் : 294
21. புறம் பா. எண் : 79

22. முல்லைப்பாட்டு, பா. வரிகள் : 77 - 79
23. வ.சுப.மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், ப - 202
24. புறம் பா. எண் : 96
25. புறம் பா. எண் : 20
26. பதிற் பா. எண் : 57
27. புறம் பா. எண் : 19
28. புறம் பா. எண் : 279
29. மு.கதிரேசசெட்டியார், பண்டைத்தமிழர் அரசியல், ப - 83
30. புறம் பா. எண் : 186
31. மேலது பா. எண் : 5
32. தொல்.புறத்திணை. நூ.எண் - 61
33. புறப்பொருள் வெண்பாமாலை (வெட்சித்திணை), பா.எண் : 4
34. தகடூர் யாத்திரை, புறத்திரட்டு : பா.எண் : 755
35. க.வெள்ளைவாரணன், தொல்காப்பிய உரைவளம், ப - 38
36. புறம் பா. எண் : 257
37. மேலது பா. எண் : 280
38. தொல். புறத்திணை : நூ.எண் : 61
39. புறம் பா. எண் : 3
40. பதிற் பா. எண் : 23
41. தொல். புறத்திணை: நூ.எண் : 40
42. பதிற் பா. எண் : 40

- 43.மேலது பா. எண் : 61
- 44.சிலப்பதிகாரம் : வேட்டுவவரி 12 : 12
- 45.மேலது பா. எண் : 12 : 13
- 46.ரா.வேங்கடாசலம்பிள்ளை, செந்தமிழ்க்கட்டுரைகள், ப - 136.
- 47.புறம் பா. எண் : 68
- 48.மேலது பா. எண் : 20
- 49.மேலது பா. எண் : 41
- 50.பதிற் பா. எண் : 30
- 51.மதுரைக்காஞ்சி - பா. வரிகள் 247-250
- 52.தொல்.மரபியல்: நூ.எண் : 72
- 53.புறம் பா. எண் : 100
- 54.கா.சுப்பிரமணியம்பிள்ளை, சங்ககாலச்சமுதாயம், ப - 82
- 55.சி.பாலசுப்பிரமணியன், கட்டுரைவளம், ப - 108
- 56.பதிற்: எட்டாம் பத்து (பதிகம்), பா.வரிகள் : 4-6
- 57.புறம் பா. எண் : 35
- 58.மேலது பா. எண் : 3
- 59.மேலது பா. எண் : 31
- 60.கி.வா. ஜகந்நாதன், வீரர் உலகம், ப - 22
- 61.புறம் பா. எண் : 6
- 62.அ. தட்சிணமூர்த்தி, தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும், ப - 20.
- 63.தொல்.புறத்திணை. நூ.எண் : 69

64. புறப்பொருள் வெண்பாமாலை (உழிஞைத்திணை), பா.எண் : 2

65. புறம் பா. எண் : 294

66. மேலது பா. எண் : 323

67. மேலது பா. எண் : 19

68. மேலது பா. எண் : 332

69. க.த.திருநாவுக்கரசு, தமிழர் நாகரிக வரலாறு, ப - 190.

70. ம.ரா.போ.குருசாமி, சங்ககாலம், ப -100

71. புறம் பா. எண் : 55

72. பல்கலைப்பழந்தமிழ் - கழக வெளியீடு, ப - 106.

73. புறம் பா. எண் : 30

74. மேலது பா. எண் : 20

75. மேலது பா. எண் : 376

76. மேலது பா. எண் : 365

77. மேலது பா. எண் : 35

78. மேலது பா. எண் : 148

79. மேலது பா. எண் : 27

80. மேலது பா. எண் : 39

81. மேலது பா. எண் : 56

82. கலி பா. எண் : 100

83. புறம் பா. எண் : 55

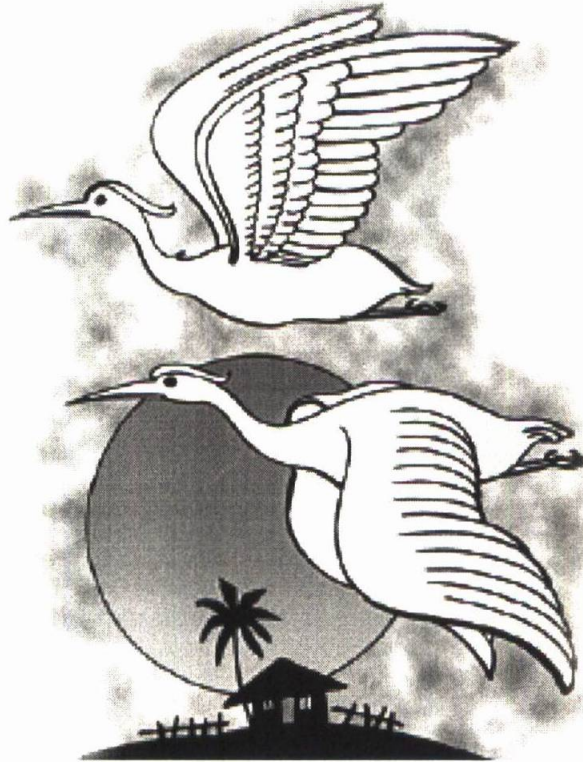
84. மேலது பா. எண் : 228

85. மேலது பா. எண் : 397
86. அகம் பா. எண் : 1
87. மேலது பா. எண் : 99
88. பதிற் பா. எண் : 59
89. கலி பா. எண் : 141
90. புறம் பா. எண் : 4
91. பதிற் பா. எண் : 22
92. புறம் பா. எண் : 400
93. மேலது பா. எண் : 118
94. அகம் பா. எண் : 2
95. மேலது பா. எண் : 362
96. குறுந் பா. எண் : 178
97. அகம் பா. எண் : 239
98. குறுந் பா. எண் : 307
99. புறம் பா. எண் : 400
100. மேலது பா. எண் : 118
101. மேலது பா. எண் : 67
102. பதிற் பா. எண் : 31
103. புறம் பா. எண் : 22
104. குறுந் பா. எண் : 395
105. அகம் பா. எண் : 313

106. நற் பா. எண் : 377
107. மேலது பா. எண் : 128
108. கலி பா. எண் : 15
109. அ. தட்சிணாமூர்த்தி, தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும், ப - 168
110. பரிபாடல் : பா.எண் : 11
111. பட்டினப்பாலை, பா. வரிகள் : 34 - 35
112. புறம் பா. எண் : 112
113. மேலது பா. எண் : 87
114. புறம் பா. எண் : 27
115. பதிற் பா. எண் : 90
116. மதுரைக்காஞ்சி, பா. வரி - 8
117. பரிபாடல், பா.எண் : 11
118. புறம் பா. எண் : 229
119. புறம் பா. எண் : 385
120. மேலது பா. எண் : 398
121. பதிற் பா. எண் : 24
122. புறம் பா. எண் : 388
123. மேலது பா. எண் : 35
124. மேலது பா. எண் : 41
125. மேலது பா. எண் : 60
126. மேலது பா. எண் : 229

127. பரிபாடல், பா.எண் : 11
128. மேலது : பெருமழைப்புலவர் உரை
129. ஜி.சுப்பிரமணியபிள்ளை, தமிழர் உள்ளம், ப - 130.
130. புறம் பா. எண் : 9 ✓
131. மேலது பா. எண் : 12 ✓
132. மேலது பா. எண் : 93
133. மேலது பா. எண் : 281
134. மேலது பா. எண் : 296
135. மேலது பா. எண் : 329
136. மேலது பா. எண் : 134
137. பதிற் பா. எண் : 50 ✓
138. புறம் பா. எண் : 142
139. மேலது பா. எண் : 159
140. மேலது பா. எண் : 149
141. மேலது பா. எண் : 41

இயஸ் 5

சங்க இலக்கியத்தில்
காலப்புனைவு

- ◆ முன்னுரை
- ◆ காலம் புனையப்படும் முறை
- ◆ திணை வாரியாகக் காலப்புனைவு
- ◆ குறிப்புப் பொருளில் கால வெளிப்பாடு
- ◆ இறைச்சியில் காலம் சுட்டப்படும் முறை
- ◆ முடிவுரை

சங்க இலக்கியத்தில் காலப் புனைவு

முன்னுரை

சங்க இலக்கியங்கள் மிகப் பழமையனவாயினும் இன்றும் நடைமுறையில் பயன் உடையனவாய் உள்ளன. இச்சங்க இலக்கியங்கள் பல புலவர்களின், பல்வகைச் சூழலின் உணர்வு வெளிப்பாட்டுப் பாடல்களின் தொகுதிகளாய் அமைந்துள்ளன. இச்சங்கப் பாடல்களுள் பல தம் உட்கூறுகள் சிலவற்றில் ஒன்றாகக் காலத்தையும் கொள்கின்றன. புலவர்களும் அறிவர்களும் கணியன்களும் காலங்களைப் பல்வேறு பெயர்களிட்டு அழைத்துள்ளதை இப்பாடல்கள் வழி அறியமுடிகிறது. எனவே அக, புறச்செய்திகளை உள்ளடக்கிய சங்கப் பாடல்களில் காலம் உணர்வுகளை அடிப்படையாக வைத்துப் புனையப்பட்டுள்ளது.

காலம் புனையப்படும் முறை

சங்ககால மக்களின் வாழ்க்கையில் பெரும்பங்கு வகித்த காலமானது அம்மக்களின் உணர்வுகளைத் தாங்கிய ஒன்றாக இருந்தது. அகத்திலும் புறத்திலும் இன்றியமையாத ஒன்றாக இருந்த காலத்தைச் சங்க இலக்கியங்கள் சுட்டுகின்றன. இவ்விலக்கியங்கள் காலத்தை நேரடியாகவும், குறிப்பாகவும் புனைந்து நிற்கின்றன.

காலப்பகுப்பு

காலத்தின் தேவையைச் சங்ககால மக்கள் நன்கு அறிந்திருந்தனர். காலம் என்பதை நோக்கும் இடத்து முன்சென்ற காலமும், இப்போது நிகழும் காலமும், இனிவரும் காலமும் ஆக மூன்று காலங்கள் கூறப்பட்டிருந்தன.

"இறப்பி னிகழ்வின் எதிர்வின் என்றா

அம்முக காலமுங் குறிப்பொடுங் கொள்ளும்

மெய்ந்நிலை யுடைய தோன்ற லாறே"¹

காலமானது இறந்தும் பிறந்தும் எதிர்நோக்கியும் வேகமாக ஓடிக்கொண்டிருக்கும் வெள்ளத்தைப் போன்றது. வெள்ளத்தையும் அணையிட்டு அளந்து அறிந்தனர் சங்கப் புலவர்கள். மிகமிகச்சிறிய காலக் கூறாகிய நொடிப்பொழுது முதற் கொண்டு அளவுபடாது மிகப்பெருகிய ஊழிக்காலம் வரையில் காலத்தை மதிப்பீடு செய்தனர். பகல், இரவு என்ற காலப்பிரிவை அறிந்து அவற்றைக் குறித்தனர்.

பகலில் சூரியன் ஒளி செய்வதால் 'எல்' என்ற பெயரைச் சூரியனுக்கு வழங்கினர். எல்லை, எல்லி என்ற பெயர்கள் பகற்பொழுதையும், இரவுப்பொழுதையும் குறிப்பிடுவதை அக்கால இலக்கியங்கள் உணர்த்துகின்றன.

"இரும் புலிக் குருளையின் தோன்றும் காட்டிடை

எல்லி வருநர் களவிற்கு

நல்லை அல்லை நெடு வெண்ணிலவே"²

இப்பாடல், 'தலைவன் இரவில் தலைவியிடம் வந்து பழகும் காலத்தில் அவனை விரைந்து மணங்கொள்ளும்படி தூண்ட எண்ணிய தோழி தலைவனுக்கு உரைத்ததாக' அமைந்துள்ளது. எனவே இப்பாடலில் எல்லி என்ற சொல் இரவுப்பொழுதைச் சுட்டுகிறது.

"கல்லென் கானத்துக் கடமா ஆட்டி

எல்லும் எல்லின்று ஞமலியும் இளைத்தன

செல்லில் ஐஇய! உதுஎம் ஊரே!"³

இப்பாடலில் 'கல்லெனும் ஆரவாரத்தை உடைய காட்டின்கண் கடமாவை வேட்டையாடி அலைத்தலைச் செய்யப் பகற்பொழுதும் மங்கியது' என வருவதால் எல்லி என்ற சொல் பகற்பொழுதைச் சுட்டுகிறது.

இரவுப் பொழுது நீங்கி பொழுது விடிதலை ஒருநாளின் தொடக்கமாகக் கருதினர். நாள் என்னும் கால அளவு பகல் தொடங்கி இரவின் இறுதிக்காலம் வரை உள்ள கால அளவாகும். என்பதை அறிந்தனர்.

"ஒருநாள் வாரலன் இருநாள் வாரலன்

பலநாள் வந்து பணிமொழி பயிற்றின்

நன்னர் நெஞ்சம் நெகிழ்த்த பின்றை"⁴

என வரும் பாடல் நாள் என்ற காலப்பிரிவினைச் சுட்டுகிறது.

சங்ககால மக்கள் நாட்கணக்கைத் தொடங்கச் சுவரில் ஒவ்வொரு கோடு இட்டு அவற்றை எண்ணி வந்தனர் என்பதைச் சங்க இலக்கியங்கள் சுட்டுகின்றன. குறுந்தொகைத் தலைவி, தலைவனை நினைத்து சுவரில் தான் இழைத்த கோடுகளை எண்ணி அவன் சென்ற கால இடையீட்டை நினைத்து வருந்தி நிற்கிறாள்,

"வீங்கு இழை நெகிழ விம்மி ஈங்கே

எறிகண் பேதுறல் ஆய்கோடு இட்டுச்

சுவர்வாய் பற்றும் நின் படர்சேண் நீங்க

வருவோம் என்ற பருவம் உதுக்காண்"⁵

எனத் தலைவி நாட்கணக்கு பார்த்த முறையானது சுட்டப்படுகிறது.

இதே போல அக்காலத்தில் சுவரில் குறியிட்டு நாட்கணக்கைப் பார்த்து வந்த பழக்கத்தினை,

"சேண்உறை புலம்பின் நாள்முறை இழைத்த

திண்சுவர் நோக்கி நினைத்து கண்பனி

நெகிழ்நூல் முத்தின் முகிழ்முலைத் தெறிப்ப"⁶

என்ற பாடலின் மூலம் அறியமுடிகிறது.

ஏழுநாட்கள் கொண்ட வாரம் அல்லது கிழமை என்னும் கால அளவு அக்காலத்தில் இருந்தமைக்கான சான்றுகள் காணப்படவில்லை. ஆனால் 'ஒன்றுக்கு ஏழு என்னும் ஒரு வழக்கு' இருந்ததை அறிய முடிகிறது.

"ஏழு குளிறு மிதித்த ஒருபழம் போலக்

குழையக் கொடியோர் நாவே"⁷

"ஏழர்ப் பொதுவினைக்கு ஒருர் யாத்த

உலைவாங்கு மிதிதோல் போலத்,

தலைவரம்பு அறியாது வருந்துமென் நெஞ்சே"⁸

என வரும் இடங்கள் இக்கருத்திற்கு அரண் செய்கின்றன.

மேலும் யாமம் என்பதனை ஓர் இரவின் கால்கூறாகக் கொண்டனர். முதல் யாமத்தை, 'முந்தையாமம்' என மதுரைக்காஞ்சி குறிப்பிடுகின்றது. முந்தையாமம் என்பது மக்கள் தம் தொழில் முடித்துப் படுக்கைக்குச் செல்லும் காலமாகும். இந்த யாமம் கங்குல் இடையில் முடிவதாகக் கருதுவர்.

வரைவிடை வைத்துத் தலைவன் தன்னைப் பிரிந்த வழி ஆற்றிய தலைவி, 'தோழியிடம் உலகிலுள்ள உயிர்கள் அனைத்தும் துயிலும் இந்நடு யாமத்தே, யான் ஒருத்தி மட்டும் துயிலாது இருக்கிறேன்' என்று கூறுகிறாள். இச்செய்தியை,

"நள்ளென்று அன்றே யாமம் சொல் அவிந்து

இனிது அடங் கினரே மாக்கள் முனிவுஇன்று

நனந்தலை உலகமும் துஞ்சும்

ஓர்யான் மன்ற துஞ்சா தேனே"⁹

என்ற பாடல் குறிப்பிடுகிறது.

ஆண்டு என்பது ஒருபெரும் காலப் பகுதியாக அக்காலத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பெற்றது. ஓர் ஆண்டில் பன்னிரண்டு மாதங்களும் ஆறு பருவங்களும், இரு அயனங்களும் இருந்ததாகக் கருதினர்.

"பூ இடைப்படினும் யாண்டு கழிந்தன்ன

நீர் உறை மகன்றிற் புணர்ச்சி போலப்

பிரிவு அரிது ஆகிய தண்டாக் காமமொடு"¹⁰

இப்பாடல், 'பூவானது தம்மிடைப்பட்டாலும் அச்சிறு நொடிப்பொழுதே பல ஆண்டுகள் கடந்தாற் போன்ற துன்பத்தை உண்டாக்கும் இயல்பை உடைய மகன்றில் பறவைகளின் இயல்பு காட்டப்படுகிறது'. எனவே 'ஆண்டு' என்ற காலப்பாடுபாட்டையும் அக்கால மக்கள் அறிந்திருந்தனர். மேலும் மகளிர் கருப்ப காலம் பன்னிரு திங்கள் கொண்ட ஓர் ஆண்டாகக் கருதப்பட்டது.

"முன்னாற் திங்கள் நிறைபொறுத்து அசைஇ

ஒதுங்கல் செல்லாப் பசும்புளி வேட்கைக்

கடுஞ்சூல் மகளிர் போல"¹¹

என இப்பாடல் இச்செய்தியினை மெய்ப்பிக்கிறது.

மேலும் காலை, மாலை, பகல், யாமம், விடியல் எனும் பெயர்
கொண்ட பல சொற்கள் அக்காலத்தில் காலம் என்னும் பொருளைத்தந்தன.

"காலையும் பகலும் கையறு மாலையும்

ஊர்துஞ்சு யாமமும் விடியலும் மென்றுஇப்

பொழுதிடை தெரியின் பொய்யே காமம்"¹²

இவ்வாறு மேற்குறித்த காலங்களின் பெயர்கள் தவிரப் பல்வேறு
பெயர்கள் வழங்கப்பட்டதையும் இலக்கியங்கள் சுட்டுகின்றன. மேலும்
இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வு நடத்திய அக்கால மக்களுக்கு
இயற்கைத் தோற்றங்களும், நிகழ்ச்சிகளும் சிறந்த அனுபவ வாயிலாக
அமைந்து காலத்தைத் தகுந்தவாறு நிர்ணயிக்க உதவின.

காலம் காட்டப் பயன்பட்ட சொற்கள்

'காலம்' என்ற சொல் தொல்காப்பியர் காலந்தொட்டு இன்று வரை
நடைமுறையில் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. அக்கால மக்கள்
காலத்தைப் பல்வேறு பெயர்களால் அழைத்துள்ளனர். மாத்திரை, கடிகை,
நாழிகை, முழுத்தம், யாமம், சிறுபொழுது, பகல், இரவு, நாள், வாரம்,
கிழமை, திதி, பக்கம், திங்கள், பருவம், ஞாயிறு, அயனம், யாண்டு, ஊழி,
கோள் எனும் சொற்கள் காலத்தைக் குறித்தன.

திணைவாரியாகக் காலப் புனைவு

காலத்தையும் நேரத்தையும் குறிக்கக் கூடியதாய்ப் பொழுது
விளங்குகின்றது. முதற்பொருளின் ஒருகூறு பொழுது ஆகும். பொழுது

என்பது கால அளவு அல்லது பருவம் என வரையறுக்கப்படுகிறது.

"இன்ன நாளிலிருந்து இது என வரையறுக்கப் படுவது பொழுது"¹³ என்பர் அ.மு.பரமசிவானந்தம். தொல்காப்பியர் இதனை ஒவ்வொரு திணைக்கும் அதன் பின்னணி கொண்டு வரையறை செய்துள்ளார். உரையாசிரியர்கள் இதனைப் 'பெரும்பொழுது' என்றும் 'சிறுபொழுதும்' என்றும் பாகுபாடு செய்கின்றனர். தொல்காப்பியர் பெரும்பொழுதைப் 'பருவம்' என்றே குறிக்கிறார்.

"பனிஎதிர் பருவமும் உரித்தென மொழிப"¹⁴

ஒருநாளின் ஆறுகூறுகளைக் கொண்டது சிறுபொழுது என்பர். ஒரு ஆண்டின் ஆறுபருவங்களைக் கொண்டது பெரும்பொழுது, பருவம் என்பது இரண்டு திங்களைக் கொண்டதாகவும், பொழுது நான்கு மணி நேரத்தைக் கொண்டதாகவும் இருக்கலாம் எனக் கருதப்படுகிறது. பருவம் என்பது கால மாற்றத்தினைக் குறிப்பதாகவும், சிறுபொழுது என்பது தலைவன் தலைவியின் ஒழுகலாறுகளை உள்ளடக்கி இருப்பதாகவும் அறியமுடிகிறது.

பொழுது கண்டிரங்கல்

சங்க இலக்கியத்தில் பெரும்பான்மை இரங்கலுக்குரிய பாத்திரமாகவே தலைவியானவள் படைக்கப்படுகிறாள். பிரிந்து சென்ற தலைவன் பாசறைக் கண்ணும், இடைச்சுரத்தும் வினைமுற்றி மீண்டு வரும்போதும் தலைவியை வெகுவாக நினைத்து வருந்துவதாகப் பல பாடல்கள் அக இலக்கியங்களில் உள்ளன. தலைவனைப் பிரிந்து வருந்தும்

தலைவிக்குத் தோழி ஆறுதல் வழங்குகிறாள். இந்நிலையில் தோழி தலைவியைப் பருவமன்று என்று வற்புறுத்தி மொழிவதும் பருவம் வந்துவிட்டது இன்றே நின் தலைவன் வருவார் என்று கூறுவதும் பொழுது கண்டு இரங்கலுக்கு உட்பட்டனவாய் அமைகின்றன.

"பிரிவின் நீட்டம் நிலம்பெயர்ந் துறைவோர்க்கு

உரியதன்றே யாண்டுவரை யிறுத்தல்"¹⁵

எனப் பிரிவிற்கு உரிய காலம் இரண்டு திங்கள் என்பார் நக்கீரர். எனவே இரண்டு திங்களுக்கு மேல் தலைவன் பிரிவில் காலம் நீட்டிக்கும்போது தலைவி தலைவனை நினைத்து வருந்தும் நிலை காணப்படுகிறது.

முல்லையில் பொழுது கண்டிரங்கல்

கார்காலமாகிய பெரும்பொழுதும் மாலையாகிய சிறுபொழுதும் பொருந்திய பின்னணியில் முல்லை நிலமானது காட்சியளிக்கிறது.

"காரும் மாலையும் முல்லைக் குரிய"¹⁶

இந்நூற்பாவிற்கு விளக்கம் தரும் நச்சினார்க்கினியர், 'வினைவயிற் பிரிந்து மீள்வேன் வினை பரித்தேரூர்ந்து பாசறையினின்று மாலைக் காலத்தே ஊர்வயின் வருஉங்காலம் ஆவணியும், புரட்டாசியும் ஆதலின் அவை வெப்பமும் தட்பமும் மிகாது இடை நிகர்த்தலாகி, ஏவல்செய்வாரும் இளையோர்க்கு நீரும் நிழலும் பயத்தலான் ஆரிபதம் மிக்கு நீரும் நிழலும் பெறுதலிற் களிசிறந்து மாவும் புள்ளுந்துணையோடின்புற்று விளையாடுவதைக் கண்டு தலைவர்க்குத் தலைவிக்கும் காமக்குறிப்பு

மிகுதலானுமென்பது, புல்லை மேய்ந்து கொல்லேற்றோடு புனிற்றாக் கன்றை நினைந்துமன்றிற் புகுதரவுந் தீங்குரலிசைப்பும் பந்தர் முல்லை வந்து மணங்களுற்றவும் வருகின்ற தலைவர்க்கும் இருந்த தலைவிக்கும் காமக் குறிப்புச் சிறத்தலின் மாலைப் பொழுதும் உரித்தாயிற்று என விளக்கம் தருகிறார். எனவே தனித்துறையும் தலைவிக்கும் பிரிந்து செல்லும் தலைவனுக்கு கார்காலமும், மாலைப் பொழுதும் துன்பந்தருவதாய் விளங்குகின்றன. முல்லைநிலத் தலைவி மன இயல்பு மாறாமல் ஆற்றி இருக்க வேண்டியது மரபு. தலைவனைப் பிரிந்து அவன் வரவை எதிர்நோக்கி ஆற்றியிருக்கும் தலைவிக்குப் பருவவரவும். மாலைப் பொழுதும், மிக்க துன்பஞ் செய்கின்றன. எனவே ஆற்றியிருக்கும் தலைவி தலைவனது காலநீட்டிப்பால் பொழுது கண்டு இரங்கலுக்கு உட்படுகின்றாள்.

"மாலை அந்தி மாலதர் நண்ணிய

பருவஞ் செய்த கருவி மாமழை

அவர்நிலை யறிமோ ஈங்கென வருதல்"¹⁷

எனத் தலைவியின் பிரிவுத்துயர் இரங்கலுக்கு இட்டுச்செல்கின்றது.

முல்லைத் திணையில் மாலை, யாமம், கார், கூதிர் ஆகிய பொழுதுகள் தலைவியின் இரங்கலுக்குரிய பொழுதுகளாகக் காணப்படுகின்றன.

திறனழிக்கும் மாலை

தலைவன் கார்காலத்தில் மீண்டு வருவேன் என்று கூறிச் சென்றான். ஆனால் குறித்த பருவத்தில் அவன் வந்து சேரவில்லை. மாலைப்பொழுது வருகிறது. அம்மாலை பிரிவுத் துன்பத்தை மேலும் மிகுதிப்படுத்தியதாக, தன் நலனை அழிக்க வந்ததாகக் கருதுகிறாள்.

"தகைமுற்றினவே தண்கார் வியன்புனம்

வால் இழை நெகிழ்த்தோர் வாரார்

மாலை வந்தன்று என்மாண்நலம் குறித்தே"¹⁸

எனக் 'கார்காலம் வந்தும் தலைவன் இன்னும் வந்திலன் என்பதால் இம்மாலைக் காலம் துன்பத்தைத் தந்து உள்ளத் திண்மையையும் அழிப்பதாகத் தலைவி வருந்துகிறாள்.

மாலையின் மீது ஆற்றாமை

பொருள் தேடிச் சென்ற தலைவன் குறித்த பருவத்தில் வரவில்லை. இதனை ஆற்றாத தலைவி மாலைப் பொழுதின் வருகையை அறிந்தாள். மாலையின் வருகையால் மிகத் துன்புற்று இம்மாலைப் பொழுது தலைவன் சென்ற நாட்டிலும் இத்தன்மை உடையதாய் அவனை வருத்தியது என்றால் அவன் வினைமேற்செல்லும் பற்றுள்ளத்தை விட்டு இந்நேரம் வந்திருப்பான். ஆனால் அவ்வாறு மாலைப்பொழுது தலைவனை வருத்தவில்லை. எனவே இன்னும் வாராமல் இருக்கிறான் எனத் தனது ஆற்றாமையை வெளிப்படுத்துகிறாள்.

"கொடுங்கோற் கோவலர் குழலோ டொன்றி

ஐதுவந் திசைக்கும் அருளின் மாலை

ஆள்வினைக்கு அகன்றோர் சென்ற நாட்டும்

இனயை ஆகித் தோன்றின்

வினைவலித் தமைதல் ஆற்றலர் மன்னே"¹⁹

எனத் தலைவி மாலை நேரத்தின் மீது தன்னுடைய ஆற்றாமையை வெளிப்படுத்துகின்றாள்.

உயிர் செல்வதற்குக் காரணம் மாலை

அரசனுக்கு உற்றுழிப் பிரிந்த தலைவன் பகைவரை வெற்றி காணும் நோக்கத்துடன் தலைவியைப் பிரிந்து செல்கிறான். அவனுடைய பிரிவுத் துயரத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ளாமல் வருந்தும் தலைவியை அவன் தேற்றி கார்ப்பருவத் தொடக்கத்தில் மீண்டு வருவேன் என்று ஆறுதல் கூறிச் சென்றான். அப்பருவம் வருமளவும் அவனுடைய சொற்களைப் பற்றுக்கோடாகக் கொண்டு ஆற்றியிருந்த தலைவி அவன் கூறிய கார்ப்பருவம் வந்தும் அவனுடைய வரவின்மையால் வருந்துகிறாள். மேலும் கார்காலத்தில் மாலைப்பொழுது வந்து மேலும் தன்னை வருத்தமடையச்செய்த இயல்பினைப் பழிக்கிறாள்.

"வெஞ்சின வேந்தன் வியன்பெரும் பாசறை

வென்றி வேட்கையோடு நம்மும் உள்ளார்

யாதுசெய் வாங்கொல் தோழி உள்ளார்

கொலைகுறித் தன்ன மாலை

துனைதரு போழ்தின் நீந்தலோ அரிதே"²⁰

எனத் தன்னுடைய உயிர்செல்வதற்குக் காரணமாக மாலைப் பொழுதானது அமைந்துவிடப் போகிறது என்று புலம்புகிறாள், மேலும் 'கொன்றொழிக்க வேண்டும் என்னும் குறிக்கோளுடனே வருகின்ற இம்மாலைப் பொழுதைக் கண்டு நான் அஞ்சி நிற்கிறேன். விரைந்து வரும் இம்மாலைப் பொழுதை, இம்மாலை செய்யும் துன்பத்தைப் பொறுத்து, இம்மாலைப் பொழுதாகிய கடலைக் கடந்து உயிர்வாழ்தல் என்பது எனக்கு அரிய செயலாகவே உள்ளது' என மாலைப்பொழுதை உயிர் எடுக்கக் கூடிய ஒன்றாகத் தலைவி எண்ணி வருந்துகிறாள்.

மாலையில் தலைவனை நினைந்து வருந்துதல்

தலைவனது பிரிவால் மாலைக்காலமும் அக்காலத்தில் உண்டான தனிமையும் தலைவியைப் பெரிதும் வருத்துகின்றன. எனவே தலைவன் சென்ற நாட்டிலும் தன்னை வருத்திய மாலைப்பொழுது இல்லையோ? என வேதனையுற்றுக் கலங்கி நிற்கிறாள். எனவே மாலைப்பொழுது தலைவனின் நினைவைத் தலைவிக்கு மேலும் அதிகப்படுத்துகிறது.

"இன் கடுங்கள்ளின் மணம்இல கமழும்

புன்கண் மாலையும் புலம்பும்

இன்றுகொல் தோழி! அவர் சென்ற நாட்டே"²¹

என்ற தலைவி தன்னுடைய வருத்தம் மேலிடக் கூறுகிறாள்.

"பல்லான் கோவலர் படலைக் கூட்டு

மன்பின் மாலையும் முடைத்தோ

வன்புறைப் பாண வவர்சென்ற நாடே"

இவ்வாறு உயிர்களிடத்து அன்பு செய்தலில்லாத கொடிய இந்த மாலைப் பொழுதுகளையும், தலைவன் சென்றுறையும் அந்தநாடு உடையதோ? இலதோ? அறிகிலேன்' என்று மாலையின் வருகையால் தான் கொண்ட அன்பினால் தலைவி வருந்தி கூறுகிறாள்.

மாலையில் காமநோய்க்கு வருந்துதல்

தலைவியைப் பிரிந்த தலைவன் குறித்த பருவத்தில் வரவில்லை. பருவ வரவின்கண் தன்னுடைய துன்பத்தைக்கூறி புலம்புகிறாள். தலைவன் இன்னும் காலம் நீட்டிப்பானோ என்ற அச்ச உணர்வும், தம்மை அவன் மறந்து விட்டானோ என்று நம்பிக்கை இழந்த நிலையில் உள்ளத்தில் ஏற்படக் கூடிய வருத்தமும் காம நோயை அதிகப்படுத்துகின்றன.

"காளைபெயல் பொழிந்து கடுங்குரல் பயிற்றிக்

கார்செய்து என்னுழை யதுவே யாயிடைக்

கொல்லைக் கோவலர் எல்லி மாட்டிய

பெருமர வேரடிப் போல

அருளிலேன் அம்ம அளியேன் யானே' ²³

எனக் 'காட்டின்கண் கொல்லையிற் கோவலர் கொளுத்திய வேர்க்கட்டை அவிப்பாரின்றித் தானே வெந்து தணிவது போல, அருள்செய்யும் தலைவனின்றி நான் காமத்தீயால் அழிந்து ஒழிகின்றேன்' என்கிறாள்.

"சுடர்செல் வானம்சேப்ப படர்கூர்ந்து

எல்லுறு பொழுதின் முல்லை மலரும்

மாலை என்மனார் மயங்கியோரே

குடுமிக் கோழி நெடுநகர் இயம்பும்

பெரும்புலர் விடியலும் மாலை

பகலும் மாலை துணை இலோர்க்கே"²⁴

என்று தலைவி பருவ வரவின்கண் தன்னுடைய துன்பத்தை வருந்திக் கூறுகிறாள். அதாவது, 'சூரியன் மறைந்ததால் வானம் சிவப்பு நிறமடைகிறது. ஒளிமங்கிய அப்பொழுதில் முல்லைப்பூக்களும் மலருகின்றன. அதனால் துன்பம் மிக்க அதனை மாலைக்காலம் என்பர் அறிவு மயக்குற்றோர். ஆனால் துணையைப் பிரிந்திருப்போருக்கு, உச்சிக் கொண்டையை உடைய கோழி கூவி அழைக்கின்ற பெரிய இராப்பொழுது கழிந்தபின் புலருகின்ற விடியற் காலமும் மாலைக் காலமாகும். பகற்காலமும் மாலைக்காலமும்' என்று தலைவன் பிரிவால் எப்பொழுதும் மாலை தரும் துன்பத்தையே உடையவளாக இருக்கிறேன் என்கிறாள்.

முல்லைத் திணையில் மாலைப்பொழுது, கார் காலப் பருவத்துடன் இணைந்தே காணப்படுகின்றது. எனவே தலைவி பருவத்தினை உணர்த்தி, அப்பருவத்தில் மாலைப் பொழுது தனக்குத் துன்பம் செய்ததாகக் கருதுகிறாள்.

நெய்தலில் பொழுது கண்டிரங்கல்

நெய்தல்நிலத்தலைவிக்கு மாலைப் பொழுது உயிரை உடம்பினின்று நீக்க வந்த ஒன்றாகக் காட்சியளிக்கிறது. துயர்நிலை தாங்க முடியாத நிலையில் மாலையில், அம்மாலைப் பொழுதை விளித்துத் தன்நிலையைக் கூறுகிறாள். "தலைவனின் துணையோடு துய்த்த, மாலைப் பொழுதின்

இனிய நினைவு தனிமைத் துயரோடு சிந்திக்கப்படும் போது துன்பம் இரட்டிப்பாகிறது"²⁵. தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி தனிமையில் புலம்புகிறாள்.

ஆற்றாமை மிக்க தலைவி மாலையை விளித்துக் கூறுவது

தலைவன் பிரிவை ஆற்றாத தலைவி மலைப் பொழுதைக் கண்டு, அம்மாலையிடமே தன்னுடைய நிலையைக்கூறிப் புலம்பித் தீர்க்கிறாள். மாலையின் இயல்பைப் பழிக்கும் முகமாக, 'நீ வருந்தியவர்களை வருத்தியே விடுவாய் என்றும், மகிழ்ந்தவர்களை மகிழ்ப்பண்ணி மகிழ்விப்பாய்' என்றும் கூறி அம்மாலையின் அருளின்மையைப் பழிக்கின்றாள். மேலும்,

"குடைநிழ லாண்டாற்கும் ஆளிய வருவாற்கும்

இடைநின்று காலம்போல் இறுத்தந்த மருண்மாலை

மாலைநீ தூவறத் துறந்தாரை நினைத்தலின் கயம்பூத்த

போதுபொற் குவிந்தென் எழில்நல மெள்ளுவாய்"²⁶

என 'வருத்தம் தருகின்ற காலத்தை எனக்குத் தந்த மாலையே! நீ மருட்சியையுடைய மாலை ஆவாய்! என்பது தலைவியின் புலம்பலாகும்.

பாலையில் பொழுதுகண்டிரங்கல்

தலைவனைப் பிரிந்த தலைவிக்குக் காணும் பொருட்கள் எல்லாம் துன்பத்தைத் தருகின்றன. மாலைப் பொழுதின் இயற்கைக் காட்சிகளைக் காண்கின்றாள். அக்காட்சிகள் அவளைத் துன்பத்தில் ஆழ்த்துகின்றன. "மானிடரின் காதல் ஓவியங்களுக்கு மிகச்சிறந்த பின்னணியாக அமைவது

இயற்கைக் காட்சி"²⁷ என்பார் மு.வரதராசனார். எனவே தலைவன் மீது கொண்ட காதலினால் மனம் மகிழ்ந்த தலைவி அவன் பிரிவைக் கண்டு துன்பமடைகிறாள். மாலைப்பொழுதில் இயற்கை இன்பங்களைக் கண்டு துன்புறுகிறாள்.

"குவியடி வெருகின் பைங்கண் ஏற்றை

ஊனசைப் பிணவின் உயங்குபசி களைஇயர்

தளிர்புரை சென்னிக் கவிர்ப்பு அன்ன

நெற்றிச்சேவல் அற்றம் பார்க்கும்

புல்லென் மாலையும் இனிதுமன் றம்ம"²⁸

என மாலைப்பொழுதானது துணைப்புணர்ந்தோர்க்கு இனிமை ஆயிற்று. அப்பேறில்லாத தனக்கு அது துன்பமாயிற்று என்று வருந்திக் கூறுகிறாள்.

மாலைக் காலத்து வாடைக்கு வருந்துதல்

மாலைப் பொழுதானது பிரிந்துறைகின்ற மகளிர்க்கு கலக்கத்தையும், ஏக்கத்தையும் ஏற்படுத்துகின்றது. மாலையுடன் சேர்ந்து வாடைக் காற்றும் தலைவியை அலைக்கழித்து அவளுடைய துயரை மிகுவிக்கின்றன.

"வாடைக்காற்று ஐப்பசி, கார்த்திகை ஆகிய கூதிர் காலத்தில் வீசும்.

அக்காலத்தில் அகத்தொருங்கிப் போகம் நுகர்வார்க்குச் சிறந்ததாம்,

தனித்து உறையும் தலைமகட்குத் துன்பஞ் செய்வதாய் அமைகின்றது"²⁹

என்பார் குருசாமிஐயர். மாலையுடன் வரும் வாடைக்காற்றுக்குத் தலைவி வருந்துகிறாள்.

"காலை வந்தன்றால் காரே மாலைக்

குளிர்கொள் பிடவின் கூர்முகை அலரி

வண்டுவாய் திறக்கும் தண்பி நாற்றம்

கூதிர் அற்சிரத்து ஊதை தூற்றப்

பனியலைக் கலங்கிய நெஞ்சமொடு

வருந்துவம் அல்லமோ, பிரிந்திசினோர் திறத்தே"30

இவ்வாறு 'மாலையோடு வாடைக்காற்றும் சேர்ந்து வரக் கலங்கிய நெஞ்சமொடு வருத்தமடைகிறாள்' தலைவி. எனவே மாலையும் வாடையும் தனிமைத் துயரில் இருக்கும் தன்னை வருத்தும்போது தான் வருந்தாமல் ஆற்றியிருப்பது எங்ஙனம்? என்றும் கலங்குகிறாள்.

மேலும் பாலையில் முல்லையும், குறிஞ்சியும் மயங்கிய நிலையில் இருப்பதால் மாலை, யாமம் ஆகிய சிறுபொழுதுகளில் தலைவி தன்நிலையைக் கூறுவதாகவும் அமைந்துள்ளதைக் காண முடிகிறது. இவையன்றி கார், கூதிர், இளவேனில், பனிப்பருவம், பாலைத்திணையில் இடம்பெறுகின்றன.

இவ்வாறு தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி பொழுதையும், பருவ வரவையும் கண்டு தோழியிடம் கூறுவதும், காமம் கையிகந்த நிலையில் தம்முள் கூறுவதும், அஃறிணைப் பொருட்களிடம் கூறுவதும் ஆகிய புலம்பலே பொழுதுகண்டிரங்கல் எனப்படுகிறது. மாலை, யாமம் ஆகிய சிறுபொழுதுகளும் கார், கூதிர், இளவேனில், பனிப்பருவம் முதலிய

பெரும்பொழுதுகளிலும் தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி இயற்கை மாற்றங்களாலும் சூழ்நிலைகளாலும் இரங்கலுக்கு உட்படுகின்றாள்.

அகமாந்தர்களின் கூற்றுக்களில் காலப்புனைவு

அகப்பாடல்களில் கூற்றுமுறை என்பது தலைவன், தலைவி இவர்களின் உள்ளக்கருத்துகளை வெளிப்படுத்துகின்ற கருத்துப் புலப்பாட்டுச் சாதனமாகும். தலைவன், தலைவி மட்டுமல்லாது ஏனைய அக மாந்தர்கள் இவர்களோடு தொடர்புடைய பாத்திரங்கள் சிலவற்றின் உள்ளத்துணர்வுகளைக் கூற்றுக்கள் தெளிவான முறையில் விளக்கி நிற்கின்றன. நாடகத்திற்குப் பின்னணி போலக் கூற்றை நிகழ்த்தும் பாத்திரங்களும் அவை இடம்பெறும் களமும் காலமும் மிகவும் அடிப்படையாயின. ஒவ்வொரு அகப்பாட்டிலும் ஒரு பாத்திரத்தின் கூற்று நிகழ் மற்றொரு பாத்திரம் அக்கூற்றினைச் செவிமடுப்பதாக இருக்கும். உணர்ச்சி, வாழ்வின் இயக்கமாகவும் இலக்கியத்தின் உயிர்நாடியாகவும் விளங்குகின்றது. உணர்ச்சிகள் மனிதவாழ்வில் பெரும்பங்கு வகிக்கின்றன. வாழ்க்கையை ஒழுங்குபடுத்துவதும், குறிக்கோளுடன் செயல்படுத்துவதும் உணர்ச்சி வழிச் செயல்களாகும். அவ்வுணர்ச்சிவழிச் செயல்களைக் கூற்றுக்கள் தெளிவுபடுத்துகின்றன. அகவாழ்வில் ஒருவன் ஒருத்தியுடன் திருமணத்திற்கு முன்பு நடைபெறும் களவொழுக்க முறையும், திருமணத்திற்குப் பின்பு நடைபெறும் கற்பொழுக்கம் ஆகிய காதல்வாழ்வு நடைபெறும் முறையும் பேசப்படுகின்றன. இவற்றின் அடிப்படையில்

தொல்காப்பியர் களவில் கூற்றுக்குரியோர், கற்பில் கூற்றுக்குரியோர் என இரண்டு வகையாகப் பிரித்துக்காட்டுகிறார்.

"பார்ப்பான் பாங்கன் தோழி செவிலி
சீர்த்தகு சிறப்பிற் கிழவன் கிழத்தியொடு
அளவியன் மரபின் அறுவகை யோரும்
களவியற் கிளவிக் குரியர் என்ப"³¹

எனக் களவினில் கூற்றுக் குரியோர்களை வகைப்படுத்துவர்.

"பாணன் கூத்தன் விறலி பரத்தை
யானஞ் சான்ற அறிவர் கண்டோர்
பேணுதகு சிறப்பில் பார்ப்பான் முதலா
முன்னுறக் கிளந்த அறுவரோடு தொகைஇத்
தொல்நெறி மரபிற் கற்பிற் குரியர்"³²

எனக் கற்பினில் கூற்றுநிகழ்த்துவோரைத் தொல்காப்பியர் நிரல்படுத்திக் கூறுகிறார்.

உணர்ச்சிகளின் வெளிப்பாட்டு நிலைகளில் கூற்றும் ஒன்று.
உணர்ச்சிப் புலப்பாட்டு நிலையில் தோன்றும் கூற்றுக்களில் காலம்பற்றிய
குறிப்புகளும் சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன.
குறுந்தொகைத் தலைவி கூற்றில் காலம்

காலம் என்பது கருத்தளவிலானது. அது மக்களின்
உணர்வுகளையும், வாழ்வியல் ஒழுங்குகளையும் அடிப்படையாகக்

கொண்டது என்பதைச் சங்க கால இலக்கியங்கள் புலப்படுத்துகின்றன. தலைவன் மீது மிகுந்த நம்பிக்கையும் அளவற்ற காதலும் கொண்டவள் தலைவி. எப்போதும் தலைவன் நினைவையே எண்ணிக் கொண்டிருப்பவள். இத்தகைய இயல்புடைய தலைவி தலைவன் மீது தான் கொண்ட அன்பைப் புலப்படுத்த, பிரிவுத் துயரை உணர்த்த, தன் உணர்வுகளைச் சரியான முறையில் வெளிப்படுத்த கூற்றுக்களை நிகழ்த்துவாள். தலைவிக்குக் கூற்று நிகழும் பாடல்களில் காலம் பற்றிய குறிப்புகளும் காணப்படுகின்றன.

தலைவன் பிரிவிலே வருந்திய தலைவியின் உள்ளத்தில் ஆற்றாமை மிகுகின்றது. அவ்வாறு பிரிந்த தலைவனை எண்ணி வருந்தியிருக்கும் தலைவியின் துயரை அவன் குறித்துச் சென்ற பருவம் மிகுவிக்கிறது. பருவம் வந்தும் அவன் வாராமையால் தலைவி மனம் வருந்துகின்றது. பருவப் பின்னணி தலைவியின் துயரை அதிகரிக்கிறது.

"நள்ளென்றன்றே யாமம்சொல் அவிந்து

இனிது அடங்கினரே, மாக்கள் முனிவுஇன்று

நனந்தலை உலகமும் துஞ்சும்

ஓர்யான் மன்ற துஞ்சாதேனே"³³

என வரைபொருளை ஈட்டும் பொருட்டு தலைவன் பிரிந்தவிடத்து ஆற்றாளாகிய தலைமகள் நள்ளிரவில் யாவரும் துயில, தான்மட்டும் துயிலாது வருந்தும் நிலையைத் தோழிக்குப் புலப்படுத்துகிறாள்'.

"கனைத்த கரும்பின் கூம்புபொதி அவிழ

நுண்உறை அழிதுளி தலைஇய

தண்வரல் வாடையும் பிரிந்திசினோர்க்கு அழலே"³⁴

இப்பாடலில் தலைவியானவள், 'நுண்ணிய மழைத் துளியொடு கலந்த வாடைக்காற்று வீசும் கூதிர் காலத்தும் பிரிந்துறையும் தலைவனுக்காக அழும் என் கண்கள் உறுதியாக நாணம் இல்லாதவை' என்கிறாள்.

"இல் இறைப்பண்ணித் தம்பிள்ளையொடு வதியப்

புன்கண் மாலையும் புலம்பும்

இன்றுகொல் தோழி! அவர்சென்ற நாட்டே"³⁵

என்று 'பிரிந்து உறையும் தலைவனுக்குத் துன்பத்தைத் தரும் மாலைக்காலமும் தனிமையும் அவன் சென்ற நாட்டில் இல்லை போலும்' என்கிறாள்.

"இன்புறு துணையொடு ஊறுவந்து உகளத்

தான் வந்தன்றே தளிதரு தண்கார்

வாராது உறையுநர் வரல் நசைஇ

வருந்தி நொந்து உறைய இருந்திரோ எனவே"³⁶

எனச், 'சென்ற இடத்திலேயே தங்கிய தலைவன் மீண்டு வருதலை விரும்பி, மிக வருந்தித் தங்கும் பொருட்டு உயிர் வைத்துக் கொண்டிருந்தீரோ என்று கேட்டதற்கு, மழைத்துளியைத் தருகின்ற கார்ப்பருவம் வந்தது' என மொழிகிறாள்.

"அரும்பனி அற்சிரம் தீர்க்கும்

மருந்துபிறிது இல்லை அவர்மணந்த மார்பே"³⁷

இவ்வாறு 'பொறுத்தற்கரிய பனியை உடைய முன்பனிக் காலத்தால் உண்டாகும் துன்பத்தைப் போக்கும் மருந்து என்னை மணந்த அவனுடைய மார்பே' ஆகும் என்கிறாள். எனவே பனி அதிகம் உடையது முன்பனிக் காலமாகும்.

'மழை பெய்யும் பருவம் கார்காலம் எனின் குளிர் காற்று வீசும் பருவம் கார்காலம் எனின், சாயுங் காலத்திலிருந்து நள்ளிரவு வரையில் பனி துளிர்க்கின்ற பருவம் முன்பனிக் காலம் எனப்படும்' என்பார் சிதம்பரநாதச் செட்டியார்.

முன்பனிக்காலத்தில் கரும்பு பூக்கின்றது. பிடவும் பகன்றையும் அரும்பவிழ்க்கின்றன. தோன்றியும் கோடலும் பூத்துக் குலுங்குகின்றன. பயிறும் உழுந்தும் பழுத்துக் காட்சி தருகின்றன. அவரை முகையவிழ்க்கின்றது. 'தலைவன் பிரிந்திருக்கிறான். அவன் திரும்பி வருவதாகச் சொல்லிச் சென்ற முன்பனிக்காலம் வந்துவிட்டது. அவன் விரைவில் வந்துவிடுவான் என்று தோழி தலைவிக்கு வற்புறுத்திச் சொல்கிறாள். அவ்வேளையில் தலைவி குறிப்பாக, மலைப்பக்கத்தே உள்ள தினைப் புனத்தில் குறவனுடைய சிறிய தினையை அரிந்த மறுகாலிடத்தில் அவரைக் கொடி பூப்பதாகிய முன் பனிக்காலத்தில் வராத தலைவன்,

முன்பெல்லாம் அழுத என் கண்ணீரைத் துடைத்தவர். ஆனால்
இப்பொழுது வரக் காணேனே! எத்தன்மை உடையவர் ஆனாரோ என்று,

"பெரும்புனக் குறவன் சிறுதினை மறுகால்

கொழுங்கொடி அவரைப் பூக்கும்

அரும்பனி அற்சிரம் வாராதோரே"³⁸

எனக் குறிப்பிடுகிறாள். அதாவது 'அவரைக் கொடி மலர்கின்ற
பொறுத்தற்கரிய பனியை உடையது இம்முன்பனிக் காலம் என்ற கருத்தைத்
தலைவி புலப்படுத்துகிறாள்.

"ஊதை தூற்றும் கூதிர் யாமத்து

ஆண் நுளம்பு உலம்புதொறு உளம்பும்

நாநவில் கொடுமணி நல்கூர் குரவே"³⁹

இப்பாடலில் தலைவி, 'தலைவனோடு இருந்து இன்புறுதற்குரிய
கூதிர்காலத்தில் தனிமைத் துன்பத்தை அனுபவிக்கும் கொடுமைக்கு
ஆட்பட்டுள்ளேன்' என்று 'மழைத்துளி மிகுந்து வாடைக்காற்று வீசும்
கூதிர்ப்பருவத்தைச் சுட்டுகிறாள்'.

"பெருந்தன் மாரிப் பேதைப் பித்திகத்து

அரும்பே முன்னும் மிகச் சிவந்தனவே"⁴⁰

'குளிர்ச்சியையுடைய மழைக்காலத்திற்குரிய அறிவின்மையையுடைய பிச்சி
அரும்புகள் தாம் சிவக்க வேண்டிய காலத்துக்கு முன்பே மிகச்சிவந்தன.
அவற்றைக் கண்டு இது கார்ப்பருவம் என்று யானோ மயங்குவேன்?

மயங்கேன், ஆயினும் என்னைப் பிரிந்து இருப்பவராகிய தலைவன், தத்தி
வீழும் அருவி முழங்கும் பெரிய மலையில் மேகக்கூட்டங்கள் இடிக்கும்
ஓசையை நடுஇரவில் கேட்பாராயின், பிரிவுத் துயரால் மேலும்
எந்நிலையினை எய்துவானோ? எனத் தலைவி கார்ப்பருவத்தையும்,
அப்பருவத்தின் நிகழ்வுகளையும், தன்னுடைய பிரிவுத் துயரையும்
குறிப்பிடுகிறாள்.

"நன்றுமன் வாழி தோழி நம்படப்பை

நீர்வார் பைம்புதற் கலித்த

மாரிப் பீரத்து அலர்சில கொண்டே"⁴¹

என 'மாலைக்காலக் குறிப்பும் அம்மாலையில் செழித்து மலரும்
பீர்க்கங்கொடியின் செழுமையினையும் தலைவியின் கூற்றால்
அறியமுடிகிறது.

"இரைதேர் நாரைக்கு எவ்வம் ஆகத்

தூஉம் துவலைத் துயர்கூர் வாதையும்

வாரார் போல்வர், நம்காதலர்

வாழேன் போல்வல் தோழி யானே"⁴²

இவ்வாறு, 'தூவுகின்ற நீர்த்துளிகளையுடைய பிரிந்தார் துயர் உறுவதற்குக்
காரணமாகிய வாடைக்காற்று வீசும் கூதிர்க்காலத்திலும் பிரிந்து சென்ற
தலைவன் வாரான் அல்லன், யானும் வாழ்வேன் அல்லேன்' என்று

கூதிர்ப்பருவம் வந்த பின்பும், தலைவன் வாராமையால் துன்புற்ற தலைவி
தோழியிடம் தன் நிலையைக் கூறுகிறாள்.

"தாளித் தண்பவர் நாள்ஆ மேயும்

பனிபடு நாளே பிரிந்தனர்

பிரியும் நாளும் பல ஆகுபவே"⁴³

இப்பாடலில் தலைவன் நெடுங்காலம் பிரிந்து உறைந்தானாக, அப்பிரிவை
ஆற்றாத தலைவி தோழிக்குக் கூறியது ஆகும். 'குளிர்ந்த பனித் துளிகள்
துளிக்கும் 'தாளி' என்னும் கொடியை விடியற்காலையில் பசுக்கள் மேயும்
பனி வீழ்கின்ற காலத்தில் தலைவன் பிரிந்து சென்றான். அங்ஙனம் அவன்
பிரிந்து சென்றநாட்களும் பலவாயின' என்கிறாள். அதாவது தலைவன்
'காலமல்லாத காலத்தில் பிரிந்ததோடு அன்றிப் பல நாட்களாகியும் மீண்டு
வரவில்லை' என்ற கருத்தையும் குறிப்பிடுகிறாள்.

"நள்ளிருள் யாமத்து இல்எலி பார்க்கும்

பிள்ளை வெருகிற்கு அல்குஇரை ஆகிக்

கடுநவைப் படிஇயரோ நீயே நெடுநீர்

யாணர் ஊரனோடு வதிந்த

ஏமஇன் துயில் எடுப்பியோ"⁴⁴

இப்பாடலில், 'பொருள்வயிற் பிரிந்த தலைவன் மீண்டுவரப்பெற்று
அவனோடு இன்புற்று இருந்த நிலையில் பொழுது புலர்ந்தமையால்
துயருற்ற தலைவி தன்னுடைய காம மிகுதியைப் புலப்படுத்தி நிற்கிறாள்',

அதாவது 'நெடுநாள் பிரிந்து தலைவனைக் கூடியிருக்கும் தலைவிக்கு மனநிறைவு உண்டாகவில்லை. கால உணர்வுகளில் இருந்த அவளுக்கு பொழுது புலர்ந்தது என உணர்த்திய சேவலிடத்துக் கோபம் உண்டாகியது'. எனவே அச்சேவலை விளித்து, 'தலைவனும் யானும் தங்கிய காலத்து இன்பத்தைத் தரும் இனிய துயிலினின்று எம்மை எழுப்பினை. நீ செறிந்த இருளை உடைய இடையாமத்தில் வீட்டிலுள்ள எலிகளை உண்ணும் பொருட்டு ஆராயும் காட்டுப்பூனையின் குட்டிக்குச் சிலநாள் இட்டு வைத்துண்ணும் உணவாகி மிக்க துன்பத்தை அடைவாயாக!' என்கிறாள்.

'மழை விளையாடும் குன்றுசேர் சிறுகுடிக்

கறவை கன்றுவயின் படரப்புறவில்

பாசிலை முல்லை ஆகஇல் வான்பூச்

செவ்வான் செவ்வி குண்டன்று"⁴⁵

எனக் 'கார்ப்பருவம் தொடங்கிவிட்டது என்பதை இயற்கையின் நிகழ்வுகளால் அறிந்து கொண்ட தலைவி, தலைவன் பிரிவை ஆற்றாது மெலிகிறாள்'.

"புள்ளும் மாவும் புலம்பொடு வதிய

நள்ளென வந்த நார்இல் மாலைப்

பலர்புகு வாயில் அடைப்பக் கடவுநர்"⁴⁶

'நள்' என்னும் ஓசைப்படவந்த நலனில் மாலையைத் தலைவி பழிக்கிறாள்.

"பைங்காற் கொக்கின் புன் புறத்தன்ன

குண்டுநீர் அம்பலும் கூம்பின இனியே

வந்தன்று வாழியோ மலை!

ஒருதான் அன்றே கங்குலும் உடைத்தே"⁴⁷

மலைக்காலம் வந்துற்றதனால் துன்புற்ற தலைவி 'இம்மாலையோடு எம்துயர் ஒழிந்திலது. இதன்பின் வருவது கங்குல். அதுவும் என் துயரத்தினை மிகுவிப்பதாயிற்று' என வருந்திக் கூறுகிறாள்.

"குருந்தொடு அலம்வரும் பெருந்தண் காலையும்

கார்அன்றி என்றிஆயின்

கனவோ மற்று இது? வினவுவல் யானே"⁴⁸

பருவம் கண்டு அழிந்த தலைமகளைத் தோழி பருவம் அன்று என்று வற்புறுத்துகிறாள். அதற்குத் தலைமகள், 'மிக்க குளிர்ச்சியையுடைய பருவத்தையும் கார்காலம் அன்று என்று நீ கூறுவாய் ஆயின் இப்படித்தோன்றுவது கனவோ? என்று யான் கேட்பேன். அதற்குப் பதில் கூறுவாயாக' என்று தோழியிடம் தலைவி கேட்கிறாள்.

"குக்கூ என்றது கோழி, அதனெதிர்

துட்கென்றன்று என்தூஉ நெஞ்சம்

தோள்தோய் காதலர்ப் பிரிக்கும்

வாள்போல் வைகறை வந்தன்றால் எனவே"⁴⁹

இப்பாடலில் தலைவி, 'எம் தோளைத் தழுவும் காதலரைப் பிரியச் செய்யும்
வாளைப்போல விடியற்காலைப் பொழுது வந்தது. அதனால் எனது தூய
நெஞ்சம் அச்சமடைகிறது' என்கிறாள்.

"கையற நரலும் நள்ளென் யாமத்துப்

பெருந்தண் வாடையும் வாரார்

இஃதோ தோழி! நம்காதலர் வரவே"⁵⁰

பொருள் தேடிப் பிரிந்துசென்ற தலைவன்காலம் தாழ்த்தினான். இதனால்
ஆற்றாமையை அடைந்த தலைவியை நோக்கி தோழி, 'அவர் நினை
வரைந்து கொள்வர். நீ ஆற்றியிரு' என்றாள். அதற்குத் தலைவி,
'இடையாமத்தை உடைய பெரிய குளிர்ந்த வாடைக்காற்று வீசும்
கூதிர்காலத்திலும் தலைவன் வந்தானில்லை. ஆதலால் அவன் என்னை
எங்ஙனம் வரைந்து கொள்வான்' என்று கூறுகிறாள்.

'தாஅவல் அஞ்சிறை நொப்பறை வாவல்

பழுமரம் படரும் பையுள்மாலை"⁵¹

இப்பாடலில் தலைவியானவள், 'தனியாய் இருப்பவர்களுக்குத், துன்பத்தைச்
செய்வது மாலைக் காலம்' என்கிறாள்.

"முகை முற்றினவே முல்லை முல்லையொடு

தகை முற்றினவே தண்கார் வியன்புனம்"⁵²

முல்லைக் கொடிகளில் அரும்புகள் மலர்வது கார்காலத்தை அறிவிக்கும்
நிகழ்வுகளாகக் குறிப்பிடுகிறாள் தலைவி. மாலைப் பொழுது தனக்குத்

துன்பத்தைத் தருவது போல, தலைவனுக்கும் துன்பத்தைத் தரும் இயல்புடையதாய் அமையுமோ! எனத் தலைவி நினைத்து வருந்துவதை இப்பாடல் குறிப்பிடுகிறது.

"ஊதைஅம் குளிரொடு பேதுற்று மயங்கிய

கூதிர் உருவின் கூற்றம்

காதலர்ப் பிரிந்த எற்குறித்து வருமே"⁵³

இவ்வாறு 'தான் நோகும்படியாக, நீரை ஏற்றுக் கொண்டுள்ள மின்னல், இடி முதலிய தொகுதிகளை உடைய கார்காலத்தை ஏற்றுக்கொண்டு கிளைத்த மழையையும் ஊதைக் காற்றினொடு குளிர்ச்சியொடு மிகமயங்கிக் கலந்த கூதிர் காலமாகிய உருவத்தையும் உடைய கூற்றம் தலைவனைப் பிரிந்திருக்கும் தன்னைக் கொல்லுதல் குறித்து வந்தது' என்கிறாள் தலைவி. எனவே மாலைக் காலத்தை 'உயிர் எடுக்க வரும் கூற்றத்திற்கு ஒப்பிட்டுக் காண்கிறாள்'.

"காலமாரி மாலை மா மாலை

இன்இசை உருமினம் முரலும்

முன்வரல் ஏமம் செய்து அகன்றோரே" ⁵⁴

இப்பாடலில் கார்ப்பருவத்துக் காட்சிகள் தலைவி கூற்றின் வாயிலாக வலம் வருகின்றன. 'கார்ப்பருவத்துப் பெய்தற்குரிய மழையை உடைய மாலைக்காலத்து வரும் கரிய மேகங்கள் விதைத்து வான்நோக்கும் உழவர்க்கு இனிய ஓசையை உடைய இடியேற்றை உடையனவாகி

முழங்கும். முன்பு மழை பெய்த குன்றத்தின்கண் மலர் மணக்கின்ற
தண்ணிய கலங்களின் மேலே பரவிய மலர்களைச் சுமந்து வந்து தர
அருவி நீரும் விழும். இத்தகைய கார்கால நிகழ்ச்சியைத் தலைவி
விளக்கிக் கூறி இத்தகு 'கார்காலத்துக்கு முன்னரே வருவதாகக்
கூறிச்சென்ற தலைவன் இன்னும் வந்திலையே' என்று ஏங்கிக்
கலங்குகிறாள்.

"கேளார் கொல்லோ தோழி தோள்

இலங்குவளை நெகிழ்த்த கலங்களுர் எள்ளி

நகுவது போல மின்னி

ஆர்ப்பது போலும் இக் கார்ப்பெயல் குரலே"⁵⁵

என 'இரந்தோர்க் கீதல் முதலாய காரணத்தால் பொருள்வயிற் பிரிந்து
சென்ற தலைவன் இன்ன பருவத்து வருவேன் என்றான். அவன் குறித்த
பருவம் வரக்கண்ட தலைவி, அவன் வராத காரணத்தால்
வேதனையுற்றாள். எனவே தலைவன் தாம்கூறிய கார்ப்பருவத்துக் குரிய
இடிமுழக்கத்தைக் கேட்க வில்லை போலும்' என வருந்திக் கூறுகிறாள்.

"கோதை மகளிர் குழுஉநிரை கடுப்ப

வண்டுவாய் திறப்ப விண்ட பிடவ

மாலை அந்தி மாலதர் நண்ணிய

பருவஞ் செய்த கருவி மாமழை"⁵⁶

கோடை தெறுதலாலே பட்டுப்போன காட்டிலே சிறிய பூவணிந்த
கூந்தலையுடைய ஆயர் மகளிர் கூடுகின்ற கூட்டம் போல, வண்டுகள்
வாய் திறந்து தேனைப் பருகும்படி மலர்ந்த பிடவுகளை உடைய
அந்திமாலையில், தன் காமநோய் மிகக் கொள்ளுமாறு கார்ப்பருவத்தைச்
செய்த மின்னல் முதலாகிய தொகுதியை உடைய கார்ப்பருவத்தைச்
சாடுகிறாள்.

" கனைபெயல் பொழிந்து கடுங்குரல் பயிற்றிக்
கார்செய்து என்னுழை யதுவே யாயிடைக்
கொல்லைக் கோவலர் எல்லி மாட்டிய
பெருமர வேரடிப் போல"⁵⁷

என்று, 'மேகமானது நெருங்கிய கடல் நீரை முகந்து செறிவு பொருந்த
இருண்டு மிக்க மழையைப் பெய்து கடிய குரலைக் காட்டி இடித்துக்
கார்காலத்தைக் குறிப்பாக உணர்த்தியது'. எனவே இக்கார்காலத்தில் வந்து
விடுவதாகக் கூறிய தலைவன் இன்னும் வரவில்லையே எனத்
தலைவியானவள் நொந்து கூறுகிறாள்.

" அம்ம வாழி தோழி சிறியிலைக்
குறுஞ்சினை வேம்பி னறும்பழ முணீஇய
வாவ லுக்கு மாலையு
மின்றுகொல் காதலர் சென்ற நாட்டே "⁵⁸

இது தலைமகன் குறித்த பருவவரவின் கண் மாலைப் பொழுதைக் கண்டு ஆற்றாளாகிய தலைமகள் தோழிக்குக் கூறிய கூற்றாகும். அதாவது கார்ப்பருவத் தொடக்கத்தே வருவேன் என்று கூறிச் சென்ற தலைவன் கார்ப்பருவத்துத் தொடக்கத்திற்குப் பிறகும் வாராமையால் தலைவி மிகவும் ஆற்றாமையுடையவளாய், அவன் குறித்த பருவமாகிய இந்தக் காரும் மாலையும் அவன் உறையும் நாட்டின் கண் இல்லையோ! என இரங்கித் தோழியிடம் கூறுகிறாள்.

" அவரோ வாரார் தான்வந் தன்றே

குயிற்பெடையின்குர லகவ

வயிர்க்கேழ் நுண்ணற னுடங்கும் பொழுதே"⁵⁹

பிரிந்துறையும் தலைவன் இளவேனிற் பருவம் வந்த உடன் தானும் வருவதாகக் கூறிச் செல்கிறான். அப்பருவம் வந்தும் அவன் வாராமையால் அவ்விளவேனில் வரவு குறித்துத் தலைவி புலம்புவது ஐங்குறுநூற்றில் காணப்படுகிறது. அதாவது 'இளவேனிற் பருவம் தொடங்கும் முன்னர் ஒருதலையாக நும்பால் வந்து சேர்வேன் அது வரை ஆற்றியிரு எனத் தேற்றுரை செய்த தலைவன் இன்னும் வந்தான் இல்லை. நுண்மையும் கருநிறமும் உடைய மணல் தென்றல் காற்றினாலே வரிவரியாக வளைந்து தோன்றுவதற்குக் காரணமான இளவேனிற்பருவம் வந்துவிட்டது' எனவே தான் எங்ஙனம் ஆற்றியிருப்பது எனத் தலைவி வருந்துகிறாள்.

“கார் முதலிய அறுவகைப் பருவங்களுள் வைத்துக் கருத்தொத்து
 ஆதரவுபட்ட அரிய காதலர்க்குப் பேரின்பம் நுகர்தற்குப் பெரிதும்
 சிறந்ததொரு பருவமாகத் திகழ்வது இளவேனிற் பருவம். இச்சிறப்பு
 நோக்கியே காமவேளை வேனிலோன் என்று நூல்கள் அழைக்கின்றன.
 இந்தப் பருவத்தே உலகின்கண் பொழில்கள் பழைய இலைகளை உதிர்த்து
 யாண்டும் புதுத்தளிர்ன்று மலர்ந்து திசைதொறும் நறுமணம் பரப்பி
 உலகத்தைப் புத்தெழிலும் புதுத்தோற்றமும் உடையதாய்ப் பொலிவுறுத்தும்.
 பருவக் காற்றுக்களிலே சிறந்த இனிமையுடைய தண்டமிழ்த் தென்றலும்
 இப்பருவத்திலே உலகெலாந் தண்ணெனத் தவழ்ந்து காதலோர் உடலிலே
 புத்துணர்ச்சி பெருகச் செய்வதாம். மற்றுப் பறவையினங்களுள்
 அமிழ்தன்ன தீங்குரல் படைத்த குயிற்பறவைகளும் புதிது தோன்றிய
 தேமாவின் இளந்தளிரைத் தின்று தின்று தம்மினிய தீங்குரலிற்கு மேலும்
 மேலும் ஒருவகை இனிமைப் பண்பினைப் பெற்றுக் கேட்போர் நெஞ்சம்
 உருகவும் உயிர்தழையவும் பொழில்களினூடே ஆங்காங்கிருந்து குக்குக்கூ
 என்னும் இனிய பாட்டினைப் பாடிப்பாடித் திரிவனவாகும்.”⁶⁰ என்பார்
 சோமசுந்தரனார். எனவே இப்பருவத்தில் தலைவன் வந்தபாடில்லை.
 அவன் குறித்துச் சென்ற பருவம் தான் வந்து துன்புறுத்துகின்றது
 என்கிறாள் தலைவி.

இதுகாறும் கூறியவற்றில் தலைவனைப் பிரிந்தும், அவன் நினைவில்
அவனுடன் அன்பைப் புலப்படுத்தும் தலைவி கூற்றில் உள்ள பாடல்கள்
பொழுதுகள் அடிப்படையில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன என்பது
தெரியவருகிறது. மேலும்

"புலம்புகொள் யாமத்து இயங்குதொறு இசைக்கும்

இதுபொழுது ஆகவும் வாரார் கொல்லோ

மழை கழுஉ மறந்த மாஇருந் துறுகல்"⁶¹

"வைகல் வைகல் வைகவும் வாரார்

எல்லா எல்லை எல்லையும் தோன்றார்

யாண்டு உளர்கொல்லோ? தோழி யாண்டு இவர்

சொல்லிய பருவமோ இதுவே"⁶²

"அலர்அதற்கு அஞ்சினன் கொல்லோ பலர்உடன்

துஞ்சுனார் யாமத்தானும் என்

நெஞ்சத்து அல்லது வரவு அறியானே"⁶³

"பயில் இருள் நடுநாள் துயில்அரிது ஆகித்

தெள்நீர் நிகர்மலர் புரையும்

நல்மலர் மழைக்கணிற்கு எளியவால் பனியே"⁶⁴

இது போன்ற தலைவி கூற்றுக்களில் அமைந்த பாடல்களில் காலம்
பற்றிய குறிப்புகள் அதிகம் காணக்கிடைக்கின்றன.

தலைவன் கூற்றில் காலம் குறித்த செய்திகள்

அகத்திணை மாந்தருள் தலைவன் தனிச்சிறப்பிடம் பெறுகிறான். தலைவன் தலைவியோடு மனம் பொருந்திய இன்ப வாழ்வு ஒன்றையே குறிக்கோளாகக் கொண்டிருப்பவன். தலைவியின் இனிய நினைவுகளே அவனது இன்ப ஊற்றுக்களாக உள்ளன. தலைவி உடனிருக்கும்போதும், தலைவியைப் பிரிந்திருக்கும்போதும் அவளையே நினைத்துக் கொண்டிருப்பவனாக இலக்கியங்கள் தலைவனைக் காட்டுகின்றன. "களவியல் இன்ப நாட்டம் கொண்டு வரவை நீட்டிப்பவன். தலைவியைச் சந்திப்பதையே நோக்கமாக கொண்டு வரைவைப் பற்றிய கவலையற்றிருப்பவன். தோழியை இரந்து நின்றும் தலைவியைச் சந்திக்க விரும்புவவன். பாங்களின் இடிப்புரைகளுக்கு ஆளாவதோடு மடல் ஏறவும் துணியும் நெஞ்சினன்" என்பார் இராமகிருட்டிணன்.

தலைவி மீது தான் கொண்ட காதலைத் தோழியிடம் கூறும்போதும், வினைமுற்றி மீளும்போது பாகனிடம் கூறும் போதும், தலைவியின் எழில் நலத்தைக் குறித்துத் தன்நெஞ்சிற்குக் கூறும்போதும் தலைவன் கூற்றில் அமைந்த பாடல்களில் காலம் குறித்த செய்திகளும் சேர்ந்தே வருகின்றன.

"காலையும் பகலும் கையறு மாலையும்

ஊர்துஞ்சு யாமமும் விடியலும் என்றுஇப்

பொழுது இடைதெரியின் பொய்யே காமம்"⁶⁶

இப்பாடலில் தலைவன் தன்குறை கூறி நிற்கும்போது தலைவியைத் தன்னுடன் சேர்த்து வைக்குமாறு கூறுகிறான். மேலும், 'காலைப் பொழுதும், உச்சிப் பொழுதும் பிரிந்தோர் செயலற்று இருப்பதற்குக் காரணமான மாலைப்பொழுதும் ஊரினர் துயில்கின்ற இடை இரவும் விடியற்காலமும் என்ற இச்சிறுபொழுதுகளின் செவ்வி ஒருவரால் அறியப்படுமானால் அவர் கொண்ட காமம் உண்மையானதன்று' எனத் தலைவியைப் பிரிந்து வாழ முடியாத தன் நிலையைக் கூறுகிறான்.

"கார் புறந்தந்த நீருடை வியன்புலத்துப்

பல்ஆ புகுதருஉம் புல்லென் மாலை

முல்லை வாழியோ முல்லை!"⁶⁷

தலைவியைப் பிரிந்த தலைவன் தான் மேற்கொண்ட செயல்முடிந்து மீளும் பொழுது வழியில் அரும்பியிருந்த முல்லையைப் பார்த்து, 'முல்லையே நீ வாழ்வாயாக! முல்லையே மேகத்தால் பாதுகாக்கப்பட்ட நீரையுடைய அகன்ற நிலத்தின்கண் பலர் தம் இல்லத்திற்குத் திரும்பச் செல்லும் ஒளியிழந்த மாலைப்பொழுதில் நீ உன்னுடைய சிறிய வெள்ளிய அரும்புகளினால் புன்னகை கொண்டாய்" எனக் கூறுவதிலிருந்து மாலைக்காலம் பற்றிய குறிப்பு தெரியவருகிறது.

"மாரிப் பித்திகழ்ந்து நீர்வார் கொழுமுகை

இரும்பனம் பசங்குடைப் பலவுடன் பொதிந்து

பெரும்பெயல் விடியல் விரித்து விட்டன்ன"⁶⁸

இப்பாடலில் பொருள் தேடத் துணிந்த தலைவன் தலைவியின் அழகு நலத்தை நினைத்து, தன் நெஞ்சுக்குக் கூறும்போது, 'நல்ல மாமைநிறத்தை உடைய மேனியை உடைய தலைவி மாரிக்காலத்தில் மலரும் பிச்சியினது நீர் ஒழுகும் செழுமையான மலர்கள், பெருமழை பெய்தலை உடைய விடியற்காலத்தே விரித்து விட்டாற் போன்ற நறுமணத்தையும், குளிர்ச்சியையும் உடையவள்' என்கிறான். எனவே காலம் பற்றிய புனைவுகளைத் தலைவியின் எழில்நலத்தோடு தொடர்புபடுத்திய பாங்கு புலப்படுகிறது.

"மாலை வாரா அளவைக் கால்இயல்

கடுமாக் கடவுமதி பாக! நெடுநீர்ப்

பொருகயல் முரணிய உண்கண்

தெரிதீம் இளவி தெருமரல் உயவே"⁶⁹

என 'ஆண்மானும், பெண்மானும் துள்ளி விளையாடுவது மாலைக்காலம்' என்ற செய்தி தலைவன் கூற்றால் தெரிய வருகிறது.

"நெஞ்சு பிணிக்கொண்ட அம்சில் ஒதிப்

பெருந்தோட் குறுமகள் சிறுமெல் ஆகம்

ஒருநாள் புணரப் புணரின்

அரைநாள் வாழ்க்கையும் வேண்டலேன் யானே"⁷⁰

எனத் 'தலைவன் தலைவியது அருமையைக் கூறும்போது நாள்கணக்கு முறையைக் குறிப்பிடுகிறான்'.

"புனக்கிளி கடியும் பூங்கட் பேதை

தான் அறிந்தன்றோ இவளே பானாள்

பள்ளி யானையின் உயிர்த்து என்

உள்ளம் பின்னும் தன் உழையதுவே"⁷¹

தலைவியை ஊழால் கண்டு அளவளாவி நீங்கும் தலைவன், 'நடுநாள் யாமத்துக் போல பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டுள்ள எனது நெஞ்சம், தலைவியைப் பிரிந்த பின்னரும் அவளிடத்திலே இருக்கின்றது' என இரவுப் பொழுதைச் சுட்டிச் செல்கிறான்.

இவ்வாறு சங்க இலக்கியங்களில் சிறப்பினை உடையவனாகத் தலைவன் சித்திரிக்கப்படுகிறான். அவனுடைய கூற்றுக்கள் அவனுடைய நாட்டத்தையே அடிப்படைப் பண்பாகக் கொண்டவை. தன்னிலை விளக்கம், தோழியை இரந்து நின்றல், பிரிவுக் காலத்தில் தலைவியின் பண்புகளை நினைந்து பாராட்டுதல் ஆகிய இடங்களில் தலைவனின் கூற்று நிகழும் போதெல்லாம் காலம் பற்றிய குறிப்புகள், அக்கூற்றுக்களில் இழையோடுவதை அறிய முடிகிறது.

தோழி கூற்றில் காலம் குறித்த செய்திகள்

சங்க இலக்கியம் காட்டும் தோழி சொல்லின் செல்வியாக, செயலில் வல்லவளாக விளங்கும் திறத்தினள். தலைவியின் ஆக்கத்திற்காகவே பாடுபடும் தியாக உள்ளம் கொண்டவள். தலைவியின் மன நிலையை அவள் தன் தோற்றம், ஒழுக்கம் முதலியவற்றால் உய்த்துணரும் வல்லமை

உடையவள். தலைவன், தலைவி இவர்கள் மீது மாறாத அன்புடையவள். இருவருக்கும், உலகியலை எடுத்துக்கூறி அவர்கள் நன்னெறியில் நடக்கச்செய்பவள். களவுக்கு அடித்தளம் இட்டு கற்புக்குத் துணைநின்று தலைவியின் வாழ்வில் இன்றியமையாத இடம்பெறும் தலைவியின் கூற்றுக்களிலும் காலம்பற்றிய குறிப்புகளும், பருவம் பற்றிய செய்திகளும் இடம்பெறுகின்றன.

"சிலம்பு அணிகொண்ட வலம்கரி மராஅத்து

வேனில் அம் சினை கமழும்

தேம்ஊர் ஒண்ணுதல் நின்னொடும் செலவே"⁷²

தலைவன் பிரிந்து செல்வான் என்பதைக் குறிப்பால் வருந்திய தலைவியைத் தேற்றும் முகமாக 'வேனிற்காலத்தில் மலரும் கடப்பமலரைத் தலைவிக்கு உவமையாகக் கூறுகிறாள்'.

"காமம் ஒழிவது ஆயினும் யாமத்துக்

கருவி மாமழை வீழ்ந்தென அருவி

விடரகத்து இயம்பும் நாட"⁷³

தலைவன் இயல்புகளைக் கூறும் போது, 'நடு இரவின்கண் இடியுடன் கூடிய பெரிய மழை பெய்தலால் நீர்பெருகி அதனால் அருவியானது மழைமுழஞ்சுகளில் ஒலிக்கும் குறிஞ்சி நிலத்துக்குத் தலைவனே என மொழிகிறாள். எனவே இரவுப் பொழுதானது இப்பாடலில் சுட்டப்படுகிறது.

"காலை எழுந்து கடுந்தேர் பண்ணி

வால்இழை மகளிர்த் தழீஇய சென்ற

மல்லல் ஊரன் எல்லினன் பெரிதென"⁷⁴

இப்பாடலில் தலைவனின் இயல்பைப் பழிக்கும் தோழி காலையில் எழுந்து தலைவன் செய்த செயல் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறாள்.

"பருவம் வாரா அளவை நெரிதரக்

கொம்பு சேர்கொடி இணர் ஊழ்த்த

வம்ப மாரியைக் கார்என மதித்தே"⁷⁵

தலைவன் கார்காலம் வந்த பின்பும் வாராமையால் வருந்திய தலைவிக்குத் தோழி, 'கற்கள் விளங்கும் பாலை நிலத்து வழியே கடந்து சென்ற தலைவன் மீண்டு வருவதாகச் சொன்ன கார்ப்பருவம், வாராத காலத்தில் பருவம் மாறிப்பெய்யும் மழையைக் கார்காலத்துப் பெய்யும் மழை என்று கருதிக் கொன்றை மலர்கள் மலர்ந்தன' என்று கார்காலக் குறிப்புத் தோன்றக் கூறுகிறாள்.

"சாரல் நாட நடுநாள்

வாரல் வாழியோ வருந்துதும் யாமே"⁷⁶

என நள்ளிரவில் வரும் தலைவனின் வருகையைத் தவிர்க்குமாறு கூறுகிறாள்.

"மனை உறைகோழிக் குறுங்காற் பேடை

வேலி வெருகினம் மாலை உற்றெனப்

புகும் இடன் அறியாது.. .. ."⁷⁷

இப்பாடலில் 'காட்டுப்பூனையின் கூட்டம் மாலைக் காலத்தில்
வந்தடைய, அதனால் கோழிப்பெடை அஞ்சுகிறது' என்று
குறிப்பிடப்படுவதிலிருந்து மாலை பற்றிய செய்தியைத் தோழி
கூறுவதிலிருந்து அறியமுடிகிறது.

"தினையினி கடிதலின் பகலும் ஒல்லும்

இரவுநீ வரிதலின், ஊரும் அஞ்சுவல்

யாங்குச்செய்வோம் எம் இடும்பை நோய்க்கென"⁷⁸

என இப்பாடலில் 'இரவும் பகலும்' குறித்த செய்திகள் தோழியின் கூற்றில்
இடம்பெற்றுள்ளன.

"பல்லோர் துஞ்சும் நள்ளென் யாமத்து

உரவுக் களிறுபோல் வந்து, இரவுக்கதவு முயறல்

கேளேம் அல்லேல் கேட்டனெம் பெரும்"⁷⁹

தோழி கூற்றில் அமைந்த இப்பாடலிலும் இரவு, பகல் என்ற
இருபொழுதுகளும் குறிப்பிடப்படுகின்றன.

"ஓங்கு மலைப் பைஞ்சனை பருகும் நாடன்

நம்மை விட்டு அமையுமோ மற்றே கைம்மிக

வடபுல வாடைக்கு அழிமழை

தென்புலம் படரும் தன் பனிநாளே"⁸⁰

என, 'அதிகமாக வடதிசையினின்று வரும் வாடைக்காற்றுக்கு அழிந்த
மேகமானது தென்திசையை நோக்கிச் செல்லும் குளிர்ந்த பனிப்பருவ

காலத்தில்' எனப் பருவகால நிகழ்வுகளைத் தோழி கூற்றில் அமைந்த இப்பாடல் சுட்டுகிறது.

"புரையோன் வாழி தோழி விரைபெய

வரும்பனி யளைஇய கூதிர்ப்

பெருந்தண் வாதையின் முந்துவந் தனனே"⁸¹

கூதிர்ப் பருவத்தின் கொடுமையை விதந்து கூறும் முகமாக, 'விரைபெயலும் அரும்பனியும் பெருந்தண் வாதையும் உடையது கூதிர்ப் பருவம்' என்கிறாள்.

தலைவன், தலைவி, தோழி இவர்களின் செயல்பாடுகளை அவர்களின் கூற்றுக்கள் வாயிலாக வெளிப்படுத்தும் சங்க இலக்கியங்கள், அக்கூற்றுக்களில் காலத்தையும் புலப்படுத்தி நிற்கின்றன என்பது இதனால் உணரப்படுகிறது.

குறிப்பாக காலம் காட்டப்படும் முறை

முதல், கரு, உரி என்ற மூன்றும் சிறந்து விளங்கும் சங்க இலக்கியத்தில் குறிப்புப்பொருள் அமைந்துள்ள முறை காலத்தைச் சுட்டிக் காட்டி நிற்கிறது. பழந்தமிழ் மக்கள் இயற்கையின் மேன்மையை உணர்ந்து குறிப்பாகப் பொருளுணர்த்தும் முறைகளுக்கு இயற்கையைப் பயன்படுத்தினர். மனிதன் தொடக்க காலத்தில் தன் கருத்துக்களைப் பிறருக்குப் புலப்படுத்துவதற்குக் கையசைவுகள், கண்சாடைகள் இவற்றைப் பயன்படுத்தினான். பிறகு மொழி உருவாகிப் படிமுறை வளர்ச்சி பெற்ற

போது கருத்துக்களைப் புலப்படுத்தப் பல்வேறு முறைகளைக் கையாண்டான். பொருள் புலப்பாட்டு நெறியைக்குறிப்பு, வெளிப்படை என இருவகைப்படுத்துவார் தொல்காப்பியர்.

ஒரு கருத்தைக் குறிப்பால் சொல்லி உரைத்தலில் நயம் இருப்பதைப் புலவர்கள் அக்காலத்தில் அறிந்திருந்தனர். அதன் வாயிலாக கருத்தை உணர்த்தினர். "கவிதைச் சுவையில் ஈடுபடுவோருக்கு அக்கலையை மிகுவிப்பது கவிதைகளால் அமைந்து கிடக்கும் குறிப்புப் பொருளாகும்"⁸² என்பார் சுப்புரெட்டியார். எனவே குறிப்புப் பொருள் வைத்துப் பேசும் முறை கலையழகு உடையதாகக் கருதப்படுகிறது.

குறிப்புப் பொருள் முறை தொன்று தொட்டு இன்று வரை உலக வழக்கில் நிலைபேறுடையதாய் விளங்குகிறது. பண்டைத் தமிழ்ப்புலவர்கள் இக்குறிப்பு முறையை வெகுவாகக் கையாண்டனர். "ஓவியம், சிற்பம் முதலிய நுண்கலைகளினும் குறிப்புப்பொருள்கள் உண்டு. ஆனால் அத்தகைய குறிப்புப் பொருள்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் எல்லாக் காலத்தினும் விளங்கும் என்று கூற இயலாது. கவிதை தரும் முருகியல் இன்பம் பிற சுவைகள் நல்கும் அழகியல் இன்பத்திலும் உயர்ந்தது. ஏனெனில் கவிதையாய்க் கொடுக்கப்படும் குறிப்புப்பொருள் காலம் கடந்து நிற்கும் ஆற்றல் உடையது"⁸³. எனவே புலவர்கள் குறிப்புப்பொருளைக் கையாள்கின்றனர்.

ஒரு பொருளைக் குறிப்பதற்குப் பயன்படும் குறியீடே சொல் ஆதலால் உலகில் வழங்கும் கருத்தறிவிப்புக் கருவிகளாகிச் சொற்கள் எல்லாம் குறிப்புப் பொருளை உணர்த்துகின்றன. இக்குறிப்பினை உணர வல்லார்க்கே சொல் தன்னையும் விளக்கிப் பொருளையும் விளக்குகிறது. பழக்கத்தின் காரணமாக மொழியைப் பயன்படுத்துவோர்களுக்குத் தம் மொழியின்கண் உள்ள சொற்களெல்லாம் குறிப்புச் சொற்களே என்பதை உணர முடிவதில்லை. கருத்து, திறன், சூழல் மூன்றும் அமைந்தாலன்றிச் சொல்வோர்க்கும் கேட்போர்க்கும் சொல்லின் பொருள் தெரிவதில்லை.

சங்க இலக்கியம் நிலம், பொழுது இவற்றைப் பின்னணியாகக் கொண்டது. மனிதவாழ்வொழுக்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. கருத்துப் புலப்பாட்டு முறைகளில் குறிப்புப்பொருள் முறை சிறந்தது; நனி நாகரிகம் வாய்ந்தது, தொன்று தொட்டு வரும் உரையாடல் மரபில் இன்றளவும் இது நிலைத்து நிற்பதனால் காலத்தை வென்ற கலையாகிறது. அகத்திணைப் பாடல்கள் யாவும் மாந்தர்தம் கூற்று முறையில் அமைந்தவை. அகத்திணை மாந்தர்களின் கூற்றைச் சிறப்பிக்கக் குறிப்புப்பொருள் பயன்படுகிறது. உருவகம், உவமை, உள்ளுறை, இறைச்சி போன்ற பாட்டுப் பொருள்களைச் சுவையாக்குவதோடு மேலும் சிறப்புடையதாக்குகிறது.

குறிப்புப் பொருளில் கால வெளிப்பாடு

அகத்திணை மாந்தர்கள் கூற்றுக்களால் அமையும்
குறிப்புப்பொருள்கள் காலத்தையும் சுட்டி நிற்பதைச் சங்க இலக்கியங்கள்
விளக்குகின்றன. எனவே குறிப்புப் பொருள் மூலம் காலத்தின்
செயல்பாடுகளும், நிகழ்வுகளும் புலப்படுகின்றன.

வாடைக்காற்று அசைத்தற்குரிய மிக்க பனி சிறந்த
முன்பனிக்காலத்தில் தலைவன் பிரிய நினைக்கிறான் என்பதைத் தலைவி
கூறுமிடத்து வாடை மற்றும் முன்பனி எனும் பொழுதுகள் அமைகின்றன.

"பெருங்களிற்றுச் செவியின் மானத் தைஇ

தண்வரல் வாடை தூக்கும்

கடும்பனி அற்சிரம் நடுங்கும் அஞர் உறவே"⁸⁴

இப்பாடல் 'வாடையைச்சுட்டிக்கூறி கூதிரை உணர்த்துகிறது'.

"கையற நரலும் நள்ளென் யாமத்துப்

பெருந்தன் வாடையும் வாரார்

இஃதோ தோழி! நம்காதலர் வரவே"⁸⁵

'நள்ளென்னும் ஒலியையுடைய யாமப்பொழுதில் ஆண்அன்றில்,
பெண் அன்றிலோடு தடாமரத்தினது உயர்ந்த கிளையிடத்துக் கூட்டிலிருந்து
ஒலிக்கும். அத்தகைய குளிர்ந்த வாடைக்காற்று வீசும் கூதிர் காலத்தினும்
தலைவன் வரவில்லை' என்கிறாள் தலைவி.

"நம்மை விட்டு அமையுமோ மற்றே கைம்மிக

வடபுல வாடைக்கு அழி மழை

தென்புலம் படரும் தன் பனிநாளே"⁸⁶

மேலும்,

"வந்த வாடைச்சில் பெயற் கடைநாள்

நோய் நீந்துஅரும் படர்தீர் நீநயந்து

கூறின் எவனோ தோழி, நாறு உயிர்"⁸⁷

என 'வாடை எனும் பொழுது குளிர்ந்த கூதிர் காலம்' என்னும் பொருளைக் குறிப்பாக உணர்த்துகிறது.

"சென்ற நாட்ட கொன்றைஅம் பசுவீ

நம்போல் பசக்கும் காலை, தம்போல்"⁸⁸

"கானமஞ்ஞை கடிய எங்கும்" ⁸⁹

"பெய்த குன்றத்துப் பூநாறு தண்கலழ்

மீமிசைத் தாஅய் வீசம் வளிகலந்து"⁹⁰

"அவரோ வாரார் முல்லையும் பூத்தன்"⁹¹

விசும்பு இவர் கல்லாது தாங்குபு புணரிச்

செழும்பு குன்றம் நோக்கிப்

பெருங்கலி வானம் ஏர்தரும் பொழுதே"⁹²

"மைஅணி மருங்கின் மலையகம் சேரவும்

மாலை வந்தன்று மாரி மாமழை"⁹³

"பல்ஆன்கோவலர் கண்ணிச்

சொல்லுப அன்ன முல்லைவெண் முகையே"⁹⁴

இப்பாடல்களில் கார் எனும் சொல்லாட்சியானது வெளிப்படையாக இடம்பெறாவிடிலும் கார் காலத்துக்குரிய பிச்சி, முல்லை, கொன்றை, காயா முதலிய மலர்கள் மலர்வதும், மஞ்ஞை ஆடுவதும். முழக்கத்திற்குரிய மேகங்கள் ஆகாயத்தில் தவழ்வதும் குறிப்பால் உணர்த்தப் பெற்றன. எனவே இவை கார்காலத்தைச்சுட்டி நின்றன. முல்லை நிலத்துக்குரிய கார்காலம் குறிப்பால் பெறப்பட்டது.

பாலைத்திணையிலும் பொழுதுகள் குறிப்பால் உணர்த்தப்படுவதை இலக்கியங்கள் சுட்டுகின்றன.

"மின்னின் தூவி இருங்குயில் பொன்னின்

உரைதிகழ் கட்டளை கடுப்ப மாச்சினை

நறுந்தாது கொழுதும் பொழுதும்

வறுந்குரந் கூந்தல் தைவருவேனே"⁹⁵

"ஆறுசெல் வம்பலர் படைதலை பெயர்க்கும்

மலையுடைக் கானம் நீந்தி

நிலையாப் பொருட் பிணிப் பிரிந்திசினோரே"⁹⁶

"நனிசேய் நாட்டார் நம் உன்னவரே

யாங்குச் செய்வோம் கொல்தோழி! ஈங்கைய

வண்ணத் துயம்மலர் உதிர

முன்னர்த் தோன்றும் பனிக்கடு நாளே"⁹⁷

"அரிமடப் பிணையொடு அல்குநிழல் அசைஇ

வீதை வியல் அரித்துஞ்சி, பொழுதுசெலச்

செழும் பயறு கறிக்கும் புன்கண் மாலை" ⁹⁸

"நூல்அறு முத்தின் தண்சிதர் உறைப்பத்

தாளித்தண் பவர்நாள் ஆமேயும்

பனிபடு நாளே பிரிந்தனர்

பிரியும் நாளும் பல ஆகுபவே" ⁹⁹

இவற்றால் "குயில் மாமரத்தின் பூந்தாதுகளைக் கோதுகின்ற காலம், ஈங்கை மலர்கள் உதிர்கின்ற காலம், ஆண், பெண் மான்கள் பயிற்றம் பயிரைத் தின்னும் காலம், அச்சிராக்காலம், பசுக்கள் மேயும் காலம்" என்பனவற்றால் பாலையின் பின்பனியாகிய பெரும்பொழுது குறிப்பால் பெறப்பட்டது.

இறைச்சியில் காலம் சுட்டப்படும் முறை

இறைச்சி என்ற சொல் பல்வேறு விளக்கம் பெறுகிறது. இறைச்சி என்பது கருப்பொருள்களையும் கருப்பொருள்களாகிய உயிரினங்களின் அன்பு நிகழ்ச்சிகளையும் சுட்டி நிற்கிறது. எனவே அகப் பாடல்களில் வருகின்ற கருப்பொருள்களும், கருப்பொருள்களின் அன்பு நிகழ்ச்சிகளும் இறைச்சி என்ற சொல்லில் சுட்டப்படுகிறது. இறைச்சி என்ற சொல் கருப்பொருளாகிய உயிரினங்களையும் அவற்றின் காதல் உணர்வுகளையும் தூண்டிவிடும் குறிப்புப்பொருள் எனப் படிமுறை வளர்ச்சி பெற்று பொருள் வளர்ச்சியடைந்து நிற்கிறது. எனவே உயிரினங்களின் அன்பு, காதல்

உணர்வுகளை வளர்க்கிறது. இறைச்சிக்குக் கருப்பொருள் அடிப்படையாய் அமைகிறது.

"இறைச்சி தானே உரிப்புறத் ததுவே"¹⁰⁰

"இறைச்சியிற் பிறக்கும் பொருளுமா ருளவே
திறத்தியல் மருங்கில் தெரியு மோர்க்கே"¹⁰¹

"அன்புறு தருவன இறைச்சியிற் சுட்டலும்
வன்புறை யாகும் வருந்திய பொழுதே"¹⁰²

என 'இறைச்சி உரிப்பொருளைச் சிறப்பிக்க வருவது' என்றும், 'இறைச்சிப் பொருளில் பிறிதொரு பொருள் பிறக்கும்' என்றும் 'விலங்கு, பறவைகளின் அன்புச் செயல்களை இறைச்சிப் பொருளில் காட்டித் தலைவியைத் தோழி ஆற்றிவிப்பாள்' என்றும் தொல்காப்பியர் இறைச்சிக்கு இலக்கணம் சுட்டுகிறார்.

ஓர் அகப்பாடலில் அகமாந்தரின் அன்புணர்வுகளைப் புனைவது உரிப்பொருளாகும். பிற உயிரினங்களின் காதலைப் புனைவது இறைச்சிப் பொருளாகும்.

"அம்மவாழி தோழி! இன்று அவர்

வாரார் ஆயினோ நன்றே சாரல்

சிறுதினை விளைந்த வியன்கண் இரும்புனத்து

இரவு அரிவாரின், தொண்டகச் சிறுபறை

பானாள் யாமத்தும் கறங்கும்

யாமம் காவலர் அவியாமாறே"¹⁰³

இறைச்சிப் பொருள் அமைந்த இப்பாடலில் காலம் தொடர்பான செய்திகள் இடம்பெற்றுள்ளன. இரவுக்குறி பெற்று வரையாது வந்தொழுகும் தலைவன் சிறைப்புறத்தானாக, அவன் கேட்கத் தலைமகட்குக் கூறுவாள் போலத் தோழி, ' காவலர் உறங்காதவாறு தினைக்கதிர் அரிவோரின் பறையாமத்தும் கறங்குதலில் இன்றிரவு வருதல் நன்றன்று என அவனுக்கு அறிவுறுத்துவது' இக்கூற்றின் சிறப்பாகும்.

இனி சிறுதினை விளைந்து முதிர்ந்தக்கால் அதனை அரியப் பகல் போதாமல் இரவும் அரிவாரின் பறையாமத்தும் முழங்க அதனால் காவலர் உறங்கார். அதனால் பகலும் அவன் வருதல் தகாது. இனித் தினை அரிந்து முடித்ததும் புனங்காவல் ஒழிந்து இற்செறிக்கப் படுபவளாகவே இனி அவன் இராப்பகல் இருபோதும் வர வேண்டாம் என்னும் குறிப்பு இக்கூற்றில் அமைந்த இறைச்சியாகும். இனி இவ்வாறு களவொழுக்கம் தடைப்படும்போது, இவள் நலம் நுகர விரும்புதலை உடையோய் ஆயின் விரைந்து வரைவெய்துக என வரைவு கடாவும் குறிப்பு. இக்கூற்றின் இறைச்சியில் உய்த்துணரத் தோன்றும் பிறிதொரு பொருளாகும் உட்கருத்தாகும்.

தலைவி பிரிவாற்றாது வருந்தும் காலத்தில், தோழி உயிரினங்களில் தலைவன் அன்புறுதற்குத் தக்க நிகழ்ச்சிகளைச் சுட்டிக்காட்டி விரைவில் மீண்டு வருவார் என வற்புறுத்தலும் உண்டு.

இறைச்சி மாந்தர் தம் உள்ளத்து உணர்வுகளைத் தூண்டிவிடும் கருவியாக வளர்ச்சியடைந்து காலப்பொருள்களையும் தருகிறது. வினைமேற் செல்லும் தலைவன் மனத்தில் அன்புறு காட்சிகளை எற்படுத்தி, உரிய பருவத்தில் திரும்பி வர வேண்டும் என்ற எண்ணம் ஏற்பட இறைச்சியில் சுட்டப்படும் அன்புறு நிகழ்ச்சிகள் காணப்படுகின்றன.

பருவமழைப் பொழிவுடன் கார்காலம் தொடங்குகிறது. இதனால் நறுமணம் நிறைந்த முல்லை, பிடவு, காந்தள், பகன்றை, தோன்றி, முசுண்டை காயா ஆகியவற்றின் அரும்புகள் விரிந்து கானம் கவின்பெற்றுத் திகழ்ந்தது. காடு மணக்கவரும் கார்காலத்தில் திரும்பி வருவேன் எனக் கூறிப் போன தலைவனுக்கு, வினைமுடிந்து மீண்டு வரும் வழியில் விலங்குகள், பறவைகள் இவற்றின் அன்புவாழ்க்கையைக் காணும் வாய்ப்பு நேர்கிறது.

மாலைப்பொழுது தனித்துறையும் தலைமக்களுக்கு வருத்தம் தருவது. இம்மாலைக் காலத்தே பாற்பசுக்கள் தம்பெருத்த மடிகரைதல் வேண்டிக் கன்றுகளை நினைத்துக் கனைக்கின்ற குரலினாய் வீடுநோக்கி விரைகின்றன. மாலைக் காலத்து முல்லை மலர்களின் மேல் வண்டின் கூட்டம் ஆரவாரித்தது. இவ்வாறு வண்டுகள் ஆரவாரித்துப் பூந்தாதினை ஊதலும், மயில்கள் ஆடலும் அவற்றின் அகவலும் கார்காலத்தின் தன்மையை முல்லை நிலத்திற்குத் தந்தன.

"அரும்பொறி மஞ்ஞை யால வரிமணல்

மணிமிடை பவளம் போல அணிமிகக்

காயாஞ் செம்மல் தாஅய்ப் பலவுடன்

ஈயல் மூதாய் ஈரம்புறம் வரிப்பப்

புலனணி கொண்ட காரெதிர் காலை"¹⁰⁴

எனத் தலைமக்களுக்கு அன்புணர்த்தும் கருப்பொருள்கள்
குறிப்பிடப்படுகின்றன.

"ஈர்ப்புற இயங்குவழி யறுப்பத் தீந்தொடைப்

பையுள் நல்யாழ் செல்வழி பிறப்ப

இந்நிலை வாராயின் தந்நிலை

எவன்கொல்பாண உரைத்திசிற் சிறிதெனக்

கடவுட் கற்பின் மடவோள் கூறச்

செய்வினை யழிந்த மையல் நெஞ்சில்

துனிகொள் பருவரல் தீர வந்தோய்"¹⁰⁵

'கார்கால மழைப்பொழிவால் நிலம் குளிர்ச்சி அடைந்து காடு
தழைத்தது. உழவர்கள் இனிய குரலை ஒலிக்க, மறியுடை மடப்பினை
தழீஇய இரலை பசிய படர்களில் திரிய,. இக்கார்ப்பருவத்தே பிரிந்தார்க்கு
வருத்தத்தைச் செய்யும் செவ்வழிப்பண் தோன்றும் இத்தகைய மாலைப்
பொழுதிலே நம் தலைவன் வந்து சேராராயின் வருந்துவேன் என்று
வருந்திய தலைவியின் வருத்தம் தீரத் தலைவன் வந்து சேர்ந்தான்' எனத்
தலைவி கூறுவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

இப்பாடலில் மழைப்பொழிவு, நிலம் குளிர்ச்சியடைதல், காடுதழைத்தல், உழவரின் இனிய குரலோசை ஆகிய இத்தகைய சூழ்நிலையில் கலைமானும், பிணைமானும் துள்ளித் திரிந்த காட்சிகள் சுட்டப்படுகின்றன. மேலும் மாலைக் காலத்தே தோன்றும் செவ்வழிப்பண் பிரிந்தோர்க்கு வருத்தத்தைத் தருவது அக உணர்வைத் தூண்டுவதாய் அமைவதோடு மாலைக்காலம் குறித்த செய்திகளும் குறிக்கப்படுகின்றன. எனவே அக்கால மக்களின் அக உணர்வை வெளிப்படுத்தும் இறைச்சியில் கருப்பொருள்களோடு காலமும் இயைந்தே வருகின்றன.

"செக்கர் தோன்றத் துணைபுணரன்றில்

எக்கர்ப் பெண்ணை யகமடல் சேரக்

கழிமலர் கமழ்முகங் கரப்ப பொழின்மனைப்

புன்னை நறுவீ பொன்னிறங் கொளாஅ"¹⁰⁶

எற்படு பொழுதில் எப்போதும் இணைபிரியாது இருக்கின்ற அன்றில் பெடையும் சேவலும் மணல் மேட்டின்கண் நிற்கின்ற பனைமரத்தில் உள்ள மடலில் சேர்ந்து தங்கியிருக்கின்றன. இது உயிரினங்களின் செயற்பாட்டினால் புலனாகும் இறைச்சியாகும். இதைத் தலைவி கண்ணுற்றாள்.

அன்றில் பறவைகள் பற்றிய இயற்கைக் காட்சியோடு இறைச்சிப் பொருளையும், அவ்விறைச்சிப் பொருள் சுட்டும் காலத்தையும் இப்பாடலானது புலப்படுத்தி நிற்கிறது. செக்கர் வானம் மலைகளை ஒளிபெறச் செய்தலும், அலைகள் ஓய்ந்து கிடத்தலும் மலர்களின் கூம்பலும்

ஆகிய இவையாவும் பகற்காலம் முடிவுற்றதைக் குறிக்கின்றன. தலைவி பகற்காலத்தை எப்படியோ மெல்ல மெல்லக் கழித்து விடுகிறாள். மாலையில் இந்நிகழ்வுகள் யாவும் அவளைத் துன்புறுத்துகின்றன. மலைக் காலத்திலேயே தலைவி இவ்வாறு துன்பத்தில் இருக்கும் போது இவள்நிலை யாதாகுமோ எனத் தோழி வருந்துகிறாள். தலைவன் தலைவியோடு கூடி இன்புற்ற காலம் மிகவும் சிறியதாகவும் அவன் போன பின்னர் அவன் பிரிவாற்றாது தலைவி வருந்தும் காலம் பெரிதாகவும் இருத்தலைத் தோழி குறிப்பாகப் புலப்படுத்துகிறாள்.

முதலில் எற்படுபொழுது வந்துற்றதைத் தோழி கூறுகிறாள். அதனால் தலைவி ஆற்றாமையால் வருந்துவது படிப்படியாக அதிகரித்துக் கொண்டே வருகிறது. இறுதியில் அன்றில் பறவைகளைக் குறிப்பிடும் போது, தலைவியின் ஆற்றாமை அளவு கடந்து நின்றலை அறிய முடிகிறது.

இயற்கை நிகழ்வில் காலத்தின் பங்கு

சங்ககால இலக்கியங்கள் இயற்கையோடு ஒன்றிய வாழ்க்கை நடத்திய மக்களின் வாழ்க்கையைப் பின்னணியாகக் கொண்டவை. அக்கால மக்களின் உள்ள உணர்ச்சியும், கிளர்ச்சியும் இயற்கையின் நிகழ்ச்சிகளுக்கு ஒப்புமை கூறப்பட்டன. "நிலத்தின் சாயலும் மனிதவாழ்வுச் சாயலும் ஓவியமாகப் படிந்து கிடப்பதைத் தமிழ்த்திணை இலக்கியத்தில் காணலாம்"¹⁰⁷. எனவே சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் முதல், கருப்

பொருட்களின் துணைகொண்டு உரிப் பொருளை விளக்கும் தன்மை உடையன. இப்பொருளைப் பின்புலமாகக் கொண்டு இயற்கை எழில்தோன்ற சங்க இலக்கியங்கள் அமைந்துள்ளன.

இயற்கை காதல் வாழ்விற்குப் பின்னணியாக அமைந்து விளங்கியது. தலைவன், தலைவியர் உள்ளத்து உணர்வுகளை இயற்கையோடு இயைந்து காணமுடிகிறது. இயற்கை நிகழ்வு காதலரின் களிப்பைப் பெருக்கியது. சில நேரங்களில் தலைவி முதலியவர்களின் உணர்ச்சியை மையப்படுத்தவும் இயற்கைப் பொருள்களுக்கு முக்கியத்துவம் தரப்பட்டன.

இயற்கைக் காட்சிகளைக் கண்ட சங்கத் தமிழர்கள் அவற்றின் வழி தங்கள் மனநிலையைப் புலப்படுத்தினர். தலைவன், தலைவி, தோழி ஆகியோரின் மனநிலையில் இந்நிலை காணப்படுகின்றன. இதோடு மட்டுமின்றி இயற்கையில் காலம் குறித்த நிகழ்வுகளும் சங்க இலக்கியங்களில் சுட்டப்படுகின்றன.

கார்காலம் வந்தும் தலைவன் வராததைக் கண்ட தலைவி ஆற்றாமையுடன் அழுகின்றாள். தலைவியின் அழுகையைக் கண்டு மனம் பொறுக்காத தோழி இயற்கையைப் பழிக்க ஆரம்பிக்கின்றாள்.

“சிறுவீ முல்லைத் தேங்கமழ் பசுவீ
பொறிவரி நன்மான் புகர்முகங் கடுப்பத்
தண்புதல் அணிபெற மலர வண்பெயல்
கார்வரு பருவம் என்றனர் மண்இனிப்
பேரஞர் உள்ளம் நடுங்கல் காணியர்”¹⁰⁸

என மழை பொழிவதற்குக் காரணமாக இருந்த மேகத்தைத் தோழி பழிக்கின்றாள். கரியமேகம் பருவ காலத்தை மறந்து கடல்நீரை உண்டு மழை பொழிந்ததால் அறிவற்றது என மேகத்தின் மீது தன்கோபத்தைக் காட்டுகின்றாள்.

கார்காலத்தில் பிடவு, கொன்றை, காந்தள் போன்ற மலர்கள் மலர்ந்தன. ஆனால் தோழியோ அவை அஃறிணையாகிய அறிவில்லாப் பொருள்கள். எனவே மலர்ந்தன என்பதை

“பிடவும் கொன்றையும் கோடலும்

மடவ வாகலின் மலர்ந்தன பலவே”¹⁰⁹

என்ற பாடல் சுட்டுகின்றது.

கார்கால வரவைக் கண்டு மயில்கள் ஆரவாரிக்கின்றன. ஆனால் தோழியோ பொய்யான இடிமுழக்கத்தை மெய்யாகக் கொண்டு ஆரவாரிக்கும் அறிவில்லாத மயில்கூட்டம் எனப் பழிக்கின்றாள்.

“பொய்யிடி அதிர்குரல் வாய்செத்து ஆலும்

இளமயில் மடக்கணம் போல

நின்னை மருள்வேனோ வாழியர் மழையே”¹¹⁰

என இயற்கையின் பின்னணியில் தலைவியைத் தேற்றுகிறாள்.

முல்லைத் திணையின் பெரும்பொழுதும் சிறுபொழுதும் இயற்கைக் காட்சிகளின் வழியே விளக்கப்படுகின்றன.

முல்லையின் பெரும்பொழுது கார்காலமாகும். மழைப்பொழிவு கார்காலத்தைக் காட்சிப்படுத்துகின்றது. மேகமானது கடல்நீரை முகந்து கருநிறமாக உருமாறி மழைபொழிந்த செயல் குறிப்பிடப்பெறுகிறது.

“சொற்புடை பெயர்தலோ இவரே வானம்
நளிகடல் முகந்து செறிதக இருளிக்
கனைபெயல் பொழிந்து கடுங்குரல் பயிற்றிக்
கார்செய்து என்னுழை யதுவே.....”¹¹¹

எனக் காலவெளிப்பாட்டிற்கு இயற்கை நிகழ்வுகள் பயன்படுகின்றன.

“கொண்டல் ஆற்றி விண்தலைச் செந்இற்கியர்
திரைப்பிதிர் கடுப்ப முகடுகந் தேறி
நிரைத்து நிறைகொண்ட கமஞ்சூன் மாமழை
அழிதுளி கழிப்பிய அழிபெயற் கடைநாள்
இரும்பனிப் பருவத்த மயிர்க்காய் உழுந்தின்
அகலிலை அகல வீசி அகலாது
அல்கலும் அலைக்கும் நல்கா வாடை”¹¹²

எனக் கார்காலமானது சித்திரிக்கப்படுகிறது.

முல்லையின் சிறுபொழுது மாலைக்காலமாகும். சூரியன் மறைவதும், கோவலர் குழலாதுவதும் மாலைப் பொழுதைக் குறிக்கின்றன.

“பல்கதிர் மண்டிலம் பகல்செய் தாற்றிச்
சேயுயர் பெருவரைச் சென்றவண் மறையப்
பறவை பார்ப்புவயின் அடையப் புறவின்

மாயெருத்து இரலை மடப்பினை தழுவ
முல்லை முகைவாய் திறப்பப் பல்வயின்
தோன்றி தோன்றுபு புதல்விளக் குறாஅ
மதர்வை நல்லான் மாசில் தெண்மணி
கொடுங்கோற் கோவலர் குழலோ டொன்றி
ஐதுவந் திசைக்கும் அருளில் மாலை”¹¹³

என மாலைப்பொழுது சுட்டப்படுகின்றன.

கருப்பொருள்கள் வாயிலாகவும் முல்லைத் திணைக்குரிய காலம்
கூறப்பட்டுள்ளது. முல்லை மலர்வது மான் தன் துணையைத்
தழுவியிருப்பது, ஆற்றுநீர் பெருகி வருவது போன்ற செயல்பாடுகள்
எல்லாம் முல்லைத் திணைக்குரிய காலத்தைக் குறிப்பிடுகின்றன.

' பறவை பார்ப்புவயலின் அடையப் புறவின்
மாயெருத்து இரலை மடப்பினை தழுவ
முல்லை முகைவாய் திறப்ப.....”¹¹⁴

இப்பாடலில் வருகின்ற அடைய, தழுவ, திறப்ப போன்ற
வினையெச்சச் சொல்லாட்சிகள் இயற்கைக் காட்சியின் செயல்பாட்டினைக்
கூறுவதோடு காலத்தின் நிகழ்வுகளையும் உள்ளடக்கி உள்ளன.

முல்லையின் கருப்பொருளில் ஒன்று ஆறு. முல்லைக்குரிய
கார்காலத்தைக் காட்டாற்று நீர் பெருகி வருவதிலிருந்தும் அறிந்து கொள்ள
முடிகின்றது.

" அழுந்து விழுப்புண் வழும்புவாய் புலரா

எவ்வ நெஞ்சத்து எஃகெறிந் தாங்குப்

பிரிவில புலம்பி நுவலுங் குயிலினுந்

தேறுநீர் கெழீஇய யாறுநனி கொடிதே"¹¹⁵

என இப்பாடலில் 'கார்காலத்தில் தெளிந்த நீர் கெழுமி வருகின்ற காட்டாறானது' காட்டப்படுகிறது.

மேலும் இயற்கையைக் குறித்துச் செல்லும் பாடல்களில் ஐந்தறிவு படைத்த பறவைகள், விலங்கினங்கள் பற்றிய செய்திகளும் காணப்படுகின்றன. இவை அனைத்தும் இனிமேல் வரக்கூடிய நிகழ்வுகளை முன்னதாகவே அறிவிக்கின்ற விதத்திலும், நம்பிக்கை சார்ந்ததாகவும், தலைவன், தலைவி, தோழி, பாங்கன் பற்றிய மன உணர்வுகளை எடுத்துக் கூறுவதாகவும், காட்சிப் பொருளாகவும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றின் மூலமாகவும் காலம் பற்றிய செய்திகள் தெரிய வருகின்றன.

"நெருப்பின் அன்ன செந்தலை அன்றில்

இறவின் அன்ன கொடுவாய் பெடையோடு

தடவின் ஓங்குசினைக் கட்சியில் பிரிந்தோர்

கையற் நரலும் நள்ளென் யாமம்"¹¹⁶

என 'அன்றிலின் ஒலி நள்ளிரவில் ஒலிக்கும் எனவும் அது பிரிந்தவரின் செவியில் வேதனையைத் தரும் இயல்புடையது' என்று குறிப்பிடப்படுகிறது.

"மனையுறைக் கோழிக் குறுங்காற் பேடை

வேலி வெருகினம் மாலை உற்றெனப்

புகுமிடம் அறியாது தொகுபுஉடன் குழீஇப்

பைதல் பிள்ளைக் கிளைபயிர்ந் தாஅங்கு"¹¹⁷

இப்பாடலில் 'வீட்டில் வாழும் பெட்டைக் கோழிகள் மாலையில் வேலிப்பக்கமாகக் காட்டுப்பூனைக் கூட்டம் வருவதைக் கண்டு அஞ்சும்' எனச் சுட்டப்படுகிறது.

"கூம்பிய சிறகர் மனைஉறை குரீஇ

முன்றின் உணங்கல் மாந்தி மன்றத்து

எருவின் நுண்தாது குடைவன ஆடி

இல்லிறைப் பள்ளித்தம் பிள்ளையொடு உதியும்

புன்கண் மாலை புலம்பும்"¹¹⁸

'வீட்டில் வாழும் குருவிகள் தம் குஞ்சுகளோடு மலைக்காலத்தில் தங்கி மகிழும்' என்ற கருத்து இதனால் உணரப்படுகிறது.

"மாரி ஆம்பல் அன்ன கொக்கின்

பார்வல் அஞ்சிய பருவல் ஈர்ஞெண்டு

கண்டல் வேரளைச் செலீஇயர் அண்டர்

கயிறு எரி எருத்தின் கதழும்....."¹¹⁹

இப்பாடலில் 'கொக்கின் பார்வைக்கு மாரிக் காலத்துத் தோன்றும் ஆம்பல் உவமையாகக் கூறப்படுகிறது'.

முடிவுரை

சங்கத்தமிழர் வாழ்வியல் முறைகளில் காலமானது பெரும்பங்கு வகித்தது. தங்களது வாழ்வியலைசிறப்பாகக் கருதினர். அம்மக்களின் உணர்வுகளைத் தாங்கி வரும் அகமாந்தர்களின் கூற்றுக்கள் வாயிலாகவும் குறிப்புக்கள் வாயிலாகவும் காலம் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. இயற்கை ஒட்டிய நிகழ்வுகளிலும் காலம் சுட்டப்படுவதால் அக்கால கட்டத்தில் காலம் நிர்ணயிக்கப்பட்ட ஒன்றாக இருந்ததை அறியமுடிகின்றது.

குறிப்புகள்

1. தொல். சொல். இளம். நூ.எண் 200
2. குறுந் பா.எண்-47
3. மேலது பா.எண் - 179
4. மேலது பா.எண் - 176
5. மேலது பா.எண் - 358
6. அகம் பா.எண் - 289
7. குறுந் பா.எண் - 24
8. குறுந் பா.எண் - 172
9. மேலது பா.எண் - 6
10. மேலது பா.எண் - 57
11. மேலது பா.எண் - 287
12. மேலது பா.எண் - 32
13. அ.மு. பரமசிவானந்தம், பாட்டும் பயனும்; ப - 120
14. தொல். அகத்திணை. இளம். நூ. எண் - 8
15. இறையனார் அகப்பொருள். நூ. எண் - 41
16. தொல். பொருள். நூ. எண் ;6
17. நற் பா.எண் - 238
18. குறுந் பா.எண் - 188
19. நற் பா.எண் - 69
20. அகம் பா.எண் - 364
21. குறுந் பா.எண் - 330

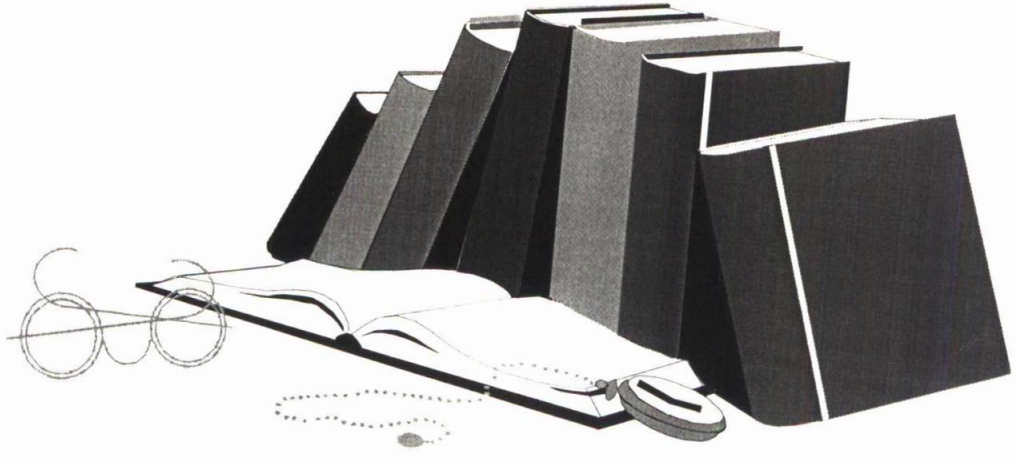
22. ஐங் பா.எண் - 475
23. நற் பா.எண் - 289
24. குறுந் பா.எண் - 234
25. ஆ.இராமகிருட்டிணன், அகத்திணை மாந்தர் ஓர் ஆய்வு. ப - 124
26. கலி பா.எண் - 118
27. மு. வரதராசன், பழந்தமிழிலக்கியத்தில் இயற்கை. ப - 37
28. அகம் பா.எண் - 367
29. குருசாமி ஐயர், ஐங்குறுநூற்றுச் சொற்பொழிவு. ப - 160
30. அகம் பா.எண் - 183
31. தொல். செய். இளம். நூ. எண் - 177
32. மேலது பா.எண் - 178
33. குறுந் பா.எண் - 6
34. மேலது பா.எண் - 35
35. குறுந் பா.எண் - 46
36. மேலது பா.எண் - 65
37. மேலது பா.எண் - 68
38. மேலது பா.எண் - 82
39. குறு பா.எண் - 86
40. மேலது பா.எண் - 94
41. மேலது பா.எண் - 98
42. மேலது பா.எண் - 103

43. மேலது பா.எண் - 104
44. மேலது பா.எண் - 107
45. மேலது பா.எண் - 108
46. மேலது பா.எண் - 118
47. மேலது பா.எண் - 122
48. மேலது பா.எண் -122
49. மேலது பா.எண் -157
50. மேலது பா.எண் -160
51. மேலது பா.எண் -172
52. மேலது பா.எண் -188
53. மேலது பா.எண் -197
54. மேலது பா.எண் -200
55. மேலது பா.எண் -214
56. நற் பா.எண் - 238
57. மேலது பா.எண் - 289
58. ஐங் பா.எண் - 339
59. ஐங் பா.எண் - 341
60. சோமசுந்தரனார் (உ.ஆ) ஐங்குறுநாறு, ப. 47
61. குறு பா.எண்- 279
62. மேலது பா.எண் -285
63. மேலது பா.எண் -302

64. மேலது பா.எண் - 329
65. ஆ. இராமகிருட்டிணன், அகத்திணைமாந்தர் ஓர் ஆய்வு, ப - 163,164
66. குறு பா.எண் - 32
67. மேலது பா.எண் - 162
68. மேலது பா.எண் - 168
69. மேலது பா.எண் - 250
70. மேலது பா.எண் - 280
71. மேலது பா.எண் - 142
72. மேலது பா.எண் - 22
73. மேலது பா.எண் - 42
74. மேலது பா.எண் - 45
75. மேலது பா.எண் - 66
76. மேலது பா.எண் - 69
77. மேலது பா.எண் - 139
78. மேலது பா.எண் - 217
79. மேலது பா.எண் - 244
80. மேலது பா.எண் - 317
81. ஐங் பா.எண் - 22
82. ந. சுப்புரெட்டியார், கவிதையனுபவம், ப - 238
83. கதிர். மகாதேவன், ஒப்பிலக்கிய நோக்கில் சங்க இலக்கியம், ப - 27
84. குறுந் பா.எண் - 76

85. குறுந் பா.எண் - 160
86. மேலது பா.எண் - 317
87. மேலது பா.எண் - 332
88. மேலது பா.எண் - 183
89. மேலது பா.எண் - 194
90. மேலது பா.எண் - 200
91. மேலது பா.எண் - 221
92. மேலது பா.எண் - 287
93. மேலது பா.எண் - 314
94. மேலது பா.எண் - 358
95. மேலது பா.எண் - 192
96. மேலது பா.எண் - 350
97. மேலது பா.எண் - 380
98. மேலது பா.எண் - 338
99. மேலது பா.எண் - 104
100. தொல் பொருளியல். இளம். நூ. எண். 33
101. மேலது பா.எண் - 34
102. மேலது பா.எண் - 35
103. குறுந் பா.எண் - 375
104. அகம் பா.எண் - 304
105. மேலது பா.எண் - 314

106. மேலது பா.எண் - 260
107. இராம. பெரிய கருப்பன், சங்க இலக்கிய ஒப்பிடு, ப - 109
108. நற் பா.எண் - 248
109. மேலது பா.எண் - 243
110. மேலது பா.எண் - 248
111. மேலது பா.எண் - 289
112. மேலது பா.எண் - 89
113. மேலது பா.எண் - 69
114. மேலது பா.எண் - 69
115. நற்றிணை பா.எண் - 97
116. குறுந் பா.எண் - 160
117. மேலது பா.எண் - 139
118. மேலது பா.எண் - 46
119. மேலது பா.எண் - 117

துணைநூற்பட்டியல்

துணைநூற்பட்டியல்

முதன்மை ஆதாரங்கள்

சாமிநாதையர். உ.வே.
(பதி.ஆ.)

குறுந்தொகை
பூநீதியாகராச விலாச வெளியீடு
சென்னை 1962.

சாமிநாதையர் உ.வே.
(பதி.ஆ.)

புறநானூறு மூலமும் உரையும்
பூநீதியாகராச விலாச வெளியீடு
சென்னை 1963.

சோமசுந்தரனார் பொ.வே.
(உ.ஆ.)

குறுந்தொகை
கழக வெளியீடு
சென்னை. 1965

சோமசுந்தரனார் பொ.வே.
(உ.ஆ.)

பரிபாடல் மூலமும் உரையும்
கழக வெளியீடு
சென்னை. 1969.

தண்டாயுதம். இரா.

சங்க இலக்கியம் (எட்டுத்தொகை)
தமிழ்ப்புத்தகாலயம்,
சென்னை 1978.

துரைசாமிப்பிள்ளை
ஒளவை.சு. (உ.ஆ.)

ஐங்குறுநூறு
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்
அண்ணாமலை நகர், 1978.

துரைசாமிப்பிள்ளை
ஒளவை சு. (உ.ஆ.)

புறநானூறு
கழக வெளியீடு
திருநெல்வேலி 1964.

துரைசாமிப்பிள்ளை ஒளவை
சு. (உ.ஆ.)

பதிற்றுப்பத்து மூலமும் உரையும்
கழக வெளியீடு,
சென்னை, 1968.

நாராயணசாமி ஐயர். அ.
(உ.ஆ.)

நற்றிணை நானூறு
கழக வெளியீடு, சென்னை 1967

வேங்கடசாமி	நாட்டார்.	அகநானூறு, கழக வெளியீடு
ந.மு.		சென்னை 1970.
வையாபுரிப்பிள்ளை. எஸ்.		சங்க இலக்கியம் (பாட்டும் தொகையும்)
		இரண்டாம் பகுதி,
		பாரி புத்தக நிலையம்
		சென்னை, 1968.
துணைமை ஆதாரங்கள்		
இராகவையங்கார். மு	தொல்காப்பியப்	பொருளதிகார
	ஆராய்ச்சி,	
	மானாமதுரை	1960.
இராசமானிக்கனார். மா	தொல்காப்பியர்கால	ஆராய்ச்சி
	பாரி நிலையம், சென்னை	1973.
இராமகிருட்டினன். ஆ.	அகத்திணை மாந்தர் ஓர் ஆய்வு,	
	சர்வோதய இலக்கியப் பண்ணை,	
	மதுரை	
இராமகிருட்டினன். எஸ்	இந்தியப் பண்பாடும் தமிழரும்	
	மீனாட்சி புத்தக நிலையம்,	
	மதுரை - 1971.	
இளவழகன். கோ	தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம்	
பதிப்பாசிரியர்	இளம்பூரணம்	
	தமிழ் மண் பதிப்பகம்,	
	சென்னை - 2003	
இளவழகன். கோ	தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம்	
பதிப்பாசிரியர்	நச்சினார்க்கினியம்,	
	தமிழ் மண் பதிப்பகம்,	
	சென்னை - 2003	
இன்னாசி. சூ.	பத்துக் கட்டுரை	
	தமிழரசன் பதிப்பகம்,	
	பாளையங்கோட்டை, 1977	

ஏப்ரகாம். ஜே.எஸ்.

நேரநிர்வாகமும் சுயமுன்னேற்றமும்

நர்மதா பதிப்பகம்,

சென்னை - 1999.

ஐயனாரிதனார்

புறப்பொருள் வெண்பாமாலை

கழக வெளியீடு,

சென்னை, 1969.

கந்தகிரிதாசன்

சகுனங்களும் பலன்களும்

பூநீஇந்து பப்ளிகேஷன்,

சென்னை, 1979.

கந்தசாமி, சோ.ந.

தமிழும் தத்துவமும்

மணிவாசகர் நூலகம்,

சிதம்பரம் 1976.

கந்தசாமி. சோ.ந.

புறத்திணை வாழ்வியல்

தமிழ்ப்பல்கலைக் கழகம்,

தஞ்சாவூர். 1994.

கண்ணப்ப முதலியார்

கட்டுரைக்கொத்து

சென்னை, 1966.

கதிரேசன் செட்டியார். மு.

மணிமலர்த்திரட்டு

தமிழ்நிலையம்,

புதுக்கோட்டை, 1944

கிருஷ்ண ஜோசியர்

ஜோதிஷ கணித சாஸ்திரம்

முணாம் பண்ணை

ஜெயம் பிரிண்ட்,

மதுரை - 2003.

கோதண்டபாணி பிள்ளை.

திருமுருகாற்றுப்படைத்திறன்

கு.

கழக வெளியீடு,

சென்னை 1972.

கைலாசபதி.க.

பண்டைத்தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும்

மக்கள் வெளியீடு,

சென்னை 1978.

குருசாமி ம.ரா.போ.

சங்ககாலம்

மெர்க்குரி புத்தகக் கம்பெனி

கோயம்பத்தூர்- 1

ஞானசம்பந்தன். அ.சா.

அகமும் புறமும்

சென்னை 1989.

சஞ்சீவி .ந

திட்பமும் நுட்பமும்

பதிப்பாசிரியர்

(நெ.து.சுந்தரவடி வேலு பாராட்டு மலர்)

சென்னை பல்கலைக்கழக வெளியீடு -

1976

சண்முகம்பிள்ளை. மு.

சங்கத்தமிழரின் வழிபாடும் சடங்குகளும்

உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை

1996.

சாமி. பி.எல்

சங்க இலக்கியத்தில் புள்ளின விளக்கம்,

கழக வெளியீடு,

சென்னை 1976.

சாமி சிதம்பரனார்

பழந்தமிழர் அரசியல்,

சென்னை 1960.

சாமி சிதம்பனார்

பழந்தமிழரின் வாழ்வும் வளர்ச்சியும்

மணிவாசகர் பதிப்பகம்,

சென்னை - 8. 2000

சுந்தரமூர்த்தி .இ.

இலக்கியச்சுடர்

அன்பு நூலகம்

சென்னை 1977.

சுப்பிரமணியபிள்ளை. கா.

பழந்தமிழர் நாகரிகம் அல்லது

தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரக்

கருத்து

கழக வெளியீடு

சென்னை 1968.

கப்பிரமணியபிள்ளை. கா.	சங்ககாலச்சமுதாயம் (ஆய்வுக்கட்டுரைகள்) நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ், சென்னை 1982.
கப்புரெட்டியார். ந.	தொல்காப்பியம் காட்டும் வாழ்க்கை, பழனியப்பா பிரதர்ஸ், சென்னை 1974.
கப்புரெட்டியார். ந.	அறிவியல் விருந்து தமிழ்ப் புத்தகாலயம் சென்னை - 1967
கபாஷ் சந்திரபோஸ். ச	காலங்கள், மெய்யப்பன் தமிழ் ஆய்வகம், சிதம்பரம் - 2001
கத்தானந்த பாரதியார்	தமிழ் உணர்ச்சி கார்த்திகையினி பிரசுரம் 1947.
கப்பராயலு. இரா	காலமேலாண்மை, மணிவாசகர் பதிப்பகம், சிதம்பரம் 1998.
கப்பிரமணியபிள்ளை. ஜி.	தமிழ் உள்ளம் சிதம்பரம் 1987
கப்பிரமணியன். ச.வே.	இலக்கியக் கனவுகள் தமிழ்ப்பதிப்பகம் சென்னை 1979.
சிதம்பரநாதன். அ.	முன்பனிக்காலம் பழனியப்பா பிரதர்ஸ் மதுரை - 1, 1951

செயராமன். நா.

சங்க இலக்கியத்தில் பாடாண்திணை

மீனாட்சி புத்தக நிலையம்

மதுரை 1975.

சேதுப்பிள்ளை ரா.பி.

தமிழ் இன்பம்

பழனியப்பா பிரதர்ஸ்

சென்னை 1948.

சோமசுந்தரபாரதியார்

தொல்காப்பியப் பொருட்படலப்

புத்துரை

மதுரை-1965

தட்சிணாமூர்த்தி. அ.

தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும்,

வெற்றிச்செல்வி வெளியீட்டகம்

தஞ்சாவூர். 1973.

தமிழவன்

நாட்டுப்புற நம்பிக்கைகள்

சர்வோதய இலக்கியப் பண்ணை,

மதுரை 1976.

தமிழ்நாட்டு வரலாற்றுக்

தமிழ்நாட்டு வரலாறு,

குழு

சங்க காலம் - அரசியல்

தமிழ்நாட்டு பாடநூல் நிறுவனம் - 1983

தமிழண்ணல்

குறிஞ்சிப்பாட்டு

(இலக்கியத் திறனாய்வு விளக்கம்)

மீனாட்சி புத்தக நிலையம் மதுரை 1978.

தமிழண்ணல்

சங்க இலக்கிய ஒப்பீடு

மீனாட்சி புத்தக நிலையம்

மதுரை 1975.

தமிழண்ணல்

உலகத் தமிழிலக்கிய வரலாறு

உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,

சென்னை 2004.

திருநாவுக்கரசு. க.த.

தமிழர் நாகரிக வரலாறு

தொல்காப்பிய நூலகம்

சென்னை 1962.

துரை அரங்கசாமி. மொ.ஆ.	அன்புநெறியே தமிழர் நெறி மீனாட்சி புத்தக நிலையம், மதுரை. 1972.
துரை அரங்கசாமி மொ.ஆ.	தொல்காப்பிய நெறி, மீனாட்சி புத்தக நிலையம், மதுரை 1963.
பாலசுந்தரன். தி.சு.	சங்கநூற் கட்டுரைகள் அல்லது பழந்தமிழர் நாகரிகம் கழக வெளியீடு திருநெல்வேலி 1966
பாலசுந்தரம்பிள்ளை. தி.	பண்டைத்தமிழர் இன்பியல் வாழ்க்கை, கழக வெளியீடு, சென்னை. 1960.
பாலசுப்பிரமணியன். கு.வெ.	சங்க இலக்கியத்தில் புறப்பொருள் மீரா பதிப்பகம், புதுக்கோட்டை 1986.
பாலசுப்பிரமணியன். சி.	கட்டுரை வளம், சென்னை, 1966.
பாலசுப்பிரமணியன் சிற்பி	படைப்பும் பார்வையும் கவிதா வெளியீடு, சென்னை - 2001.
மறைமலையடிகள்	முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சியுரை, கழக வெளியீடு, சென்னை, 1962
மருதநாயகம். ப	இந்திய இலக்கிய வரலாற்றில் தமிழின் பங்கு தமிழ் ஞாலம் - 2005
மாணிக்கம். வ. சுப.	தமிழுக்காதல் பாரி நிலையம், சென்னை 1975

மாணிக்கம். வ. சுப.

திருக்குறள் தெளிவுரை,

மணிவாசகர் பதிப்பகம்,

சிதம்பரம் - 2000

மீனாட்சி சுந்தரனார்.

தமிழும் பிற பண்பாடும்

தெ.பொ.

நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ்

சென்னை 1973

மீனாட்சி சுந்தரனார்.

உலக நாகரிகத்தில் தமிழரின் பங்கு

தெ.பொ.

ஞாலத்தமிழ் பண்பாட்டு ஆய்வு மன்றம்

மதுரை 1982.

வால்டர் பெஞ்சமின்

வரலாறு காலமும் கலையும்,

விடியல் பதிப்பகம், கோவை - 2003.

வானமாமலை.நா.

தமிழர் பண்பாடும் தத்துவமும்

நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ்

சென்னை 1978

வித்தியானந்தன். சு.

தமிழர் சால்பு

பாரி புத்தக நிலையம்

சென்னை 1976

வெள்ளை வாரணன். க.

சங்க காலத்தமிழ்மக்கள்

சென்னை 1948

வெள்ளைவாரணன். க.

தொல்காப்பியம் உரைவளம்

மதுரை பல்கலைக்கழகம்

மதுரை - 1983

வேங்கடாசலம் பிள்ளை.நா.

செந்தமிழ்க் கட்டுரைகள்

பழனியப்பா பிரதர்ஸ்

சென்னை 1957

ஜகந்நாதன். கி.வா.

வீரர் உலகம்

மணிவாசகர் நூலகம்,

சிதம்பரம் 1966.

ஐகந்நாதன் .கி.வா.

வாழ்வரசி

மயிலாப்பூர் 1956

ஐகந்நாதன் கி.வா.

அறப்போர்

அமுத நிலையம்,

சென்னை. 1960

ஜெபரத்தினம்

இலக்கிய ஒளி

சென்னை 1962.

ஆங்கில நூல்கள்

Bal Phondke

About time, NBT - India 2003

Lester Robert Bittel

Encyclopedia of professional

management Vol.2,

Grotier international,

Dan bury, connecticut - 1978

முடிவுரை

முடிவுரை

‘காலம் பார்த்தே காலனும் செயல்படுவான்’, ‘காலம் கனிந்து வரக் கல்லும் கரையும்’ எனும் மக்களின் அனுபவக் கூற்றுக்கள் காலத்தின் இன்றியமையாமையை எடுத்தியம்புகின்றன. நன்மையும் தீமையும் காலத்தின் மாற்றமே என்று நம்பும் அளவிற்குக் காலக் கணிப்பு இருந்து வருகிறது. காலம் பற்றிய குறிப்புகள் சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன.

காலம் என்பது கருத்தளவிலானது. காலம் என்பது உண்மையானது; முழுமையானது; உணரத்தக்கது. காலம் என்பதை இறந்தகாலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலம் என அக்கால மக்கள் பாகுபாடு செய்துள்ளனர். நொடிப்பொழுது முதல் ஊழிக்காலம் வரை சங்கத் தமிழர்கள் காலக் கணிப்புச் செய்துள்ளனர். இலக்கியங்களில் காலம் கணிக்கப்பட்டு அதன் பலன்களும் அறியப்பட்டு வந்துள்ளன. காலக் கணக்கு அன்றாட வாழ்க்கைக்குத் தேவையான ஒன்றாகக் கருதப்பட்டது. வானவீதியில் பயணிக்கும் கோள்களின் நிலையும், அவற்றால் மனித வாழ்வில் வரும் நன்மை தீமைகளும் ஆராயப்பட்டன. காலத்தை ஆண்டு, மாதம், வாரம், நாள், நாழிகை, விநாடி என்று துல்லியமாக வகுத்தனர். வானவெளியில் உள்ள சந்திரன், சூரியன், நட்சத்திரங்கள், கோள்கள், இராசிகள் இவற்றின் போக்கை ஒட்டியே காலம் கணிக்கப்பட்டது.

சங்கத் தமிழர்கள் இளவேனில், முதுவேனில், கார்காலம், கூதிர்காலம், முன்பனிக்காலம், பின்பனிக்காலம் எனப் பிரித்தனர். காலக் கணிப்பில் தமிழர்கள் நுண்ணறிவு பெற்றுத் திகழ்ந்தனர். கண் இமைக்கும், கை நொடிக்கும் காலமும் ஒரு மாத்திரை என்று மிகச்சிறிய கால அளவையும் அளவிட்டிருந்தனர். மாத்திரை போன்றே நுட்பமான சிறுகால அளவைத் 'துடி', 'கலை' என்றனர். நாழிகை என்பது மாத்திரையை விடவும் சற்றுப் பெரிய கால அளவையாகக் கருதினர்.

ஓர் இரவின் கால்கூறு யாமம் என்று வழங்கப்பட்டது. முதல் யாமத்தை 'முந்தைய யாமம்' என்றனர். முந்தைய யாமம் மக்கள்தம் தொழில் முடித்து உறங்கச் செல்லுதலைக் குறிக்கின்றது. இரவின் நடுப்பகுதி அரைநாள், நடுநாள் என வழங்கப்பட்டது. கடையாமத்தின் இறுதிப்பகுதி வைகறைப் பொழுது எனப்பட்டது.

பகல், இரவுப் பொழுதுகளின் சிறுகூறுகள் சிறுபொழுது என வழங்கப்பட்டது. ஒரு நாளினை ஆறு சிறு பொழுதுகளாகச் சங்கத் தமிழர்கள் பிரிந்திருந்த நிலையை இலக்கியங்கள் சுட்டுகின்றன. பகல் இரவு சேர்ந்த காலப்பகுதியை 'நாள்' எனக் குறிப்பிட்டனர். பகலும் இரவும் மாறிமாறி வருவதை அறிந்தனர்.

அகத்தினையில் முதற்பொருளான நிலம் பாகுப்படுத்தப்பட்டது போல பொழுதும் பாகுப்படுத்தப்பட்டது. ஒவ்வொரு உணர்ச்சியையும் சித்திரிக்க ஏற்ற காலங்கள் பிரிக்கப்பட்டன.

இயற்கையோடு இயைந்த எளிமையான வாழ்க்கை முறையை மேற்கொண்ட அக்கால மக்கள் காலத்தின் மீது நம்பிக்கை கொண்டவர்களாய் விளங்கினர். காலத்தின் அடிப்படையில் செயல்களைச் செய்தால் அவற்றால் நன்மை உண்டாகும் என்பதைக் கண்டறிந்தனர். எந்த ஒரு நல்ல காரியமாக இருந்தாலும் அக்காரியத்தைச் செய்வதற்கு முன் நல்லநாள் பார்த்தனர். மங்கல நிகழ்வுகளை எல்லாம் நல்லநாளிலே நடத்தினர்.

காலத்தின் மீதும் நல்ல நேரத்தின் மீதும் அக்காலமக்கள் நம்பிக்கை கொண்டவர்களாய்த் திகழ்ந்தனர். சகுனம் பார்த்தல், விரிச்சி கேட்டல், நிமித்தம் பார்த்தல் போன்றவற்றில் பலவகையான நம்பிக்கைகளைக் கொண்டிருந்தனர். சங்கத் தமிழர்கள் விழாக் காலங்களை இயற்கையில் நிகழும் பருவ காலங்களையொட்டியே நிகழ்த்தினர். காலங்களுக்கு ஏற்பப் பருவமாற்றங்களுக்குத் தக்கவகையில் விழாக்களை அமைத்தனர்.

சங்கத் தமிழர்கள் காலத்தின் இயல்புகளை அறிந்து வாழ்க்கை முறையை மேற்கொண்டனர். மழை, பனி, வெயில் முதலிய காலத்தின் இயல்புகளை வானின் இயக்கங்களை வைத்துக் கணித்தனர். அவர்களின் அக,புற வாழ்வில் காலமானது பெரும் பங்கு வகித்தது.

அன்பின் வழிப்பட்ட அகவாழ்வில் காலமானது முக்கிய இடம் பெற்றது. தலைவன் தலைவி இல்லறம் பேணும் நல்லறமாம் திருமணத்திற்கு நல்லநாள் பார்க்கப்பட்டது. வேங்கை மலர்வதைத் திருமணத்திற்கு உரிய

குறியீடாகக் கொண்டனர். வந்த விருந்தினர்களை எவ்வேலையாக இருந்தாலும், எந்நேரமாக இருந்தாலும் உபசரிக்கும் முறை காணப்பட்டது.

பண்பட்ட வாழ்வினை உடைய அக்கால மக்கள் புறத்திற்குரிய உணர்வுகளிலும் காலத்தைக் கையாண்டனர். புறவாழ்வின் அனைத்துச் செயற்பாடுகளையும் காலத்தைக் கணித்தே செய்து வந்தனர். நாள், கோள் இவற்றின் இயல்புகளை அறிந்து கூற 'கணியன்' என்போர் இருந்தனர். இவர்கள் நன்மை விளையும் காலத்தைக் கணித்து அந்நல்ல நாளிலே வினைகளையாற்ற மக்களுக்கு அறிவுறுத்தினர்.

அருளும் ஆண்மையும் செழித்தோங்கிய அக்காலச் சமூகத்தில் போர்க்குணம் உடைய மறவர்கள் போர்செய்வதற்கென காலங்களை அமைத்துக் கொண்டனர். போர்கள் அனைத்தும் பகற்பொழுதிலே நடைபெற்றன. சாதகமான நல்லநாளில் போரைத் தொடங்குவது வெற்றியைத் தரும் என எண்ணினர். வானில் நிகழும் கோள்களின் அடிப்படையில் அரசனுக்கு வருகின்ற நன்மை, தீமைகளைக் கணித்தனர்.

இயற்கையோடு மக்களின் உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தும் சங்க இலக்கியங்கள் உள்ளுறை, உவமை, இறைச்சி போன்ற குறிப்புப் பொருள்களை உள்ளீடுகளாகக் கொண்டுள்ளன. இவற்றின் வாயிலாகவும் காலம் உணர்த்தப்பட்டு, காலம் பற்றிய நிகழ்வுகள் காணப்படுகின்றன.